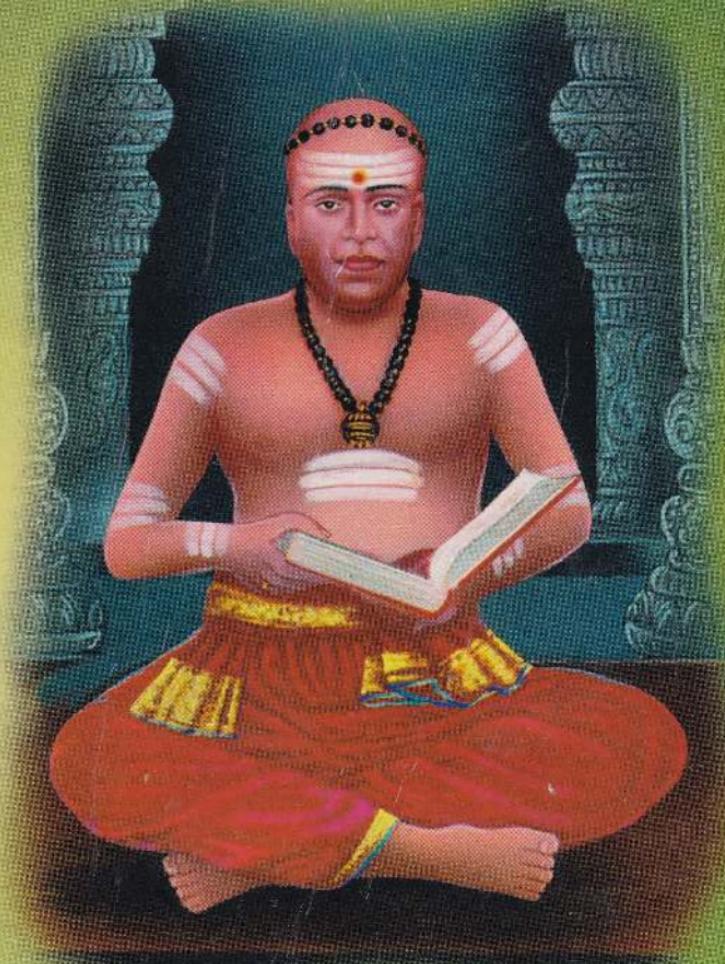
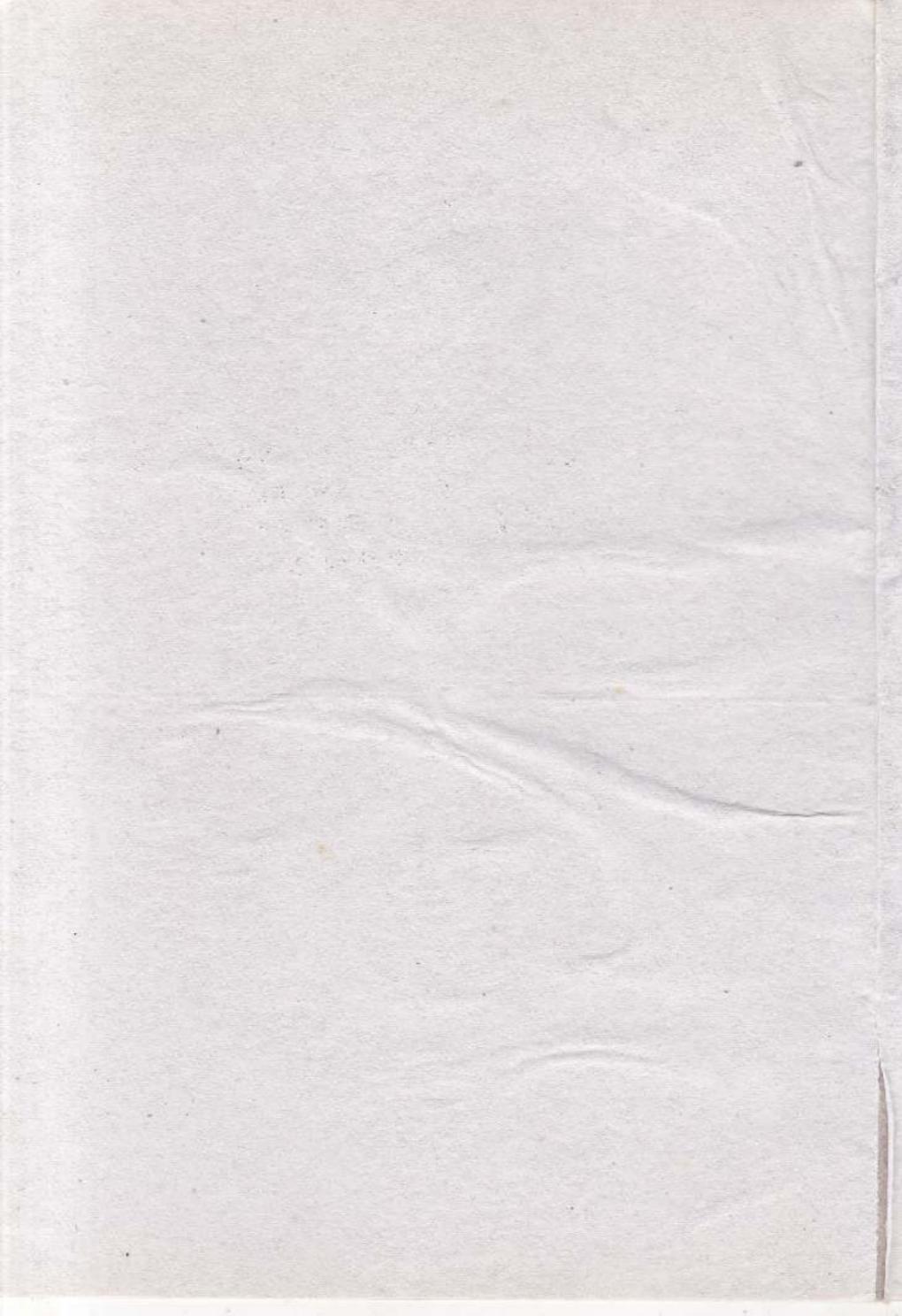

நாவலர் பண்டாடு

பொ. பூலோகசிங்கம்

СОВЕТСКОГО
СОЮЗА
ПОДРЫВА
СОВЕТСКИХ
СИЛ

நாவலர் பண்பாடு

கலாகீர்த்தி

பேராசிரியர், டாக்டர்

பொ. பூலோகசிங்கம்

B. A. (Hons.), D. Phil. (Oxon.)

வெள்ளவத்தை, கொழும்பு,இலங்கை

மணிமேகலைப் பிரசுரம்

தபால் பெட்டி எண் : 1447

7 (ப.எ.4), தணிகாசலம் சாலை,

தியாகராய் நகர்.

சென்னை - 600 017.

தொலைபேசி : 434 2926

தொலைநகல் : 0091-44-4346082

மின் அஞ்சல் : e-mail : Manimekalai @ eth.net

நால் விவரம்

நால் தலைப்பு	❖ நாவலர் பண்பாடு
ஆசிரியர்	❖ பொ.பூ.லோக சிங்கம்
மொழி	❖ தமிழ்
பதிப்பு ஆண்டு	❖ 2000.
பதிப்பு விவரம்	❖ முதல் பதிப்பு
உரிமை	❖ காந்தளகம், 834, அண்ணா சாலை, சென்னை-600 002. தொலைபேசி:853 4505
தாளின் தன்மை	❖ 11.2கி.கி
நூலின் அளவு	❖ கிரெளன் கைஸ் (12.5 X 18.5)
அச்சு எழுத்து அளவு	❖ 10 புள்ளி
மொத்த பக்கங்கள்	❖ 136
நூலின் விலை	❖ ரூ.30.00
அச்சிட்டோர்	❖ ஸ்கிரிப்ட் ஆப்செட், சென்னை
நால் கட்டுமானம்	❖ தெயல்

உள்ளுறை

	பக்கம்
1. ஆறுமுகநாவலர் வரலாற்றின் சிறப்பமிசங்கள்	9
2. ஸ்ரீலஸ்தீ ஆறுமுகநாவலரின் சமய சித்தாந்தம்	17
3. சமயகுரவரும் நாவலர் பெருமானும்	30
4. நாவலர் ஜயாவுக்கு இனியும் இங்கே இடமுண்டா?	37
5. ஆறுமுகநாவலரும் சூடாமணியும்	50
6. நாவலர் பரம்பரை	59
7. சைவப் பெரியார் சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை	78
8. சைவப்பெரியார் சு. சிவபாதசுந்தரம்பிள்ளை	96
9. சிவாகமஞானபாநு சிவஸ்தீ குமாரசவாமிக் குருக்கள்	101
10. ஸ்ரீலஸ்தீ ஆறுமுகநாவலரும் பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளையும்	106
11. நாவலரும் பண்டிதமணியும்	118

முன்னுரை

ஆங்கிலத்திலே “கல்ச்சர்” என்பதனைத் தமிழிலே கலாசாரம், பண்பாடு, சால்பு எனும் சொற்களால் வழங்குவர். இச்சொற்கள் குறிக்கும் “கல்ச்சர்” என்பது மாத்யூ ஆர்னால்டு போன்றோர் முன்வைத்த பொருளின் அடிப்படையைக் கொண்டது.

ஒருவன் தன் குணநலன்களை நிரப்புவதிலும் தன்னைச் சூழ்ந்திருக்கும் சமுதாயத்தின் நலன்களைப் பேணுவதிலும் பேரவாக்கொண்டிருக்கும் பக்குவாநிலையைக் “கல்ச்சர்” என்றும், குணநலத்திலே அறிவுநலம், கருத்துநலம், கொள்கைநலம், ஒழுக்கநலம், வாழ்க்கைநலம் முதலியனவும் அடங்குவன என்றும் மாத்யூ ஆர்னால்டு போன்றோர் கருதினர். இது மேன்மேலும் ஏற்றம்பெற இடங்கொடுத்துக்கொண்டே செல்வது; திருத்திப் பண்பட்டுக்கொண்டே செல்வது. இவ்வாறு திருந்திவரும் பண்பாட்டினாலே உள்ளொளி பெருகும்; உயிர்த் தத்துவம் வளரும்; அன்பும் அருளும் செழிக்கும்.

இப்பண்பாட்டின் தன்மையை மக்கள் அறிந்தவற்றுளே சிறந்த வற்றாலும் சிந்தித்தவற்றுள்ளே சிறந்தவற்றாலும் உணரமுடிகின்றது. ஒருவனுடைய ஆக்கங்களிலே அவனுடைய பண்பாடு மட்டுமென்றி அவன் தோன்றிய சமுதாயத்தின் பண்பாடும் உணர்த்தப்படுகின்றது. சமுதாயத்திற்கும் அதில் தோன்றிய தனிமனிதனுக்கும் நெருங்கிய சம்பந்தம் உண்டு. இதனால் ஒருவனுடைய பண்பாட்டமிசங்களிலே அவனுடைய சமுதாயத்தின் பண்பாட்டமிசங்களும் இடம்பெறாது போகமுடியாது.

“நாவலர் பண்பாடு” எனும் இத்தொகுப்பிலே அவர் பண்பாட்டமிசங்களும் அவர்தம் சமுதாயத்தின் பண்பாட்டமிசங்களும் காணப்பெறும் கட்டுரைகள் இடம்பெறுகின்றன. நாவலர் பண்பாடு அவர் காலத்திற்குப் பின்பு, அவர் வாழ்ந்திருந்த சமுதாயத்திலே எத்தகைய செலவினை அடைந்தது என்பதையும், அது எவ்வளவு தூரம் முத்திரை பதித்துச் சென்றது என்பதையும் உணர இக்கட்டுரைகள் உதவலாம்.

முதலைந்து கட்டுரைகளிலே நாவலர் பண்பாட்டமிசங்கள் முக்கியத்துவம் பெறுவதையும் ஏனைய ஆறு கட்டுரைகளிலும் அப்பண்பாட்டு அமிசங்கள் அவருடைய சமுதாயத்திலே அடைந்த மாற்றங்கள் கவனிக்கப்பெறுவதையும் காணலாம்.

இத்தொகுப்பிலே இடம் பெறும் இருகட்டுரைகள் நீங்கலாக ஏனைய ஒன்பது கட்டுரைகளும் தொகுப்பின் அமைதிக்கு ஏற்ப பற்பல மாற்றங்களைப் பெற்றுள்ளன.

முதலாவது கட்டுரை, “ஆறுமுகநாவலர் வரலாற்றின் சிறப்பமிசங்கள்” என்ற தலைப்பிலே இலங்கை வாளனாவியிலே 1979ஆம் ஆண்டுக் கடைசியிலே ஆற்றிய பேச்சின் திருந்திய வடிவம். இத்தொகுப்புக்குத் தோற்றுவாய் செய்வதாகக் கருதி முன்வைக்கப் பெற்றது.

இரண்டாவது கட்டுரை, ‘‘பூநிலபுரி ஆறுமுகநாவலரின் சமய சித்தாந்தம்’’ என்ற தலைப்புடன் பேராதனைப் பல்கலைகழகத்து இந்து மாணவர் சங்க வெளியீடான் இந்து தர்மத்திலே 1983இலே வெளிவந்தது. ஆயினும் அக்கட்டுரை இத்தொகுப்பிலே பல மாற்றங்களைப் பெற்றிருக்கிறது. கொழும்பு கப்பித்தாவத்தை பூர்க்கலாசநாத சுவாமி கும்பாபிஷேக மஸிலே (15. 7. 83) எழுதிய “ஆறுமுகநாவலரும் ஆன்மானந்தவாதியும்” என்ற கட்டுரை விடயமும் இங்கு பொருத்தம் நோக்கிச் சேர்க்கப்பட வேண்டியிருந்ததனாலும் இரு கட்டுரைகளை இணைத்ததாலும் மூலக்கட்டுரை பலமாற்றங்களை அடைந்துவிட்டது.

மூன்றாவது கட்டுரை, ‘‘சமயகுரவரும் நாவலர் பெருமானும்’’ என்பதுவும் இந்து தர்மத்திலே 1992இலே வெளிவந்த கட்டுரையின் திருந்திய வடிவமாகும். இது கொழும்பு விவேகானந்த சபையில் முன்பு ஆற்றிய பேச்சொன்றினை அடிப்படையாகக் கொண்டு இந்து தர்மத்திற்கு எழுதப்பெற்றது. விவேகானந்த சபைப் பேச்சிலே யாம் விடுத்த வேண்டுகோளை ஏற்று அச்சபையின் தலைவர் யாம் நாவலர் தொடர்பாக எழுதிய கட்டுரைகள் சிலவற்றை நூலாக வெளியிட விரும்பியதும் அவருக்குச் சபையில் ஏற்பட்ட எதிர்ப்பினால் அச்செயல் நிறைவேறாமற்போனதும் மனதிலே நிற்கின்றன.

நான்காவது கட்டுரை, “நாவலர் ஜயாவுக்கு இனியும் இங்கே இடமுண்டா?” வீரகேசரி வார வெளியீட்டிலே 13. 10. 85 பிரசரமான கட்டுரையின் மாற்று வடிவம். பத்திரிகைக் கட்டுரையின் பெரும்பகுதி எமது ‘ஸழம் தந்த நாவலர்’ எனும் தொகுப்பின் (1993) முன்னுரையிலே பொருத்தம் நோக்கிச் சேர்க்கப்பெற்றதால் இங்கு இடம் பெறவில்லை. அதற்கு ஈடு செய்யும் முகமாக “நல்லைக் கந்தன் கோயிலும் நல்லை நாவலரும்” என வீரகேசரி வாரவெளியீட்டில் 27. 10. 85, 3. 11. 85ஆம் தேதிகளிலே வெளிவந்த கட்டுரை விடயம் இங்கு இனைக்கப்பெற்றுள்ளது.

யழப்பாணத்திலே மாபெரும் அந்தி நடந்தபோது பண்டிதமணி கணபதிப்பிள்ளை வாளா இருந்ததைக் கண்டு அங்கலாய்ப்புடன், அவர் முன்பு எழுதிய கட்டுரையின் தலைப்பைத் தழுவி எழுதப்பெற்று “நாவலர் ஜயாவுக்கு இனியும் இங்கே இடமுண்டா?”. இக்கட்டுரை வெளிவந்ததை அடுத்து, பண்டிதமணியவர்கள் பத்திரிகைக்கு விடுத்த அறிக்கைதான் அவர் கடைசியாக விடுத்தது என்பதை என்னும்போது நெஞ்சு பாரமாக இருக்கிறது.

ஜந்தாவது கட்டுரை, “ஆறுமுகநாவலரும் சூடாமணியும்” தினகரன் வார மஞ்சரியில் 3. 12. 89 இலே வெளிவந்த கட்டுரையின் மாற்று வடிவம்.

ஆறாவது கட்டுரை, “நாவலர் பரம்பரை” பண்டிதமணி நினைவு மலிரிலே 1989இலே வெளிவந்த கட்டுரையின் திருந்திய வடிவம். பண்டிதமணியவர்களின் வேண்டுகோளை ஏற்று எழுதிய கட்டுரையிது.

ஏழாவது கட்டுரை, “ஸைவப்பெரியார் சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை” தினகரன் வார மஞ்சரியிலே 1977ஆம் ஆண்டு செப்தம்பர் 4, 11, 18, 25 ஆம் தேதிகளிலும் அக்தோபர் 2ஆம் தேதியும் வெளிவந்த கட்டுரைத் தொடரின் திருந்திய வடிவம். பதிப்புப் பேராசிரியரச் சமயக் கண்ணோட்டத்திற் பார்க்கும் முயற்சி.

எட்டாவது கட்டுரை, “ஸைவப் பெரியார் ச. சிவபாதசுந்தரம்

பிள்ளை”, என்பதும், ஒன்பதாவது கட்டுரை, “சிவாகம ஞானபாநு சிவபூரீ குமாரசவாயிக்குருக்கள்” என்பதும் திருக்கேதீச்சரம் திருக்குடத திருமஞ்சன மலரிலே (4.7. 76) எழுதிய கட்டுரைகள். மலரின் பொறுப்பாசிரியராக அக்காலை இருந்தபோது, விடயத் தலைப்புகள் அளிக்கப்பட்ட சிலர், தாமதப்படுத்தியதனால், முக்கியமான விடயங்கள் சிலவற்றைத் தவிர்க்க முடியாத காரணத்தினாலே எழுத வேண்டிய நிரப்பந்தம் ஏற்பட்டது. அப்பொழுது கையிலகப்பட்ட சில தரவுகளை வைத்துக்கொண்டு, அச்சகத்தில் இருந்து, சரவைத் தாள்கள் மத்தியிலே, எழுதிய கட்டுரைகளிலே இவையும் அடங்குவன. மலரின் இயல்பினை ஒட்டி எழுதிய இக் கட்டுரைகளை விரித்தெழுதும் சந்தர்ப்பம் வாய்க்காதபோதும் அவற்றிலே சிற்சில மாற்றங்கள் மட்டும் செய்யப் பெற்றுள்ளன.

பத்தாவது கட்டுரை, “பூலூரீ ஆறுமுகநாவலரும் பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளையும்” நண்பர் பேராசிரியர் க. கைலாசபதி தலைமையில் வெளியிடப்பெற்ற ‘நாவலர் நூற்றாண்டு மலர்’ எனும் தொகுப்பிலே 1979 திசம்பர் மாதம் வெளிவந்தது. பண்டிதமணியவர்கள் காலத்திலே இக்கட்டுரை வெளிவந்ததும் அவர்கள் கட்டுரையின் கருத்துகளை ஏற்றுக்கொண்டமையும் அப்போது பெரும் திருப்தியளித்தன.

பதினேராவது கட்டுரை, “நாவலரும் பண்டிதமணியும்” பண்டிதமணியவர்களின் “ஆறுமுகநாவலர்” எனும் கட்டுரைத் தொகுப்பினை (1979 ஜூலாய்) அறிமுகங்களையும் நோக்கத்துடன் தினகரனில் எட்டு நாள்கள் வெளிவந்த கட்டுரை. 1979 ஆகஸ்டு 12, 19, 26ஆம் தேதிகளிலும் செப்தம்பர் 2, 3, 9, 16, 30ஆம் தேதிகளிலும் அது வெளிவந்தது. அப்பொழுது எழுதிய சிற்சில விடயங்கள் 1993இலே வெளிவந்த எமது “எழும் தந்த நாவலர்” தொகுப்பிலே இடம் பெற்றுவிட்டதாலும், சிற்சில கருத்துகள் இத்தொகுப்புக்கு வேண்டாதன எனக் கருதப்பட்டதாலும் தொடர் கட்டுரை குறிப்பிடத்தக்க மாற்றம் பெற்று இன்று வெளிவருகின்றது.

பண்டிதமணியவர்கள் இத்தொடர் கட்டுரையைத் தமது

நூலொன்றுடன் இணைத்து வெளியிடும் விருப்பினை வெளிப்படுத்தியிருந்தார். அவர் வாழ்ந்த காலத்தில் அது நிறைவேறவில்லை. இன்று அத்தொடர் வெளிவரும்போது அவர் இல்லையே என்ற எண்ணம் தான் எஞ்சகிறது.

எந்தவொரு இனமும் தன் பண்பாட்டினையும் பாரம்பரியங்களையும் போற்றிப் பேணுவதனால் தலைநிமிர்ந்து நிற்கமுடியும் என்பது காலம் காட்டும் உண்மை. பண்பாட்டினையும் பாரம்பரியங்களையும் புறக்கணித்தோ அல்லது உதறியெறிந்து விட்டோ வெட்ட வெளியிலே காலோய ஓடுவோருக்குத் தஞ்சம் அடைய யாதும் இல்லாமல் போய்விடுகிறது. நாவலர் பண்பாட்டைப் போற்றிப் பேணிய சமுதாயத்திலிருந்து நாவலரவர்களை அப்புறப் படுத்திவிடலாம் என்று சிலர் கண்ட கணவு விசனிக்கத்தக்கது.

நண்பர் க. சச்சிதானந்தன் (சச்சி) எனது நாவலர் கட்டுரைகளின் முதல் தொகுதியை சிறந்த முறையில் வெளியிட்டுதவினார். இன்று இரண்டாவது தொகுப்பினையும் வெளியிடுகிறார். அவருக்கு எம் உள்ளம் கலந்த நன்றிகள்.

6, ரஞ்சன் வீதி,
வெள்ளவத்தை
கொழும்பு-6

பொ. பூலோகசிங்கம்

ஆணி 2000

முயற்சி துக்கடியூடு (மாதா
கூடமுடியூடு) குழுமத்தின் குழுமத்தை முன்று கூடமுடியூடு
வருடம் , சி . சி . ஸ் பல்கலை மூன்றிலிருப்பு வருடம் கூடமுடியூடு
மக்கள் பழைய குறைபாடு கூடமுனிசிபலி கூடமுடியூடு மக்கள்
“முனிசிபல் குடும்பங்கள்” குறைபாடு கூடமுடியூடு மக்கள்
மக்கட்டுத் தெரிந்த முனிசிபல் முனிசிபல் குடும்பங்கள்
பொது மக்கட்டுப்பகுதுகள் கூடமுடியூடு மக்கட்டுப்பிரிவு குடும்பங்கள்
முனிசிபல் முனிசிபல் ககடுகட்டுப்பிரிவு குடும்பங்கள்

(1)

ஆறுமுகநாவலர் வரலாற்றின் சிறப்பமிசங்கள்

இந்தப் பூமியிலே ஆறுமுகநாவலர் வரலாறு நடந்தது 56 வருடம் 11 மாதம் 16 நாள்; ஏறக்குறைய 57 வருடம். அது நாறு வருடங்களுக்கு முன்பு நடந்த வரலாறு. தனியொருவர் வரலாறு, அவர்தம் சமூகத்தின் வரலாறாகத் தொடர்ந்தது. அவ்வரலாற்றின் சிறப்பே அதற்குக் காரணம். அவ்வரலாறு செயற்கரிய செய்த சிறப்புடையது.

சம்பந்தப் பெருமான் உண்மைச் சரித்திரம் ஞானப்பால் குடித்ததோடு தொடங்குகிறது; அப்பெருடையது சூலைநோயுடன் தொடங்குகிறது; சந்தர்சுடையது மணவினையைத் தடுத்து ஆட்கொண்டதோடு தொடங்குகிறது; மணிவாசகருடையது திருப்பெருந்துறைக் குருந்தமர் நீழலிலே தொடங்குகிறது. நாவலரவர்களுடையது கிறித்துவச்சுழலிலே தொடங்குகிறது. ஐய வருஷம் ஆவணி மாதம் (1834) முதல் கீலக வருடம் பூர்ட்டாதி மாதம் (1848) வரை நாவலரவர்கள் பதினான்கு வருடம் கிறித்துவச் சூழலிலே புடமிட்ட சைவராணார்.

நாவலரவர்களுக்கு முன்பு வைத்திக சமய எழுச்சியிற் குறிப்பிடத்தக்க தாக்கத்தினை ஏற்படுத்தியவர் ராஜாராம் மோகன்ராய் (1772-1833). அவர் பண்மொழிப் புலவர்; ஆங்கிலேயப் பிரபுக்களுடன் பழகியவர்; ஆங்கிலத்திலும் புலமையுடன் பேசியும் எழுதியும் வந்தவர்; ஆயந்தறியும் திறமையாற் சமயப் பிரிவுகளின் நூனுக்கங்களைக் கண்டறிந்து அவற்றிடையே இணைப்பைக்காண விழைந்தவர்; சமய அறிவுடன் அரசியல் சமுதாயக் கொள்கைகளிலும் சீர்திருத்தங்களிலும் ஆழந்த ஈடுபாடுடையவர்.

ராஜாராம் மோகன்ராம் தோற்றுவித்த பிரம சமாஜம் அறிவு பூர்வமாகக் கற்றோர் மத்தியில் இயங்கியது. வங்காளத்திற் கல்வி கற்ற உயர் வகுப்பினரிடையே காணப்பெற்ற மேனாட்டு நாகரிகத்தின் நல்லமிசங்களையும் இந்திய பாரம்பரியத்தின் சிறந்த இயல்புகளையும் இணைப்பதை நோக்கமாக்கொண்டது பிரமசமாஜம். ஆயினும் அடிப்படையில் இந்திய பாரம்பரியத்திலும் மேனாட்டுத் தாக்கமே பிரம சமாஜிகளைக் கவர்ந்திருந்தது என்று கூறுவது மிகையாகாது. வெள்ளைக்காரர் முறைகளைப் பின்பற்றுவதால் இந்திய சமூகம் விரைவாக முன்னேறும் என்று அவர்கள் நம்பினார்கள். இதனால் சமூக சீர்திருத்தத்தையும் ஆங்காங்கே வற்புறுத்தினர். சமயநெறியிலே, கிறித்துவத்துக்கும் வைதிகத்திற்கும் பொதுவான அமிசங்களை இனங்கண்டு புதியதொரு ஒருமைத்துவ வழிபாட்டு முறையை முன்வைக்க பிரமசமாஜம் முயன்றது.

இரு பண்பாடுகளுக்குள் அறிவுபூர்வமாக இணைப்பும் இயைபும் காணும் பிரம சமாஜத்தின் இலட்சியங்களுக்கு முற்றும் மாறாக, தயானந்த சரஸ்வதி (1824-1886) தோற்றுவித்த ஆரிய சமாஜம் செயற்பட்டது. பரசமயங்களுடன் எத்தனைய சமரசமும் சகஜீவனமும் இன்றி இந்தியர் சுத்தமான வைதீக வாழ்க்கை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்பதே தயானந்தர் போதனை. வேதங்களுக்குப் பிற்பட்ட நூல்கள் எதனையும் பிரமாணமாக ஆரிய சமாஜம் ஏற்கவில்லை. புராணங்களைத் தயானந்தர் கண்டித்தார். அறுவகைத் தரிசனத்தையும் அவர் ஏற்கவில்லை. வேதத்துக்கு மாறானவை எனத் தாம் கருதிய யாவற்றையும் தயானந்தர் அஞ்சாது கண்டித்தார்.

வேத வழக்கைப் பிரமாணமாகக் கொண்டு ஏனைய யாவற்றையும் கிறித்துவத்தையும் மறுத்துத் தயானந்தர் நின்ற காலகட்டத்திலே சிவாகமங்களின் அடிப்படையில் சைவப் பிரசாரகராக விளங்கியவர் ஆறுமுகநாவலர். வேதத்திற்குத் தயானந்தரும் ஆகமத்திற்கு நாவலரும் ஒரே காலகட்டத்தில் சிறந்த பிரசாரகராகத் திகழ்ந்தனர்.

சைவசமயத்தையும் அதன் வளர்ச்சிக்குக் கருவியாகிய கல்வியையும் வளர்த்தல் வேண்டும் என்ற எண்ணம் நாவலரவர்களுக்குக் கிறித்தவச் சூழலிலே தோன்றியது. கிறித்துவசமயம் தமிழ் மக்களிடையே செல்வாக்குப்பெற்று அவர்களை ஆகாஷிப்பதையும், சைவசமயம் வலுவிழந்து குன்றுவதையும், அதற்கான காரணங்களையும், அந்நிலையை மாற்றியமைக்க வேண்டிய வழிதுறைகளையும் கிறித்துவச் சூழலிலே நாவலரவர்கள் கண்டுகொண்டனர். முதலிலே சமய அறிவைக் கசடறத் தாம் பெறவேண்டிய தேவையை உணர்ந்து சைவசித்தாந்தத்தையும் சைவத் திருமுறைகளையும் எழுத தெண்ணிப் படித்தவர். சைவத்தின் முகங்களாகிய வேதாகமங்களைக் கற்கவேண்டிய இன்றியமையாமையை உணர்ந்து, அவை எழுதப்பெற்ற சங்கதமொழியை நன்கு கற்று, அவற்றின் பொருளை ஜயந்திரிபறக் கற்றுக்கொண்டார். கிறித்துவ வேதாமகத்தையும் கிறித்தவர் சமயப் பரம்பலுக்குப் பயன்படுத்திய உத்திகளையும் நன்கு அறியக்கூடிய சூழல் அவருக்குத் தானே வாய்த்து. நாவலரவர்களுடைய உண்மைச் சரித்திரம் விரியத் தொடங்கிவிட்டது.

நாவலரவர்களுடைய வரலாற்றிற் சிறப்பிடம் பெறும் அமிசங்களிலே முன்வருவது வித்தியா தருமம். முன்பு பெளத்தரும் சைனரும், சமகாலத்தில் கிறித்தவரும் கல்வியைச் சமயப் பரம்பலுக்குச் சிறப்பாகப் பயன்படுத்தியதை நாவலரவர்கள் அறியா தாரில்லை. நாவலரவர்களின் வித்தியா தருமத்தின் மூலவேராகக் கருதத் தக்கது அவர் தோற்றுவித்த திண்ணைப்பள்ளியாகும். விசுவாவச வருஷம் தை மாசம் (1846) காலையிலும் இரவிலும் சைவ சமயப்பிள்ளைகளைச் சேர்த்துக் கருவிநூல்களையும் சமயநூல்களையும் வேதனம் பெறாது கற்பிக்கத் தொடங்கினார். அத்திண்ணைப் பள்ளி அன்று எழுவரோடு தொடங்கியது. திண்ணைப் பள்ளிகள் அக்காலத்திலே நாட்டின் பல்வேறு இடங்களிலும் நடைபெற்று வந்தபோதும் நாவலரவர்களுடைது அவற்றிலிருந்து நோக்கால் வேறுபட்டுச் சிறப்படைந்த பெற்றி யுடையது. இத்திண்ணைப்பள்ளியை அவர்கள் தாம் செயற்படுத்தத் திட்டமிட்டிருந்த காரியத்திற்கு முன்னோடியாகவே தொடங்கினார்.

எத்தனையோ ஜந்தாண்டுத் திட்டங்களும் பத்தாண்டுத் திட்டங்களும் பிரகடனமாகிக் குப்பைக் கூடையை அடையும்போது, மூன்றாண்டினை இலக்காகக் கொண்ட திட்டத்திற்குத் தின்னைப்பள்ளி அடிக்கல்லாக அமைந்தது. ஒய்வு ஒழிவு இன்றித் தம்மாசிரியர் வழங்கிய வித்தியாதானத்தையும், அதனையும் சுயலாபம் கருதாது செய்ததையும் உணர்ந்த மாணாக்கர் தம்மாசிரியரின் லட்சியப் பாதையிலே பின்செல்ல ஆயத்தமானார். தம்முன்னோடித் திட்டம் அளித்த வெற்றியைக் கண்ட நாவலரவர்கள், தின்னைப் பள்ளி தொடங்கிய 32ஆம் மாதத்திலே, மூன்றாண்டுத் திட்டத்தின் காலக்கெடு முடியுமுன்பு, கீலக வருஷம் ஆவணி மாதம் ஜந்தாம் தேதி (1848) வண்ணையில் சைவப்பிரகாசவித்தியாசாலையைத் தாபித்தார்.

நாவலர்கள் பிதிரார்ச்சிதம் பெறவில்லை; தமையன்மாரின் பொருளுதவியையும் பெறவில்லை. அதனால் தமக்கே உரிய கட்டிடமோ அதனை அமைக்கக் கூடிய வளவோ அவருக்கு இருக்கவில்லை. ஆசிரியருக்கு வேதனம் கொடுக்கக்கூடிய பொருள் வசதியும் அவருக்கு இருக்கவில்லை. அப்படி இருந்தும் தின்னைப்பள்ளி அளித்த ஊக்கத்தினாலும் இறை நம்பிக்கையாலும் துணிந்து வித்தியாசாலையைத் தாபித்தார். சாதாரண வருஷம் தை மாதம் (1851) முதலாகத்தான் வண்ணை வித்தியாசாலை ‘பூதானம்’ பெற்ற நிலத்திலே, ‘பொருள்தானம்’ கொண்டு நிறுவப்பெற்ற கட்டிடத்திலே நிரந்தரமாக நடைபெறத் தொடங்கியது. 1858ஆம் ஆண்டு சித்திரை மாதம் முதலாகத்தான் ஆசிரியர் அங்கு முறையாக வேதனம் பெற்றனர். அதுவரை காலமும் நாவலர் தின்னைப்பள்ளி மாணாக்கர் சுயலாபம் கருதாது தம்மாசிரியர் வித்தியா தருமத்திலே பங்கு கொண்டனர்.

வண்ணை சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை நன்முறையிலே செயற்படத் தொடங்கியதை அடுத்து நாவலரவர்கள் தம் வித்தியா திட்டத்தினை மேலும் விரிவாக்கினார். “தமிழ் நாடெங்கும் சைவசமயம் வளர்ந்தோங்குதற்கு ஏதுவாகச் சிதம்பரஸ்தலத்திலே தாபிக்கப்படும் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை குறித்து மகிழை பொருந்திய சைவசமயிகளுக்கு யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர்

ஆறுமுகநாவலர் எழுதிய விக்கியாபனம்” ரெளத்திரி வருடம் வைகாசி மாதம் (1860) சென்னையிலே வெளிவந்தது. இரத்தாஷி வருடம் ஐப்பசி மாதம் 28ஆம் தேதி (1864) சிதம்பாத்திலே சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை நிறுவப்பெற்றது.

வண்ணையிலும் சிதம்பாத்திலும் வித்தியாசாலைகளை நிறுவி வெற்றிகண்ட நாவலரவர்கள் விபவ வருஷம் சித்திரை மாதம் (1868), பிரமோதூத வருஷம் (1870) என்பனவற்றிலே இரு விக்கியாபனங்களை வெளியிட்டனர். இவை நாவலரவர்களின் வித்தியா திட்டத்தின் கொடுமுடிகளாம். வித்தியாசாலைத் திட்டத்தினை அடுத்துப் பயிற்சிக் கல்லூரித் திட்டமொன்றினை இவ்விக்கியாபனங்களில் நாவலரவர்கள் முன்வைத்தார்கள். முக்கிய தலந்தோறும் வித்தியாசாலை தாபிக்கவும் சைவப் பிரசாரணங்களையும் கிரமமாய்க் கற்றுவல்ல ஆசிரியர்களையும் சைவப் பிரசாரகர்களையும் உருவாக்க வேண்டிய பயிற்சிக் கல்லூரியை அமைப்பதற்கு வேண்டிய திட்டங்களை இவ்விரு விக்கியாபனங்களிலும் விரிவாக விளக்கியுள்ளார்.

உண்டி உடை உறையுள் வழங்கி, இலவசமாகப் பயிற்றுவதைக்கூறும் இத்திட்டம் ஐந்தாண்டிலே பலன்தாத்தக்கதாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இவற்றை மனேஜர் கைலாசபிள்ளை ஆறுமுகநாவலர் சரித்திரத்தின் ஐந்தாம் அதிகாரத்திலே பதிப்பித்துள்ளார்.

எல்லாத் தருமங்களுக்கும் மூலமாய், அவ்வெல்லாத் தருமங்களையும் தன்னுள் அடக்கி, அவ்வெல்லாத் தருமங்களுக்கும் மேற்பட்டு விளங்கும் வித்தியா தருமத்தினைச் செவ்வனே நடாத்த இன்றியமையாதவை நூல்கள். அக்காலத்திலே அவற்றை எளிதிலும் குறைந்த விலையிலும் எல்லாரும் பெறக்கூடிய வழிதுறைகளை ஆராய்ந்து செயற்பட வேண்டிய நிலைமையும் இருந்து வந்தது. மேலும் அச்சகவசதி அன்று புறச்சமயிகளுக்குச் சமயப் பரம்பலுக்குப் பேருதவியாகக் காணப்பட்டது. துண்டுப் பிரசரங்களைத் தாராளமாக அச்சிட்டுப் பல்வேறு இடங்களுக்கும் விநியோகித்துச் சமயப் பிரசாரத்தினை இலகுவாக்க அச்சியந்திரம் உதவிற்று. அவர்கள் தம

பிரசாரத்தினை முறியடிக்க வேண்டுமாயின் அவர்களைப் போன்று அச்சியந்திர வசதி பெற்றுத் துண்டுப் பிரசாரங்களைத் தாராளமாக அச்சிட்டு விழியோகிக்க வேண்டியிருந்தது. இவ்விரு காரணங்களாலும் நாவலரவர்கள் அச்சியந்திரம் தம் கருமங்களுக்கு இன்றியமையாதது என்பதை உணர்ந்து கொண்டார்.

யாழ்ப்பாணத்திலே நாவலரவர்கள் சௌமிய வருஷம் (1849) வித்தியாநுபாலனயந்திரசாலை என்ற பெயரிலே அச்சகம் நிறுவினார். இவ்வச்சகமே ஈழத்திலே சைவர் நிறுவிய முதல் அச்சியந்திரசாலை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. எழுபதுகளிலே சென்னையிலும் வித்தியாநு பாலனயந்திரசாலை என்ற பெயருடன் இரண்டாவது அச்சியந்திரம் நிறுவப்பட்டதாக அறிய முடிகின்றது. வித்தியாசாலைக் கல்விக்கும் சைவப்பிரசாரணத்திற்கும் நாவலரவர்களுக்கு அச்சியந்திரம் பேருதவியாக அமைந்தது. வித்தியாசாலைத் திட்டத்திற்கு வேண்டிய நூல்களை எழுதியும் பதிப்பித்தும் விளக்கியும் நின்ற நாவலரவர்கள் சமயப்பிரசாரணத்தினைக் கருத்தினில் கொண்டு துண்டுப்பிரசாரங்களையும் கண்டனங்களையும் சிறு நூல்களையும் எழுதிப் பிரசரித்தனர். ஆயினும் சமயநூல்களை மட்டுமே பதிப்பிக்க வேண்டும் என்ற வரையறைக்குள் அவர் நிற்கவில்லை. இதனால் உலகியல் நூல்களையும் புறச்சமய நூல்களையும் கூட அவர் பதிப்பிக்கத் திட்டமிட்டனர். திருக்கோவையாருரை (1860) பதிப்பில் இடம்பெறும் அநுபந்தமும் பிரகடனப் பத்திரிகையும் இக் கருத்தினை ஆதரிப்பன. சமய நூல் களையும் கருவி நூல்களையும் சமயப் பிரசாரணத்திற்கு வேண்டிய பிரசாரங்களையும் வெளிக் கொண்டாப் புறப்பட்ட நாவலரவர்கள் விதானம் அழிந்து போகும் நிலையில் இருந்த தமிழ் நூல்களையும் உள்ளடக்கியதாக இருந்ததை மனங்கொள்ள வேண்டும்.

நாவலரவர்கள் வரலாற்றிலே உயர்ந்து ஒங்கி நிற்கும் அமிசம் சைவப் பிரசாரணமாகும். 1847 திசம்பர் 31 முதல் 1879 ஆடி வரை அவர் கைவிடாது தொடர்ந்து செய்துவந்தது சைவப்பிரசாரணமாகும். 32 வருடம் அவர்கள் புரிந்த சைவப்பிரசாரணம் பன்முகப் பட்டது. சைவசமயத்தின் உண்மைகளை மக்களுக்குப் புரிய

வைத்து, சைவசமயத்துள்ளே புகுந்துவிட்ட மாசுகளை நீக்கி, புறச்சமயங்களின் தீவிரமான பிரசாரத்தினை முறியடித்தாலன்றி சைவம் பாறிவிடும் என்பதைக் கிறித்தவ சூழலிலே நாவலரவர்கள் நன்கு புரிந்துகொண்டனர். ஆழினும் இம்மூன்று காரியங்களிலும் அகச்சமய புனருத்தாரணம் ஏனைய இரண்டினையும் சாதிக்க இன்றியமையாதது என்பதைத் தெளிவாக நாவலரவர்கள் உணர்ந்து கொண்டார்கள். இதனால் அவ்வழியிலே அவர்தம் சைவப்பிரசாரணம் மேலோங்கி நிற்கின்றது.

சமயவுண்மைகளைப் போதிப்பதிலோ புறச்சமயிகளை எதிர்ப்பதிலோ நாவலரவர்கள் சளைத்துவிடவில்லை; சைவத்துள் புகுந்துவிட்ட மாசுகளை நீக்க முற்பட்டபோதுதான் அவர்கள் எதிர்பார்க்காத எதிர்ப்பினை நோக்கவேண்டியிருந்தது. கோயில் அதிகாரம், பிராமணீயம், வீரவணக்கம் என்பன அவ்வழியிலே நாவலரவர்கள் எதிர்ப்பட்டனவற்றிலே குறிப்பிடத்தக்கவை.

“பூர்வகாலத்திலே சைவ சமய விருத்திப்பொருட்டு முயன்ற பெரியோர்களுக்குச் சுவசமயிகளாலே நன்கு மதிப்பும் பரசமயிகளாலே இடையூறும் செய்யப்பட்டன. தற்காலத்திலே சைவசமய விருத்திப்பொருட்டு முயலும் சிறியேனுக்குச் சுவசமயிகளாலேயே அவமதிப்பும் இடையூறும் செய்யப்படுகின்றன. பரசமயிகளோ எனக்கு இடையூறு செய்யவுமில்லை என்னை அவமதிக்கவுமில்லை. இஃதென்னையாச்சரியம்”

என நாவலரவர்கள் கூறுவது காண்க¹.

சைவப் பிரசாரணத்தை இரு வழிகளிலே நாவலரவர்கள் சிறப்பாகச் செய்தார்கள்; அவை புராணபடனமும் பிரசங்கமுமாம். சைவ உண்மைகளை விளக்கப் புராணபடனத்தினை அவர் சிறப்பாகப் பயன்படுத்தினார். பிரசங்கத்தைச் சைவநெறி விளக்கத்திற்கும் சுத்திகாரணத்திற்கும் பயன்படுத்தியவாறு, அவர் புறச் சமய கண்டனத்திற்குப் பயன்படுத்தவில்லை. அவருடைய

1. த. கைலாசபிள்ளை: ஆறுமுகநாவலர் சரித்திரம், 1919, பக். 45-46

புரச்சமய கண்டனங்கள் பெரும்பாலும் பிரசரக் கணைகளாகவே புறப்பட்டன.

வண்ணை வைத்தீசுவரன் கோயில் வசந்தமண்டபம், வண்ணைச் சைவப்பிரகாச வித்தியாசலை, சென்னை வாசஸ்தலம் என்பன நாவலரவர்களின் பிரசங்க மேடைகளாக விளங்கின. ஆயினும் ஈழத்திலும் தமிழ்நாட்டிலும் பல்வேறு இடங்களையும் தம் சைவப்பிரசாரணத்திற்கு நாவலரவர்கள் பயணபடுத்தினார். ஆறுமுகவரை ஆறுமுகநாவலராக்கியது பிரசங்கமே என்பதை ஈண்டு மளங்கொள்ள வேண்டும்.

நாவலரவர்கள் ஆரம்பகாலத்தில் பிரசங்கங்களுக்குப் பொருளாகக்கொண்ட விடயங்களையும் அப்பிரசங்கங்கள் சைவ சமூகத்தினரிடையே ஏற்படுத்திய தாக்கத்தினையும் வண்ணை வே. கனகரத்தின உபாத்தியாயர் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். அக்சமய விளக்கத்திலும் சுத்தீரணத்திலும் அப்பிரசங்கங்கள் முக்கிய இடம் வகித்ததை உணர முடிகின்றது.

கந்தபுராண கலாசாரம் நிலவும் யாழ்ப்பாணத்திற் சிறப்பிடம் பெறும் நல்லை முருகன் கோயில் அமைப்பும் நடவடிக்கைகளும் சிவாகம விரோதங்களுக்கு இடமாக அமைந்திருந்ததைப் பொறாது சிவாகம முறைப்படி செய்விக்க நாவலரவர்கள் எடுத்த முயற்சிகள் கோயில் அதிகாரத்தின் கோபத்திற்கு அவரை ஆளாக்கியது. பிராமணீயத்தின் சிவாகம விரோதங்களைக் கண்டிக்கப் புறப்பட்ட நாவலர், சிதம்பரத்திலும் ஈழத்திலும் அவர்களுடைய விரோதத்தினைத் தேடிக் கொண்டார். சிவநிந்தை மறைநிந்தை பொறாமனம் படைத்த நாவலரவர்கள், கருங்குழி இராமலிங்கரைச் சுற்றி எழுப்பப்பெற்ற வீரவளைக்கத்திற்கும் எதிரியானார். இவற்றினாலே சிவாகமத்தின் பாதுகாவலராக நாவலரவர்கள் திகழ்ந்தனர். சிவபக்தியை நீக்கமற நிலைபெறச் செய்தனர்.

நாவலரவர்கள் வாழ்க்கையின் அந்தத்திலே இடம்பெற்ற முக்கிய நிகழ்ச்சி இராமநாதன் தேர்வு. தமிழ் மக்களின் பிரதிநிதி எத்தன்மையாக இருந்தல் வேண்டும் என்று துணிந்து அவர் அன்று செய்த காரியம் தீர்க்கதறிசனம் என்று புகழப்படுவது.

(2)

பூந்தெய் ஆறுமுகநாவலரின் சமய சித்தாந்தம்

சைவசமயம் ஈழத்து மண்ணிலே பண்டைக்காலம் முதலாக வேறுள்ளியிருந்தது. ஈழத்திற் காணப்பெறும் மிகப் பழைய பிராமிக் சாசனங்கள் கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டிற்கும் கி.பி. முதலாம் நூற்றாண்டின் நடுக்காறுக்கும் இடைப்பட்டதாகக் கருதப்படுவன. இச் சாசனங்களிலே இடம்பெறும் “சிவ” என்ற பெயர்களையும், “சிவ” என்று தொடங்கும் பெயர்களையும், “சிவ” என்பதுடன் முடியும் பெயர்களையும் செ. குணசிங்கம் தொகுத்தளித்துள்ளார்.¹ சிவ எனும் பெயருடையயோர் எப்போதும் சிவசமயத்தவராகவே இருத்தல் வேண்டும் என்ற பொருந்தாது. ஆயினும் இப்பெயர்கள் அச்சாசனங்கள் எழுந்த காலத்திற்குப் பிற்படாமல் ஈழத்திலே சைவசமயம் நிலவியிருந்ததைச் சான்று காட்டி நிறுவுவதாகக் கொள்ள முடியும். மேலும், ‘வேல்’, ‘வேலு’, ‘வேலுக்மண்’ எனும் பெயர்கள்,² கவனத்தை ஈர்ப்பன. எச். எல்லாவளை இலங்கையின் முருக வழிபாட்டிற்கு இவற்றைச் சான்றாகப் பயன்படுத்தியுள்ளமை கவனிக்கத்தக்கது.³

லீலாவதி ஆட்சியில் எழுந்த ‘தாடாவம்மிசத்’ திலே ஸ்ரீமேகவர்ண ஆட்சியின்போது (352-379) ‘மஹாதித்த’ எனும் இடத்தில் இந்துக் கோயில் நிலவியதாகக் கூறப்படுகின்றது என்பார் எச். எல்லாவளை⁴. மாதோட்டம், ‘மஹாதித்த’ எனப் பாளி

1. கோணஸ்வரம், 1973, பக்.28-31

2. S. Paranavithana: *Early Brahmi Inscriptions*, 1970, Nos. 123, 169, 250, 271, 355, 403, 477, 647

3. *Social History of Early Ceylon*, 1969, P.158

4. Ibid, P.118

நூல்களிலே வழங்கப்பட்டுள்ளது. மாதோட்டத்திலுள்ள திருத்தலம் திருக்கேதீச்சரம் தேவாப்பாடல் பெற்ற புனித தலமாகும்.

வாய்புராணம் கி. பி. நான்காம் அல்லது ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் எழுந்தது. அந்நூல் கூறும் கோகர்ணம் எனும் திருக்கோயில் திரிகோணமலைச்சிவன் கோயில் ஆதல் வேண்டும்.⁵ தச்சின கைலாசபுராணமும் திரிகோணமலைச் சிவன் கோயிலுக்குக் கோகர்ணம் என்ற பெயர் ஏற்பட்டதற்குக் காரணம் கூறும் முகமாகக் கதையொன்று கூறுகின்றது.

இவை தவிர மகாசேனன் (274-301) விகாரைகள் கட்டுவதற்காக அழித்த சிவன் கோயில்கள் பற்றிய செய்திகள் மகாவம்சத்திலும் மகாவம்மிச தீகையிலும் இடம்பெறுகின்றன.⁶

அநுராதபுர நகர அழிபாடுகளிலே அநுராதபுர அரசர் கால கட்டத்தின் பிற கூறுக்குரியனவாகச் சில சைவக் கோயில்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுளன.

சௌழப் பேரரசின் அங்கமாக ஈழம் நிலவிய காலத்தில் (992-1070) ஈழத்தின் தமிழ்ப்பிரதேசங்களிலும் சிங்களப் பிரதேசங்களிலும் பல சைவக் கோயில்கள் தோன்றியிருந்ததைச் சாசனங்களும் அழிபாடுகளும் சான்று பகர்ந்து நிற்கின்றன.

பொலநறுவை அரசர் காலத்திலே (1070-1215) மானாபரணன், முதலாம் பராக்கிரமபாகு, நிசங்கமல்லன், இரண்டாம் விக்கிரமபாகு, இரண்டாம் கயவாகு முதலியோர் சைவமதச் சார்புடையவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். கலிங்கமாகன் ஆட்சியிலே (1215-1255) வீரசைவம் இலங்கையிலே செல்வாக்குப் பெற்றதும் பெளத்தம் ஒடுக்கப் பெற்றதும் நினைவு கூரத்தக்கது.

வன்னியர் ஆட்சியிலே, அவர்களுடைய பிரதேசத்திலே, சைவசமயக் கோயில்கள் பல நிலவியதை, வையாபாடல் உணர்த்து

5. செ. குணசிங்கம், கோணஸ்வரம், 1973, பக். 55-63

6. H. Ellawala: Social History of Early Ceylon, 1969, P.157.

கின்றது. ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் கி. பி. பதினான்காம் நூற்றாண்டு முதல் பதினேழாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பம் வரை தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் தனியரசு கண்டவர்கள். அவர்களுடைய ஆட்சியிலே சைவ சமயம் குறிப்பிடத்தக்க வளர்ச்சி கண்டிருத்தல் வேண்டும். தசஷினைகலாசபுராணம், கோணேசர் கல்வெட்டு, கைலாயமாலை, வையாபாடல் என்பனவற்றிலே இக்கருத்தினை ஆதரிக்கும் சான்றுகள் பலவுள்.

ஸழநாட்டிலே கி. பி. பதினாறாம் நூற்றாண்டின் இடைப் பகுதியிலே தமிழர்வாழ் பிரதேசங்களிற் கதலிகமதம் பிரசார நிலையினை எட்தியது. போர்த்துக்கேயர் பதினேழாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்ப தசாப்தங்களிலே ஆட்சி புரிந்தபோது அவர்களுடைய கதலிகமதம் ஏகபோக உரிமையை அநுபவித்தது; ஏனைய மதாநுசாரிகள் அடக்கி ஒடுக்கப்பட்டனர்; அவர்களுடைய திருத்தலங்கள் தரைமட்ட மாக்கப்பட்டன. ஓல்லாந்தர் ஆட்சியின்போது கதலிகம் ஒடுக்கப்பட்ட போதும், சைவம் முன்னையோர் ஒச்சிய சமயக் காழ்ப் பினை எதிர்நோக்கவில்லை. ஆயினும் தம்மதத்தினை மேலோங்கச் செய்ய அவர்களுக்கு ஆட்சியாளரின் ஆதரவு கிடைக்கவில்லை. பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் கடைக்கங்கிலே காலனித்துவ ஆட்சியைக் கைப்பற்றிய மூன்றாவது ஜீரோப்பிய இனமான ஆங்கிலேயரும் புரோடல்தாந்தப் பிரிவினர்களுக்கு நேர்முகமாகவும் மறைமுகமாகவும் பற்பல சலுகைகளை அளித்து ஆதரவு அளித்தனர். ஆட்சியாளரின் ஆதரவோடு அந்நிய மதங்கள் செய்த மதப்பாரம்பலுக்கு ஈடுகொடுக்கக் கூடிய சமய நிறுவனங்களும் ஸழத்துச் சைவரிடையே இருக்கவில்லை. இந்நிலையிலே சைவ சமயம் வலுவிழந்து சைவர்களிடையே சமய அறிவினை விருத்தி செய்ய முடியாது பல்வேறு வகையான ஊழல்களுக்கும் இடம் விட்டுவிட்டு ஒதுங்கிவிட்டது. சைவம் பழைய நிலையை அடைய முடியாத அளவுக்கு ஒடுக்கப்பட்டிருந்தது.

ஜீரோப்பிய மறுமலர்ச்சிக்குப் பின்பு பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் ஏற்பட்ட கைத்தொழிற்புரட்சி தோற்றுவித்த முற்போக்கான சிந்தனைகள் காலனித்துவ ஆட்சியாளரிடமும் அனுகுமுறைகளிலே மாற்றங்கள் ஏற்படக் காலாயின. காலனித்துவ ஆட்சியிலிருந்து விடுபட்டுப் புதிய சகாப்தத்தினை உருவாக்கிக்

கொண்ட அமெரிக்கரின் மதப்பரம்பலும் புதிய சிந்தனைகளை முன்வைக்கக் காரணமாயது. உறங்கிக்கிடந்த இந்திய சமுதாயம் விழித்துக்கொண்டு தன் பாரம்பரியத்தின் சிறப்பினைத் தேட முற்பட்டது. ஒடுங்கிக்கிடந்த ஈழத்துச் சைவர்களும் தம் பாரம்பரியங்களியங்களைப் போற்றிப் பேண வேண்டும் என்ற கருத்தினால் உந்தப்பட்டனர்.

இத்தகைய சூழல் தோற்றுவித்த சைவப் பெரியார் தாம் ஸ்ரீஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலர். அந்நிய மதப் பரம்பலைத் தடுப்பதற்குச் சுவமத அறிவு இன்றியமையாதது என்பதை நாவலரவர்கள் தெளிவாக உணர்ந்து கொண்டார். சுவமத அறிவினைச் சைவர்களிடையே ஏற்படுத்துவதற்குத் தடையாக நின்ற தவறான கருத்துகளையும் மூடநம்பிக்கைகளையும் நீக்க வேண்டிய முக்கியத்துவத்தையும் அவர்கள் கண்டுகொண்டார்கள்.

பிலவ வருடம் (1841) பேர்சிவல் பாதிரியாருக்குத் தமிழ்ப் பண்டிதாக அமைந்து, கிறித்துவ வேதாகமத்தினைத் திருத்தும் பணியிலே ஈடுபட்டபோது, நாவலரவர்கள் பரமதம் பரம்ப, சுவமதம் குன்றக்கண்டு, சைவசாத்திரம் படித்தவில் முன்னையிலும் அதிக கவனத்தைச் செலுத்தினார் என்பர் நாவலரவர்களின் மாணவகர் வே. கனகரத்தின உபாத்தியாயர்.⁷ சமயத்தின் சுருதிகள் சங்கத மொழியில் இருந்ததால் அம்மொழியையும் கற்றுச் சங்கத நூல்களை வாசிக்கவும் அவற்றின் பொருளை விளங்கவும் நாவலரவர்கள் ஆற்றல் பெற்றனர்.

பிலவங்க வருடம் ஆடி மாதம் (1847) நல்லை முருகன் கோயில் அதிகாரிக்கு, அக்கோயிலின் சிவாகம விரோதங்களை எடுத்துக் காட்டுவதையும்⁸ பிலவங்க வருடம் மார்கழி மாதம் 18ஆம் தேதி (31.12.1847) முதலாக ஆற்றிய சைவப் பிரசங்கங்களிற் சைவாகமங்கள், சிவதீசை முதலாம் பொருள் பற்றி உபந்தியாசம் செய்வதையும்⁹ நோக்கும்போது, நாவலரவர்கள் விரைவிலேயே

7. ஸ்ரீஸ்ரீ நல்லூர் ஆறுமுகநாவலர் சரித்திரம், 1968, பக்.8

8. ஆறுமுக நாவலர் பிரபந்தத்திரட்டு, 2ம் பாகம், 1955, பக். 49

9. வே. கனகரத்தின உபாத்தியாயர்: ஸ்ரீஸ்ரீ நல்லூர் ஆறுமுகநாவலர் சரித்திரம், 1968, பக்.20

சைவசமயத்தின் சாத்திரங்களை அறிந்துகொண்டதை உணர முடிகின்றது.

கிறித்தவர்கள் தம் மதத்திற்கு வேதாகமமாக “பைபிள்” என்பதனையே கொள்வர்; இசுலாமியர் “குரான்” என்பதனையே அந்திலையில் வைத்துப் போற்றுவர். சைவர்கள் தம் மதத்தின் மூலாதாரமாகப் பல்வற்றினை ஏற்றுக்கொண்டு மயங்கி நின்றனர். வைதீக மதங்களின் பல்வேறு கருத்துகளுக்கும் இடங்கொடுத்துப் பல்வேறு சமயங்களையும் உள்ளடக்கிக் கொண்டதால் வந்தவினை இது. இந்திலையிலே சமயம் பற்றிய தெளிவினை உருவாக்குதல் அவ்வளவு எளிதன்று. கிறித்தவ குழலிலே புடமிடப்பட்ட நாவலரவர்கள் சைவமதத்தின் மூலாதாரத்தினை நிறுவ வேண்டியதன் அவசியத்தினைத் தெளிவாக உணர்ந்துகொண்டார்.

“**சுத்த சாட்குண்ணிய பரிபூரணராகிய பரமபதி**
சிவபெருமானே என்று துணிந்தவர்களாய், கொலை
களவு கள்ளுணவு புலாலுணவு பிறங்மனை
விழைதல் வரைவின் மகளிர் விழைதல் பொய்ச்-
சான்றுரைத்தல் முதலிய பாவங்கள் இல்லாதவர்களாய்,
இரக்கம் வாய்மை கொடை முதலிய புண்ணியங்களை
உடையவர்களாய், குருலக்கணங் குறைவற
அமைந்த சைவாசாரியரை அடைந்து சிவதீகூ
பெற்றுக் கொண்டவர்களாய், விபூதிருத்திராகுதாரனம்
சந்தியாவந்தனம் ஸ்ரீபஞ்சாஷுரஜேபம் சிவத்தியானம்
சிவாலயசேவை சிவலிங்கபூசை குருவாக்கிய பரிபாலனம்
மாகேகரபூசை முதலியவற்றைச் சிவாகம விதிப்படி
மெய்யன்போடு செய்பவர்களாய் உள்ளவர்களே
சைவர்களென்று சொல்லப்படுவார்கள்”

என்பது நாவலரவர்கள் சைவருக்குத் தரும் இலக்கணம்.¹⁰ சைவர் சிவாகமங்களின் வழியே ஒழுகுபவர்கள் என்பதை எண்டு நாவலரவர்கள் தெளிவாக வற்புறுத்தியுள்ளார்.

10. திருத்தொண்டர் புராணம், 1852, முகவுரை, முதலாம் பந்து

“விபூதிருத்திராக்ஷதாரணமும் பூர்ப்பஞ்சாக்ஷர ஜெபமும் சிவலிங்கோபாசனையும் வேதத்தில் விதிக்கப்பட்டனும், சிவாகமத்தில் விதித்தபடி சிவத்தைச் செற்றுக்கொண்டு அநுட்டிக்கப்பட்டாலன்றி முத்தி சித்தியாது என்று(ம) விசுவசித்து, அங்ஙனம் விசுவசித்த படியே ஒழுகும் மார்க்கம் சைவசமயமெனப்படும்”

சைவர்கள் சிவாகமத்தினைப் பிரமாணமாகக் கொள்ள வேண்டிய நியதியை நாவலரவர்கள் முற்கிளந்தவாறு எடுத்துக் கூறினார்.¹¹

“சைவசமயிகளே, நீங்கள் பெறுஞ்சமயத்தைக் கூடுதலிய தீக்ஷ்ணையும், நீங்கள் அநுட்டிக்கும் சந்தியாவந்தனம் சிவபூசை முதலிய கிரியைகளையும், உங்களுள் இறந்தவர்கள் பொருட்டுச் செய்யப்படும் அந்தியேட்டி முதலிய கிரியைகளையும், நீங்கள் சேவிக்கும் தேவாலயங்களிற் கிரியைகளாகிய கர்ஷணாதிப் பிரதிஷ்டாந்தம் பிரதிஷ்டாதியற்சவாந்தம் உற்சவாதிப் பிராயச்சித்தாந்தம் என்னும் பரார்த்தக் கிரியைகளையும் விதித்த நூல்கள் சிவாகமங்களே”

எனக் சைவக் கிரியைகளுக்குப் பிரமாணம் சிவாகமம் என்பதை நாவலரவர்கள் அழுத்திச் சொல்லியிருக்கிறார்.¹²

காமிகம், காரணம் முதலாக 28 ஆகமங்கள் சைவாக மங்களாகக் கொள்ளப்படுகின்றன. இவற்றிற்கு 207 நூல்கள் உபாக மங்களாகக் கருதப்படுகின்றன. சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் எனும் நாற்பாதங்களை உணர்த்தும் நான்கு உட்பிரிவுகள் இவற்றின் பொருளாடக்கத்தினைக் கோடி காட்டுவன. சைவமத்தின் தத்துவங்களையும் வழிபாட்டு முறைகளையும் சமயாசாரங்களையும் சிலா விக்கிரக அமைப்புகளையும் கோயிலமைப்புகளையும் இவற்றிலே கண்டுகொள்ள முடியும்.

11. திருத்தொண்டர் புராணம், 1852, குருபூசை, முதலாம் பந்தி

12. திருத்தொண்டர் புராணம், 1852, உண்மை நாயன்மார் மகிமை, பத்தாம் பந்தி.

சிவாகமத்திற்கு நாவலரவர்கள் சிறந்த பிரசாரகராக விளங்கியதை அறியாது போன்று,

“சிவபெருமான் ஆன்மாக்களுக்காக அருளிச்செய்த முதனுால்கள் எவை? வேதம் சிவாகமம் என்னும் இரண்டுமாம்”

எனும் ஈசவி வினாவிடை முதற் புத்தகத்தின் வினாவிடையை வைத்துக்கொண்டு நவீனர்கள் சிலர், நாவலரவர்களை வேதத்தின் பிரசாரகராகவும் காட்ட முற்பட்டுள்ளனர்.

“நாவலர் வேதங்களைப் பிரமாண நூல்கள் எனவும் வேதங்கள் தேவாலயங்களில் ஒதுவதற்கு உரியவை என்றும் அடிக்கடி வற்புறுத்தி வந்ததை மட்டுமே காணுகிறோம். வேதக் கருத்துக்களை எடுத்துக்கூறிக் குறிப்புறரகளோ விளக்கவுறரகளோ கூறிய சந்தர்ப்பங்களை அவர் நூல்களில் காணலாது. இதற்குக் காரணம் மரபு தெரிந்தவர்களுக்கே தெவிவாகும்.”

எனப் பிராமணோத்தமர் ஒருவர் கூறியிருக்கிறார். நாவலரவர்கள் காலத்திலேயே ஆரிய வேதத்தின் பகுதிகள் மேனாட்டிலே அச்சித்து வெளியிடப்பட்டுவிட்டன என்பதையும் வேதங்கள் மறைந்திருப்பது மறையன்று என்ற கருத்து உருவாகிவிட்டதையும், எண்டு நாம் மனதில் நிறுத்திக்கொள்ள வேண்டும். அவ்வாறு இருந்தும், நாவலரவர்கள் வேதத்திற்குப் பிரசாரகராக அமைய வில்லை. அதற்கு அவர் தம்மைச் சூத்திரர் என்று கருதிக் கொண்டமைதான் காரணம் என்று சிறுபிள்ளைத் தனமாகக் கூறல் நகைப்புக்கிடமளிப்பதாகும்.

“வேதமோ டாகமம் மெய்யாம் இறைவனுால் ஒதும் பொதுவுஞ் சிறப்புமென் றுள்ளன”

எனும் திருமூலரின் திருமந்திரக் கருத்தினையும் அதற்கு

“வேதநூல் சைவநூ லென்றிரண்டே நூல்கள்
வேறுரைக்கு நூலிவற்றின் விரிந்த நூல்கள்
ஆதிநூ வநாதியம வன்றருநூ விரண்டு

மாரணநூல் பொதுசைவ மருஞ்சிறப்பு நூலாம்
நீதியினா னுவகர்க்குஞ் சத்திநிபா தர்க்கு
நிகழ்த்தியது நீண்மறையி ளோழிபொருள் வேதாந்தம்
திதில் பொருள் கொண்டுரைக்கு நூல் சைவம் பிறநூ
நிகழ்பூர்வந் சிவாகமங்கள் சித்தாந்தமாகும்”

அருணாந்தி சிவாசாரியர் தந்த விளக்கத்தினையும்¹³ ஏற்றுக் கொண்டவர் ஆறுமுகநாவலர். வேதத்தைப் பூர்வ பக்கமாகக் கருதும் மரபினை நாவலரவர்கள் ஏற்றுக்கொண்டபோதும், அம்மரபினை வற்புறுத்தாமல்-பிரசரிக்காமல் -இருந்தமைக்கு அவர் காலத்துச் சூழ்நிலை காரணமாகும். திருத்தொண்டர் புராணம் (1852) எனும் பெரியபூராண வசனத்திலே இடம்பெறும் ‘உண்மை நாயன்மார் மகிமை’ எனும் கட்டுரையிலும் ‘குருபூசை’ எனும் கட்டுரையிலும் நாவலரவர்கள், சிவாகமங்களைப் புறக்கணித்து அவமதிக்கும் தம் காலத்து ஸ்மார்த்தப் பிராமணரை, வெகுவாகக் கண்டித்திருக்கிறார்.

“சிருட்டிகாலத்திலே அநாதி சைவராகிய சதாசிவ
மூர்த்தியிடைய சத்தியோசாதம், வாமதேவம், அகோரம்,
தற்புருடம், சசானம் என்னும் பஞ்சவத்திரத்தினின்றுந்
தோன்றிய கௌசிகர், காசிபர், பாரத்துவாசர், கௌதமர்,
அகத்தியர் என்னும் பஞ்சக்ருஷி கோத்திரத்திலே ஐவித்த
சிவப்பிராமணர்கள் ஆதிசைவரன்று சொல்லப்படுவார்கள்.
அவர்களுள்ளே சமயத்தைச் சிகிசேத்தைச் சிருவாண
தைச் சுகாரியாபிழகுங்களைப் பெற்றவர்களே
சர்வாதிகாரிகளென்றும், உத்தமோத்தம சிவாசாரியார்
களென்றும் சிவாகமங்கள் செப்பும். பரார்த்தப்பிரதிட்டை
பரார்த்த பூசைகள் செய்தற்கு அவர்களே உரியவர்கள்.
மற்றையர்கள் உரியர்களால்லர். அதனால் அவர்களே
சிவாகம விற்பன்னர்களாகிக் சிருத்திருத்தியர்களாய
முப்பொழுதுஞ் சிவவிங்கத்தை அருச்சிப்பார்கள்.

13. சிவஞானசித்தியார், 267

ஆதலால் அவர்களே முப்பொழுதுந் திருமேனி
தீண்டுவாரென்று சொல்லப்படுவார்கள்”

என்பவை திருத்தொண்டர் புராணத்திலே ‘முப்பொழுதுந் திருமேனி தீண்டுவார் புராணம்’ எனும் பிரிவிலே நாவலரவர்கள் கூறுபவை கவனிக்கத்தக்கவை. மேலும், பெரியபூராண சூசனத்திலே நாவலரவர்கள் எழுதியுள்ள வேதவுணர்ச்சி, சைவாகம வுணர்ச்சி ஆகிய விடயங்களை எழுத்தெண்ணி வாசிப்பின் மயக்கம் தெளியும் வாய்ப்புண்டு.

பிராமண குலத்திலே தோன்றி உபநயனம் மட்டுமே பெற்ற ஒன்றையே, தமது சிறப்பாகக் கொண்டு, வைதிகக் கிரியைகளுக்கு மட்டுமின்றி, ஆகமக்கிரியைகளுக்கும் தாம் உரியர் என்று சைவர்களுக்குத் தாம் குருலக்கணம் உடையவர்களாக அவர்கள் காட்டி வந்தனர். இவர்கள் சிவாகமங்களையும் அவற்றுள் விதிக்கப்பெற்ற சைவக்கிரியைகளையும் ஒதுக்கிவிட்டு, சமயக் கோட்டாடுகளைத் தம் நிலைக்கு ஏற்றவாறு மாற்றிக்கொண்டனர். இவர்களிலே முதலிடம் பெற்றவர் ஸ்ரீசங்கராச்சாரியரின் மதத்தை ஆதரித்த ஸ்மார்த்தர் ஆவர். பிறப்பாலும் ஆங்கிலக் கல்வியின் பிரயோசனங்களைப் பயன்படுத்திப் பெற்ற பதவியாலும் உயர்நிலையடைந்த ஸ்மார்த்தர் தம்மைச் சமய பாதுகாவலராகக் கருதிக்கொண்டு தம்மோடு ஒத்துப் போகாது சிவாகமங்களைப் பின்பற்றிய பிராமணர்களைப் பதிதர் என இழித்துரக்கவும் தலைப்பட்டனர். இத்தன்மைத்தோர் போற்றிய வேதத்தைப் பூர்வபக்கமாகப் பிரசரிக்க நாவலரவர்களை எதிர்பார்க்க முடியுமோ?

நாவலரவர்கள் சிவதீஷையில்லா வைதிகப் பிராமணர் கையாலே விழுதிவாங்காத நியமம் பூண்டவர். அவர்கள் வண்ணைச் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலையிலே துந்துபி வருடம் மாசி மாதம் (1863) 19ஆம் தேதியும் சிதம்பரம் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலையில் இரத்தாட்சி வருடம் மார்கழி மாதம் 27ஆம் தேதியும் வைதிகப் பிராமணரின் சிவாகம நிந்தையைக் கண்டித்துச் செய்த பிரசங்கங்களைக் கணகரத்தின உபாத்தியாயரும் கைலாசபிள்ளையும் தம் நாவலர் சரித்திரங்களிலே எடுத்துக் காட்டியுள்ளனர். இக்

கண்டனங்கள் பேர்ம்பலப் பிரசங்கத்திற்குப் போய் மஞ்சக்குப்பம் கோடேறித் தீவிதர் அபராதம் கட்டியதோடு முடிந்தகதை மறக்கொண்ணாதது.

கிறித்தவமத கண்டனத்திற்கும் நாவலரவர்கள் சிவாகமங் களின் உதவியை நாடுகின்றார். சிவதூஷணம் முதலியன செய்தலும், அவற்றைக் கேட்டுக்கொண்டு வாளா விருத்தலும் பரசமயங்களை நிராகரியாமையும், சைவத்தைத் தாபியாமையும், பாதகம் என்பதற்குச் சர்வோக்தம் எனும் சிவாகமத்தின் உபபேதம் ஜந்தனுள் ஒன்றாம் சிவதருமோத்தரம் முதலானவற்றிலிருந்து பிரமாணம் எடுத்துச் சைவதூஷண பரிகாரத்திலே காட்டி யிருக்கிறார். கிறித்தவரின் சிவதூஷணங்களைச் சைவாகமங்களின் உதவிகொண்டு விவிலியத்தின் அடிப்படையில் பரிகரித்தமையை வெஸ்லியன் மெதடிஸ்த அறிக்கைகூட விதந்து கூறுகின்றது.¹⁴

நல்லூர் முருகன் கோயிலதிகாரிகளுக்கும் நாவலர் பெருமானுக்கும் இடையே உண்டுபட்ட தகராறுகளுக்கும் அக்கோயில் அமைப்பும் அங்குள்ள நடைமுறைகளும் ஆகம விரோதங்கள் என்பதே காரணமாகும். தம் இஷ்டதெய்வத்தின் சந்நிதிக்கு, தம் கருத்துக்களைக் கோயிலதிகாரிகள் ஏற்றுக்கொள்ளாததால், 1847 முதல் 1872 வரை இருபத்தைந்து வருடம் செல்லாத நோன்பு பூண்டிருந்த நாவலர் பெருமான், தம் கருத்துக்களைக் கோயிலார் ஏற்று ஆகவேண்டியனவற்றைச் செய்வார்கள் என்று விசுவசித்து 1872 முதல் 1874 வரை பெருமுயற்சி எடுத்துக்கொண்டார்கள். அவர் நம்பிக்கை வீண்போகவே மீண்டும் கந்தன் சந்நிதியை அவர் நாடவில்லை. மரணபரியந்தம் அவர் எண்ணியது ஈடேறவில்லை. 1969இலே அவர் ஆத்ம சாந்திக்காகச் சைவப்பெருமக்கள் எடுத்த முயற்சியையும் கோயிலார் 1985இலே முறியடித்துவிட்டனர். 1875இலே நாவலரவர்கள் வெளியிட்ட ‘நல்லூர்க் கந்தசுவாமி கோயில்’ எனும் இரு பத்திரிகைகளும் சைவாகமங்கள் பற்றிய தெளிவையும் அவர் அவற்றின் மேற்கொண்டிருந்த பற்றினையும் எடுத்துக் காட்டுவன.

14. த. கைலாசபிள்ளை, ஆறுமுகநாவலர் சரித்திரம், 1919, பக். 102-103.

“முன்முன் உள்ள சமயங்கள் பின்பின் உள்ள சமயங்களால் வாதிக்கப்படும். வாதிக்கப்படுவது பூருவபகுழம், வாதிப்பது சித்தாந்தமுமாம். சைவசித்தாந்தம் மற்ற எச்சமயங்களையும் பூருவ பகுழம் பண்ணி நிற்றலானும், அதனைப் பூருவ பகுழம் பண்ணுவதற்கு ஒரு சமயமும் இன்மையாலும் அதுவே சித்தாந்தம் எனப்படும்”¹⁵

என்பது நாவலர் பெருமானின் சித்தாந்தம். நாவலரவர்கள் சைவசித்தாந்த உண்மைகளைப் பல்வேறு இடங்களிலும் தெளிவு படுத்தியுள்ள போதும் அவர்தம் பெரியபூராண சூசனம் அவற்றுள் சிறப்பித்துக் கூறத்தக்கது.

“ஆன்மாவுக்கு ஆணவ மலபரிபாகத்தினாலே திவிரதர சத்திநிபாதம் உண்டானபோது, கருணாநிதியாகிய சிவன், தமது திருவருளினாலே சிவஞானத்தை உதிப்பித்து, சிவானந்தம் அனுபவிப்பித்து, மேல்வரும் பிறப்புக்கு ஏதுவாகிய சர்ச்சித ஆகாமியங்களைக் கெடுத்து எடுத்த சர்ரத்திலே பிராரத்துவம் புசிக்கும் படி சீவன் முத்தனாக வைத்து, தேகாந்தத்திலே பரமுத்தியைக் கொடுத்தருஞ்வர்”

எனும் சீவன் முத்தி நிலையைத் திருநாவுக்கரசு நாயனார் சரிதத்திலே பெரியபூராண சூசன ஆசிரியர் அமைத்துக் காட்டும் திறம் போற்றத்தக்கது. இங்கு கூறப்படுவது முத்தி சித்தாந்த சைவம்.

ஆன்மா தனித்து நிற்பதில்லை. பதியையேனும் பாசத்தையேனும் சார்ந்து நிற்கும்; சார்ந்த பொருளின் தன்மையதாய் நிற்கும். இத்தகைய ஆன்மா அடையும் முத்தி, திருவருள் பதிவால் மலம் நீங்கக் கிவாநந்தத்துள் திளைக்கும் பேறு. ஆதலால் ஆன்மாவுக்கு ஆனந்தம் இயற்கையன்று; இறைவனிடத்திலிருந்து பெற்றபேறு என்பது சைவ சித்தாந்தம்.

‘சத்’ நித்தியமான பொருள்; ‘சித்’ அறிவுப் பொருள்:

15. பெரியபூராணசூசனம், 1949, பக். 139

'ஆனந்தம்', இன்ப உருவான பொருள். இறைவன் சத்சித் ஆனந்த ரூபி; ஆன்மா, சத்சித்ரூபி. தான் வேறு சிவன் வேறு என்ற வேற்றுமையும் தான் என்ற முனைப்பும் அற்று சிவானந்தத்தை அநுபவிக்கும் நிலையையே சித்தாந்த சைவம் சித்தாந்த முத்தியாகக் கொள்ளுகின்றது.

ஆன்மானந்த வாதம் சைவத்துள் அடங்குவது; ஆனால் சித்தாந்த சைவத்துள் அடங்காதது. அது ஆன்மாவுக்கு வேறு முத்தி கூறுவது. ஆன்மாவுக்கு இயற்கையாக ஆனந்தம் உண்டு என்றும் தடை நீங்க வெளிப்படும் ஆனந்தத்தை தானாகவே ஆன்மா நுகர்கின்றது என்றும் ஆன்மானந்த வாதம் கூறும். எனவே ஆன்மாவும் சிவனை ஒப்ப சக்சிதானந்த ரூபி என்பது அதன் கோட்பாடு.

கி. பி. பதினாறாம் நூற்றாண்டிற் சிதம்பரம் கண்கட்டி மடத்தில் வாழ்ந்த கண்கட்டி மறைஞானசம்பந்தர், தமது முத்திநிலை எனும் நூலிலே ஆன்மானந்த வாதத்தினை விளக்கியிட்டார். அதனைத் தருமை ஆதீன ஆதிகரு ஸ்ரீலஸ்ரீ ஞானசம்பந்த பரமாசாரிய சுவாமிகள் முத்தி நிச்சயித்திலே கண்டித்திருக்கிறார்.

நாவலரவர்கள் கண்கட்டி மறைஞானசம்பந்தர் வெளியிட்ட ஆன்மானந்த வாதத்தினை ஆதிரிக்கவில்லை. சைவசித்தாந்தம் கூறும் சித்தாந்த முத்தியினையே ஏற்றுக்கொள்ளுகிறார்.

ஆயினும் கண்கட்டி மறைஞானசம்பந்தர் ஆகம சாத்திரங்களிலும் சைவப் பெருநூல்களிலும் தக்க பயிற்சியும் அனுபவமும் பெற்று அநேக நூல்களிலே நல்ல பல கருத்துக்களை எடுத்துக் கூறியவர் என்பதை நாவலரவர்கள் மறந்துவிடவில்லை;

வெள்ளியம்பலவாண சுவாமிகள் முத்தி நிச்சயப் பேரு ரையிலே கண்கட்டி மறைஞானசம்பந்தர் மீது தொடுத்த உக்கிரமான கண்டனங்களையும் மறந்துவிடவில்லை. தருமை ஆதீனம் தாம் கண்கட்டி மறைஞானசம்பந்தர் மீது மதிப்பு வைத்திருந்ததற்கு வேறாக வேற்றத்தம் கொள்ளலாம் என்று கூட நாவலரவர்கள் கருதவில்லை.

கண்கட்டி மறைஞானசம்பந்தர் சமய தத்துவ ஆராய்ச்சியுடன் மட்டும் நில்லாது சமயவாதிகள் பின்பற்றவேண்டிய நெறிகளையும், ஒழுகவேண்டிய முறைகளையும் பற்றி அதிகம் சிந்தித்துள்ளார். சரியை, கிரியைகளுக்கு அவர் கொடுக்கும் முக்கியத்துவம் குறிப் பிடத்தக்கது. கிறித்துவ குழலிலே குறிப்பிடங்களிலும் சமய வினா விடைகளிலும் ஒழுகுமுறைகளைக் கண்ட நாவலரவர்களுக்கு, சைவ மக்களுக்குக் கூறவேண்டிய நெறிகளைத் தொகுத்தபோது மறைஞானசம்பந்தரின் நூல்கள் பேருதவியாக அமைந்தன.

சாலிவாஸர ஒதுவாழுரத்திகள் பிரபவ வருடம் மார்கழி மாதம் (1867) பொழிப்புரையுடன் கண்கட்டி மறைஞானசம்பந்தரின் சிவதருமோத்தரத்தினை அச்சிட்டார். நாவலர் பெருமான் அதற்கு முன்பு ஆண்த வருடம் வைகாசி மாதம் (1854) எழுதி வெளியிட்ட சைவ தூஷண பரிகாரத்திலே சிவதருமோத்தரத்திலிருந்து சில பாடல்களை மேற்கோள் தந்து அவற்றிற்கு உரையும் தந்தன். பெரியபுராண சூசனம் முதலியவற்றிலும் சிவதருமோத்தரம் எடுத்தாளப்பெற்றுள்ளது. மறைஞானசம்பந்தரின் சைவசமய நெறிக்கு உரைசெய்து விபவ வருடம் புரட்டாதி மாதம் (1868) நாவலரவர்கள் பதிப்பித்துள்ளார். “திருக்கோயிலிலுந் திருவீதியிலுஞ் செய்யத் தகாத குற்றங்கள்” எனும் நாவலரவர்களின் துண்டுப் பிரசரம் (1878) மறைஞானசம்பந்தரின் ‘திருக்கோயிற்குற்றம்’ என்பதுடன் ஒப்பிடத்தக்கது. ஆறுமுகநாவலருடைய எழுத்துகளை மறைஞானசம்பந்தர் எழுத்துகளோடு ஒப்பிட்டு நோக்கும்போது வியத்தகு ஒற்றுமைகள் சில காணப்படுதல் குறிப்பிடத்தக்கது. ஆன்மானந்த வாதியின் நூல்களிலும் தம் சித்தாந்தத்திற்கு ஏற்றன வற்றை நாவலரவர்கள் ஏற்றுப் போற்றியிருக்கிறார். அப்பண்பு போற்றப்பட வேண்டியது.

நாவலரவர்களுடைய சமய சித்தாந்தம் வைதிக மார்க்கத்திலும் சைவமார்க்கம் ஈழத்திலே ஆழமாக வேறுன்றக் காலாயது. நாவலரவர்களின் தீவிரதாம் அவருடைய மரபினரிடையே பின்பு எந்த அளவிற்குக் காணப்படுகின்றது? “தேவாரம் வேதசாரம்” என்றும் ‘சைவவேதாந்தம்’ என்றும் நாவலர் பரம்பரையினருட் சிலர் தோற்றுவித்த சிந்தனைகள், “அந்துவித சிந்தனைகளில்” போய் முடிந்தது.

(3)

சமய குரவரும் நாவலர் பெருமானும்

குரு சிஷ்ய பாரம்பரியம் சிறப்புறு விளங்கிய மக்கள் இனங்களிலே தமிழினமும் முன்னிற்கின்றது. இப்பாரம்பரியம் கல்வி மரபில் மட்டுமன்றிச் சமய மரபிலும் தனித்துவம் பெறுவதை நாம் அவதானிக்க முடியும். தன் சீடருக்கு நல்லறிஷூட்டிச் சமூகத்திற்கு உதவும் குருவினைப் போன்று தன் சீடரின் ஆண்மார்த்த வாழ்விற்கு வழிவகுத்து நெறிப்படுத்திய குருவும் சமுதாயத்திலே உயர்ந்த இடத்தினைப் பெற்றார்.

வேதமானது மந்திரம், பிரமாணம், ஆரணியகம், உபநிடதம் என நான்கு கிளைகளையுடையது. உபநிடதம், வேதாந்தம், மறை முடிவு, வேதசிரக என்பன ஒரே பொருளைக் குறிப்பன. குருவின் பக்கத்தே அமர்ந்து சிரத்தையுடன் சீடன் ஞானவிடயங்களை அறிவுதென்று அப்பொருளுக்கு விளக்கம் தருவார்.

திருப்பெருந்துறையிலே குருந்தமர நிழலிலே ஞானா சிரியரைக் கண்டு அருளுபதேசம் பெற்றவர் திருவாதவூரடிகள். அவர் இறைவனைக் குருவாக ஏற்றிப் பாடிப்பாரிய திருவாசகம் குருசிஷ்ய உறவின் கொடுமுடி: அவரை மாணிக்கவாசகராக்கியது.

“குருவிங்க சங்கமம்” கூறும் மூவகை வழிபாடு வைத்திக சமயங்களிற் போற்றிப் பேணப்படுவது. வேதங்களும் ஆகமங்களும் இவற்றிற்கு முக்கியத்துவம் அளிக்கின்றன. வீரசைவரிடையே இம் மூவகை வழிபாடும் முதன்மைபெற்று மினிர்வது குறிப்பிடத்தக்கது.

திருமகள் கொழுநன் பூநீமத் நாராயணனை அடையும் நெறியிலே - “இதம்” என வழங்கப்படும் நெறியிலே - பிரபத்தி யோகத்தின் விரிவாகக் கொள்ளப்படுவது ஆசாரியர் அபிமானம்.

இறைவனைச் சரண் அடைதலான பிரபத்தியிலே திருமகளும் ஆசாரியரும் முக்கிய இடம்பெறுவர். இவர்களுடைய உதவி யில்லாது நாராயணனை அடைய முடியாது. விஷ்ணுவுக்கு ஊடகம் திருமகள்; அவருக்கு ஊடகம் ஆசாரியர். இத்தொடர்பினைப் புருஷாரம் என்பர். விசிஷ்டாத்தை நூல்களிலே இவற்றின் விரிவைக் காணலாம்.

பூந்சங்கராசாரியரின் தத்துவ விளக்கத்திலே ஞானமார்க்கம் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது. அங்கு குருவிடம் வேதாந்த வாக்கியப் பொருளைக் கேட்பது சிரவணம் எனப்படும்.

எனவே வைதிக சமயங்களிடையே குரு அல்லது ஆசாரியர் அதிமுக்கியமான இடம்பெறுகிறார். குரு, குரவர் என்பன ஒருபொருட் பெயர்கள்.

பல்லவர் ஆட்சிக் காலத்தின் (ஏழாம் நூற்றாண்டு முதல் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு வரை) பிற்பகுதியில் நாயன்மார் திரு மேனிகள் எழுந்தருளுவிக்கப்பெற்ற செய்திகள் அறியப்படுகின்றன; ஆழ்வார் திருமேனிகள் பற்றிய குறிப்புகளும் காணப்படுவன. நாயன்மார் திருப்பாடல்களும் ஆழ்வார் திருப்பாசரங்களும் கோயில் களிலே பாடப்படுவதற்கான நிபந்தங்கள் பல்லவர் காலம் முதலாக ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. திருத்தொண்டத்தொகை, திருத் தொண்டர் திருவந்தாதி, திருத்தொண்டர் புராணம் என்பன சைவ நாயன்மார் போற்றிப் பரவப்பட்ட மரபின் வளர்ச்சியை எடுத்துரைப்பன.

வைணவரின் ‘ஆழ்வார் திருவிழா’ என வழங்கும் அத்தியாய ணோற்சவம் பூரங்கம், ஆழ்வார் திருநகரி, பூவில்லிபுத்தூர் முதலாம் வைணவ திருத்தலங்களில் மார்கழி மாதத்திலே சிறப்புடன் நடை பெறும். நாயன்மாருக்கும் உற்சவங்கள் சைவத்திருத்தலங்களில் விமரிசையாக எடுக்கப்படுவன.

நாயன்மாருக்கும் ஆழ்வாருக்கும் அளிக்கப்பெற்ற சிறப்பு சந்தான குவருக்கும் ஏனைய மெய்யடியாருக்கும் அளிக்கப் படுவதாக வளர்ந்துள்ளது.

மாகேசரபூசை (மகேசரபூசை) சைவசமயிகள் சிறப்புடன் ஆற்றும் பூசை. மாகேசரன் அடியார் மாகேசரர். மாகேசரருக்குச் செய்யும் பூசை மாகேசரபூசை. ஆசாரியர், நிருவாணதீசிதர், விசேஷதீசிதர், சமயதீசிதர் எனும் நால்வகை மாகேசரர்களையும் விதிப்படி பூசித்துத் திருவழுது செய்வித்தல் மாகேசர பூசை. மாகேசர பூசை யாரைக் குறித்துச் செய்யப்படுகின்றதோ அவராக மாகேசரரைப் பாவித்துப் பூசிப்பார். திருஞானசம்பந்தரைக் குறித்துச் செய்யும்போது சம்பந்தப் பெருமானாகவே மாகேசரர் பாவனை செய்யப்படுவார். மாகேசரரும் பூசனை புரிபவன் யாரைக் குறித்துப் பூசிக்கிறானோ அவரைத் தாம் மெய்யன்போடு தியானித்துக் கொண்டிருந்து அப்பூசையை அவருக்கு ஒப்பித்தல் வேண்டும்.

சைவர்களிடையே சமயகுரவர், சேக்கிழார், சந்தான குரவர் முதலியோருக்குக் குருபூசை சிறப்பாக நடைபெறுகின்றது. சில இடங்களிலே ஏனையோருக்கும் சிறப்பாக நடைபெறுவதை நாம் காணலாம்.

சதாசிவப்பிள்ளை முதலானோருக்கு நாவலரவர்கள் முதலில் படிப்பித்த காவியம் பெரியபுராணம்.¹ இப்புராணத்தில் அவர்களுக்கு மிகக் கடுபாடு. அதன் கதைகள் கட்டுக்கதைகள் என்ற தமையனாரைக்கூட மன்னிக்க அவர்கள் தயாராக இருக்கவில்லை.² நாயன்மார் வாழ்ந்த சைவ வாழ்க்கையையும் அவர்கள் வெவ்வேறு வழிகளிலே செய்த சிவத்தொண்டினையும் அவர்களுடைய சாதனைகளையும் பெரியபுராணம் பக்திச்சவை நனிசொட்டச் சொட்டப் பாடுவது.

சைவர்கள் ஒத்தி உணர்தற்கு அத்தியாவசியமாகிய நூல்களிலே பெரியபுராணத்தை உள்ளடக்கும் நாவலரவர்கள்,

“திருத்தொண்டர் பெரியபுராணம் சிவாகமங்களில்
உணர்த்தப்படும் சரியைகிரியை யோகம் ஞானம்
என்னும் நான்கு பாதங்களையும் அநுட்டித்து

1. த. கைலாசபிள்ளை: ஆறுமுகநாவலர் சரித்திரம். 1919, பக். 15
2. ஷி, பக். 15-16

முத்திபெற்ற மெய்யடியார்களுடைய
அடிமைத்திறத்தை விளக்குவது....”

என்று சூசனம் செய்கிறார்.³ சைவ சமயத்தின் விளக்கத்திற்கும் பயிற்சிக்கும் மெய்யடியார் சிரித்திர அறிவு இன்றியமையாதது என்பதை நாவலரவர்கள் நன்குணர்ந்தார். கிறித்தவ வேதாகமம் தன்சமயப் பெரியார் சிரிதங்கள் மூலம் மக்களைக் கவர்ந்து கிறித்துவ சமயப் பரம்பலுக்கு வலுத்தேடிக்கொடுப்பதைக் கிறித்துவச் சூழலிலே வளர்ந்த நாவலரவர்கள் காணத்தவறவில்லை.

திருத்தொண்டர் புராணத்தின் வசன ரூபத்திலே இடம் பெறும் ‘உண்மை நாயன்மார் மகிழை’ எனும் கட்டுரை நாவலரவர்கள் நாயன்மார் மீது வைத்திருந்த பக்தியைத் தெள்ளிதாக உணர்த்துகின்றது. நாயன்மாரை வழிபடக் கூசியும் அவர்களுடைய உற்சவங்களிலே வேதபாராயணம் செய்ய மறுத்தும் அவர்களுடைய அருமை பெருமைகளைச் சிந்தியாது வேண்டியவாறே நிந்தித்தும் ஒழுகிய ஸ்மார்த்தர் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்களைச் சைவமக்கள் வணங்குவதும் அவர்களிடம் புசிப்பதும் கருமாதிகளுக்குப் பாத்திரமாகக் கொள்வதும் பாவம் என்று நாவலரவர்கள் வற்புறுத்துகின்றார்.

பெரியபுராண வசனத்தை 1852இலே எழுதிப் பிரசுரித்து நாயன்மார் சிரிதங்களைச் சைவமக்களிடையே பிரபல்லியப் படுத்திய நாவலரவர்கள் பெரியபுராணத்தில் இடம் பெறும் வரலாறு களினால் பெறப்படும் உண்மைப் பொருளை விளக்கும் சூசனம் எழுதத் தொடங்கினார்.

உண்மை நாயன்மார் மகிழையை நன்கு புரிந்துகொண்ட நாவலரவர்கள் தம் காலத்திலே தமிழ்நாட்டிலே தோன்றிய தனிப் பட்டோர் வீரவழிபாடு, சமய குரவரின் பெருமதிப்புக்குப் பங்கம் ஏற்படுத்துவதை நன்கு கண்டுகொண்டார். பாதிரிமார் தம்காலத்திலே சுதேசிகளிலிருந்து புறப்பட்ட சமயப் பெரியார் செயல்களோடு உண்மை நாயன்மார் செயல்களையும் ஒப்பிட்டு எள்ளிநகை

3. திருத்தொண்டர் பெரியபுராணம், முகவரை, 2ம் பந்தி.

யாடினர்; துண்டுப் பிரசாமும் வெளியிட்டனர். சிவநிந்தை பொறா மனம் படைத்த நாவலரவர்கள் உண்மையை விளக்கப் புறப்பட்டு மானபங்கப்பட்டு கோடேறி நீதிகோர வேண்டிவந்தது.

தமிழ்நாட்டிலே பெற்ற அநுபவத்தோடு 1870இலே ஈழம் திரும்பிய நாவலரவர்களையும் அடியார் கூட்டம் விட்டு வைக்கவில்லை; ஐந்தாம் குரவர் என்று போற்ற முற்பட்டது. தமிழ்நாட்டில் நடந்த நிகழ்ச்சிகளால் அன்று ஈழத்துச் சைவர் தம் பெரியாரையும் உயர்நிலையில் வைத்துப் போற்ற விரும்பினார்கள். நாவலரவர்களுக்கு 1870இலே அவர்கள் அளித்த மகோன்னதமான வரவேற்பு அம் மனோநிலையைத் தெளிவாக்கின்றது.

ஆயினும் நாவலரவர்கள் எதனைத் தமிழ் நாட்டிலே எதிர்த்தாரோ அதனை ஈழத்திலே ஏற்றுக் கொள்ளத் தயாராக இருக்கவில்லை. தம்மைச் சமயகுரவர்க்கட்கு ஒப்பிட்டமை சிறிதும் பொருந்தாது என்றும், அப்பெரியாருடைய அடிப்பொடிக்குள்ள மகத் துவத்தில் ஆயிரத்திலொன்று தானும் தமக்கிலவென்றும் வெகுசளக் கூட்டத்தின் முன்னரே தம்மன்பார்களுக்கு எடுத்துக்கூறினார்.

ஆயினும் நாவலரவர்கள் விருப்பத்திற்கு மாறாக அவரை ஐந்தாம் குரவர் என்று தொடர்ந்து ஈழத்தவர் கூறிக்கொண்டு வந்தனர். நல்லூர்க் கோயிலாருக்கும் நாவலரவர்களுக்கும் ஏற்பட்ட சம்வாதத்தின் போது ஐந்தாம் குரவர் பிரச்சினை மீண்டும் தலைதூக்கியது. கோயிலார் கட்சியினர் ஐந்தாம் குரவர் என்ற கெளரவத்தினைக் கேவி செய்தனர். மித்தியாவாத நிரசனம் எனும் கண்டன நூலிலே நாவலரவர்கள் இதனைக் கூறியுள்ளார். அக்காலை நாவலரவர்களின் மருகரும் மாணவருமான தார்க்ககுடார, தாலுதாரி வை. திருஞான சம்பந்தபிள்ளை “ஐந்தாஞ் சைவசமயகுரவர்” என்று நாவலரவர்களைப் போற்றிப்பாடிப் பதிப்பித்தனர். நாவலரவர்கள் அவர்களை அழைத்து அதனை வேறு பிரகாரம் மாற்றிப் பதிப்பிக்கும்படி செய்தனர். ஆயினும் நாவலரவர்கள் மித்தியாவாத நிரசனத்திலே தம்மை ஐந்தாம் குரவர் என்று கூறியதைக் கேவி செய்தவர்களை நோக்கி எழுப்பிய கருத்துகள் எண்டு கவனிக்கத்தக்கவை.

கல்வி கேள்வி ஒரு சிறிதுமின்றித் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் முதலாயினார் குருபூசையிலே போசனம்செய்ய வந்திருக்கிற மாகேசரர்களைத் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் முதலிய சமயகுரவராகப் பாவனை செய்து, பஞ்சாக்ஷர மந்திரத்தோடு கூடிய அவர் மந்திரத்தாலே பூசிக்கும்போது, எவ்வளவோ காலம் சைவசமயிகளாலும் இடையூறு செய்யப்பட்டுச் சைவசமயத்துண்மையைப் பிரசங்கங்களாலும் பத்திரிகைகளாலும் புத்தகங்களாலும் வெளிப்படுத்தியருளிய ஒருவரை ஐந்தாம் குரவர் எனத் துதிப்பது தவறோ என்ற ஐயத்தினை நாவலரவர்கள் மித்தியாவாத நிரசனத்திலே எழுப்பியிருக்கிறார்.

ஆயினும் 1878இலே சபாபதி நாவலருக்குத் தர்க்குடார தாலுதாரி திருஞானசம்பந்த பிள்ளை எழுதிய பத்திரிகையிலிருப் பிரயோக ஏகவசன தீபிகையிலும் நாவலரவர்களை ‘ஐந்தாம் குரவர்’ என்று போற்றினார். அப்போது நாவலரவர்கள் மருக்கரை அழைத்துக் கண்டித்தும் தண்டித்தும் எஞ்சியிருந்த பத்திரிகைகள் எல்லாவற்றையும் வாங்கிச் சூடுவித்துவிட்டனர்.

நாவலரவர்கள் மக்கள் தம்மை ஐந்தாம் குரவர் என்று கூறியதிற் பிழையிருப்பதாகக் கருதாதபோதும் சமயகுரவர் வரிசையிலே வைத்துத் தம்மைக் கூறுவது தகுதியன்று என்பதைத் தெளிவாக உணர்த்தியிருக்கிறார். ஆயினும் நாவலர் பரம்பரையினர் தம்குருவினைத் தொடர்ந்து ஐந்தாம் குரவர் என்று போற்றத் தவறவில்லை.

‘ஆவரங்கால் தம்பி’ என நாவலரவர்களாற் செல்லமாக அழைக்கப்பெற்ற ஆவரங்கால் கு. நமச்சிவீயப்புலவர் நாவலரவர்கள் மீது பாடிய சரமகவிகளில் நாம் அன்னாரைக் குரவராகப் போற்றி வந்த பண்பினைத் தெளிவாகக் காண்கிறோம்.⁴ மேலைப்புலோலி சதாவதனம் நா. கதிரவேற்பிள்ளை சைவபூஷண சந்திரிகையின் இரண்டாம் பதிப்பினை (1902) நாவலரவர்களுக்குச் சமர்ப்பணம் செய்யுங்காலை திருஞானசம்பந்தப் பெருமானே முத்தமிழையும்

4. வே. கனகரத்தின உபாத்தியாயர், ஸ்ரீவஸீநல்லூர் ஆறுமுகநாவலர் சரித்திரம், 1968, பக். 132-136

சைவ சித்தாந்தத்தையும் வளர்த்து நிறுவற்குப் பின்னரும் ஒருரு எடுத்து வந்தாலென ஆறுமுகநாவலர் அவதரித்தார் என்று கூறுதல் கவனிக்கத்தக்கது. நாவலர் பெருமானைச் சற்குருவாகக்கொண்டு சற்குருமணிமாலை பாடித்துதித்திருக்கின்றார் சித்தன்கேணி ஆ. அம்பலவணநாவலர்; சிதம்பரத்திலே ஆறுமுகநாவலர்சந்தான ஞானசம்பந்தசவாமி ஆதீனம் நிறுவியிருக்கிறார்.

ஸழத்துச் சைவமக்கள் நாவலர் பெருமானுக்குக் குருபூசை செய்வது சிவப்பிரீதிகரம்: செய்ந்நன்றிக்கடன்.

(4)

நாவலர் ஜயாவுக்கு இனியும் இங்கே இடமுண்டா?

தொன்மைச் சிறப்புமிக்க சைவ சமயம், தமிழர் வளர்த்த சமயநெறியாகும். தமிழ்நாட்டிலே அந்நெறி போறாகப் பெருகிக் கால்வாய்களிற் புகுந்து தடம்புரண்டு சென்றுவிட்ட நிலையிலும், ஈழம் அதன் முக்கிய பண்புகளைப் புறச்சமயங்களின் மூர்க்கத்தின் முனையிலும் பேணிப் பாதுகாத்த வன்மை குறிப்பிடத்தக்கது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிற் சைவம் கண்ட மறுமலர்ச்சியில் ஈழம் முக்கியத்துவம் வகிக்கக் கூடியதாய் இருந்தமைக்கு அவ்வன்மையினை முக்கிய காரணமாகக் கூறலாம்.

சைவசமய நூல்களைத் தேடிப் பதிப்பித்து, அவற்றிற்கு உரை கண்டு, அவற்றிலே கூறப்பெற்ற சமய உண்மைகளை, எளிமையுடன், எழுத்தாலும் பேச்சாலும் அறிமுகஞ்செய்து, சைவ தூஷணங்களைப் பரிகரித்து, சைவத்திற் புகுந்துவிட்ட புல்லுருவிகளைக் களைந்து, சைவசமய வளர்ச்சிக்கு வேண்டிய நிறுவனங்களை அமைத்து, ஈழத்துச் சைவர் செய்த திருப்பணிகளுக்குச் சைவ உலகம் மிகவும் கடப்பாடுடையது என்பதை யாரும் மனமறிந்து மறுத்துவிட மாட்டார்கள்.

கி. பி. பதினாறாம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதி முதலாக அந்நிய மதங்கள் அநுபவித்த அரச போகத்தால் ஆட்சியாளரின் ஆதாவின்றி, சமய நிறுவனங்களின் பக்கபலமின்றி, அந்நிய மதப் பாம்பலுக்கு ஈடுகொடுக்க முடியாத நிலையில் ஈழத்துச் சைவ மதத்தினரிடையே சமய அறிவு குன்றி, ஊழல்கள் மலிந்து காணப் பட்டமை வியப்பிற்கு உரியதன்று.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே அந்நியமதப் பரம்பலைத் தடுக்கவும், சுயமதத்திற் புகுந்துவிட்ட ஊழல்களைக் களையவும்,

சமய அறிவு இன்றியமையாததாக உணரப்பட்டது. அவ்வணர்வு பெற்றவர்களிலே முக்கியமானவர் ஆறுமுகநாவலர். சமயத் தெளிவினை உருவாக்குதல் அவ்வளவு எளிதாக இருக்கவில்லை. கிறித்தவம், இசுலாமியம் முதலாம் மதங்கள் போலன்றித் தமிழர்மதம் வைத்திக் மதங்களின் பல்வேறு கருத்துகளுக்கும் இடங்கொடுத்துப் பல்வேறு மயக்கங்களையும் உள்ளடக்கி நிற்பதொன்று. ஆயினும் நாவலரவர்கள் தம் இலட்சியநெறியிலிருந்து பின்வாங்கவில்லை.

சைவசமயிகளிடையே சமய அறிவினை வளர்க்க அவர் அரும்பாடுபட்டார். தமிழ் நாட்டிலே அவர் மேற்கொண்ட முயற்சிகள் வீரவணக்கத்தினார் பாதிப்படைந்த போதும், ஈழத்திலே அவை அளித்த பலனை மறுத்தல் சாலாது. ஈழத்துத் தமிழ்மக்கள் தம்மை இந்து சமயிகள் என்று கூறத் தயங்குவதும், சைவசமயிகள் என்று கூறத்துணிவதும், இன்றும் உணரப்படுவதொன்று என்பது நோக்கத்தக்கது. பெளத்த மதத்தின் சுத்தநிலை ஈழத்திலே காணப்படுவதாகக் கூறல் உண்மையோ இல்லையோ, சைவத்தின் சுத்தநிலை இங்கு நெடுங்காலமாகப் பேணப்பட்டு வந்துள்ளது. இந்நிலைக்கு ஆறுமுகநாவலரும் அவர் பரம்பரையினரும் முக்கிய காரணகார்த்தாக்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

கிறித்தவருக்கு ‘பையிள்’ போலவும், இசுலாமியருக்குக் ‘குரான்’ போலவும் சைவர்களுக்குப் பிரமாண நூல்கள் சைவாகமங்கள். சிற்சிலர் வேதங்களையும் சைவாகமங்களோடு இணைத்துக் கூற முற்பட்டிருக்கின்றனர். ஆயினும் ஆறுமுகநாவலர் போன்றோர் அக்கட்சியைச் சேர்ந்தவரல்லர். அவர்கள் வேதத்தைப் பூர்வபகஷ்மாகக் கருதும் மரபினர்.

“முன்முன் உள்ள சமயங்கள் பின்பின் உள்ள சமயங்களால் வாதிக்கப்படும். வாதிக்கப்படுவது பூருவபக்ஷமும், வாதிப்பது சித்தாந்தமுமாம்”

இவை நாவலரவர்களின் பெரியபுராண சூசன வார்த்தைகள். சைவர்கள் சிவாகமங்களைச் சிறப்பாகக் கொள்வதால் ஆகமாந்திகள் எனப்படுவர்.

காமிகம், காரணம், ரெளரவம், சர்வோக்தம், வாதுளம் முதலிய 28 ஆகமங்கள் சைவாகமங்களாகக் கருதப்படுவன். இவற்றிற்கு உபாகமங்களாக மிருகேந்திரம் முதலிய 207 நூல்கள் உரைக்கப்படுவன். ஞான யோக கிரியா சரியா பாதங்கள் என நான்கு உட்பிரிவுகளை யுடையவை சைவாகமங்கள். இவற்றிலே சைவ மதத்தின் தத்துவங்களையும் வழிபாட்டு முறைகளையும் சமயா சாரங்களையும் சிலாவிக்கிரக அமைப்புகளையும் கோயில்மைப்பு களையும் தெளிவாகக் காணமுடியும்.

சைவசமயிகளுக்குச் சைவாகமங்கள் இத்தன்மைத்தான் முக்கியத்துவம் உடையனவாக விளங்கியபோதும், அவற்றைப் பற்றிய அறிவு சைவ மக்களிடையே குறைவாகவே காணப்பட்டது. இந்திலைக்குப் பிராமண வகுப்பிலே செல்வாக்கு மிக்க ஸ்மார்த்தப் பிரிவினரே முக்கிய காரணம் என்பதை நாவலரவர்கள் அன்றே உணர்ந்து கொண்டார். சிவதீஸ்வரியில்லாத வைதிகப் பிராமணர் கையாலே விழுதி வாங்காத நியமம் பூண்டார். பிலவங்க வருடம் மார்கழி மாதம் 18ஆம் தேதி (31. 12. 1847) முதல் அவர்கள் நிகழ்த்திய சைவப் பிரசங்கங்களும் சைவமக்களிடையே சைவாகம அறிவை வளர்க்க எடுத்துக்கொண்ட முயற்சிகளை விளக்குவன். பேச்சால் மட்டுமன்றி எழுத்தாலும் சைவாகம அறிவை வளர்க்க அவர் முனைந்தார்.

“விழுதி ருத்திராக்ஷதாரணமும் ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷர ஜெபமும் சிவவிங் கோபசாளையும் வேதத்தில் விதிக்கப்படினும் சிவாகமத்தில் விதித்தபடி சிவதீஸ் பெற்றுக்கொண்டு அநுட்டிக்கப்பட்டாலன்றி முத்தி சித்தியாது என்று(ம்) விகவசித்து அங்ஙனம் விகவசித்தபடி ஒழுகும் மார்க்கம் சைவசமய மெனப்படும்”

இவை நாவலரவர்களின் ‘குரு பூசை’ கட்டுரையின் முதலாம் பந்தியில் இடம் பெறுபவை.

“சைவசமயிகளே, நீங்கள் பெறுஞ்சமயதீஸ் முதலிய தீஸ்களையும் நீங்கள் அநுட்டிக்குந் சந்தியாவந்தனம்

சிவபூசை முதலிய கிரியைகளையும் உங்களுள் இறந்தவர்கள் பொருட்டுச் செய்ப்படும் அந்தியேட்டி முதலிய

கிரியைகளையும்

நீங்கள் சேவிக்குந் தேவாலயங்களிற் கிரியைகளாகிய கர்ஷணாதிப் பிரதிஷ்டாந்தம் பிரதிஷ்டாதியுற்சவாந்தம் உற்சவாதிப் பிராயச்சித்தாந்தம் என்னும் பரார்த்தக் கிரியைகளையும் விதித்த நூல்கள் சிவாகமங்களே”

இவை “உண்மை நாயன்மார் மகிழமை” எனும் நாவலரவர்கள் கட்டுரையின் பத்தாம் பந்தியில் உள்ளவை.

நாவலரவர்கள் சைவ சமயிகளிடையே சைவாகம உணர்ச்சி விழித்தெழுந்து பலமான இயக்கமாக சைவசமயம் அமைந்தாலன்றி புறச்சமயிகளின் பிரசாரத்தை எதிர்த்து நிற்பதற்குத் தேவையான ஆற்றல் இருக்காது என்பதைப் பரிபூரணமாக நம்பினார். அவ்வாறு அமைதற்கு சைவத்தினுள்ளே புகுந்துவிட்ட களைகளை அப்புறப் படுத்த ஷேண்டும் என்பதை அவர்கள் தெளிவாகக் கண்டனர். அச்சிந்தனை நெறியில் எழுந்ததில் ஒன்றுதான் திருக்கோயிற் புனருத்தாரணம்.

யாழ்ப்பாணத் தமிழ் மக்களிடையே சிறப்பிடம் பெறும் திருத் தலங்களில் நல்லூர்க் கந்தசவாமி கோயில் குறிப்பிடத்தக்கது. வரலாற்றுத் தெளிவு தெரியும் காலம் முதலாக அவர்களுடைய பிரதான வழிபாட்டுத்தலமாகத் திருமுருகன் திருக்கோயில் விளங்கி வந்துள்ளது. அதன் செல்வாக்கினை முன்வைத்து, அதன் அமைப்பையும் நடைமுறைகளையும் வேறு குகாலயங்களும் பின்பற்றி வந்துள்ளன.

“இவ்வியாழ்ப் பாணத்திலே முக்கியமான கோயில்

நல்லூர்க் கந்தசவாமி கோயிலே என்று நிங்கள்

உங்கள் வழிபாட்டை அங்கே செய்கிறீர்கள்.

உங்கள் பொருளை மிகுதியாக அங்கு செலவழிக்கிறீர்கள்.

அக்கோயிலும், அங்கே நடக்கும் பூசை திருவிழா

முதலியவைகளும், சிவாகமங்களுக்கும் குமார தந்திரத்துக்கும்

முழுவிரோதம். அவ்வாகம விரோதங்களையே உங்களுடைய

மற்றைக் கோயில்களுக்குப் பிரமாணமாகக் கொள்ளுகிறீர்கள்”

‘நல்லுரக் கந்தசவாமி கோயில்’ முதலாம் பத்திரிகையில் நாவலரவர்கள் கூறுபவையிலை. இவ்வார்த்தைகள் நல்லை முருகன் கோயில் அமைப்பிலும் நடவடிக்கைகளிலும் நாவலரவர்கள் அக்கறை எடுத்தமைக்கான காரணங்களைத் தெளிவாக்குகின்றன.

சைவசமயிகளின் சமய அறிவினை எழுத்தாலும் பேச்சாலும் மட்டும் விருத்தி செய்யமுடியாது. அவர்கள் அன்றாட வாழ்க்கையில் ழுசனை செய்யும் திருத்தலங்களிலே ஆகம நியதிகள் முறையாகப் பின்பற்றப்படின் அவற்றை நோக்கி அவர்கள் நற்பயன் அடைவார்கள் என்று நாவலரவர்கள் நம்பினார்கள்.

நல்லை முருகன் கோயிற் கட்டடமும், அங்கே விக்கிணேசரப் பிரதிட்டை இல்லாமையும், மூலமூர்த்தி உற்சவ மூர்த்திகள் கூப்பிரமணிய விக்கிரகங்களாகாது வேலாயுதங்களாய் கிருத்தலும் வேலாயுதங்களுக்குத் தேவிமாராகப் பக்கங்களிலே தெய்வயானையும்மை வள்ளியம்மை விக்கிரகங்கள் வைக்கப்படுதலும், தீக்கூடு பெறாத பிராமணர்களே பூசை செய்தலும் பிறவும் சிவாகம விரோதம் என்றும் அக்குற்றங்களைத் திருத்தல் வேண்டும் என்றும் நல்லைமுருகன் கோயிலதிகாரி “தம்பு” இரகுநாத மாப்பாணருக்கு ஆறுமுகநாவலர் பலமுறை அறிவித்தார். 1847 ஆடிமாதம் கோயில் திருவிழா நடத்த விளைவேலி வேதக்குட்டிக் குருக்கள் வந்திருந்த போது அவர் முன்னிலையிலும் இரகுநாத மாப்பாணருக்கு நாவலர வர்கள் போதனை செய்தார். தம் போதனைக்குக் கோயிலதிகாரி உடன்படாமை கண்டு நாவலரவர்கள் நல்லை முருகன் ஆலயத்தை நாடாத நோன்பு ழுண்டனர்.

பொதுநன்மையைக் கருதி பிலவங்க வருடம் தை மாதம் (1848) வண்ணைச் சிவன் கோயிலிலே வெகுசனக் கூட்டத்திலே நாவலரவர்கள் நல்லையாலயத்தின் குற்றங்களை எடுத்துச் சாத்திரப் பிரமாணம் காட்டிக் கண்டித்துப் பிரசங்கித்தார். கோயிலார் கட்சியினர் அப்பிரசங்கத்தைச் சுப்பிரமணிய தூஷணம் என்றும் நாவலரவர்கள் விரைந்து கெடுவார் என்று சாபபமிட்டுக் கொண்டும் திரிந்தனர்.

நல்லை முருகன் கோயிலிலே கீலக வருடம் (1848) ஆடி மாதம் திருவிழாவின்போது நாவலரவர்களின் வண்ணைப்

பிரசங்கத்தைக் கண்டித்துப் பிரசங்கம் செய்யப்படும் என்று விளம்பரம் விடுக்கப்பட்டது. ஆயினும் பிரசங்கம் செய்ய முன்பு உடன்பட்டவர்கள் பின்பு மறுத்துவிட்டதால் அது நடைபெற வில்லை. ஆயினும்நாவலரவர்களின் சைவப்பிரசங்கங்களைக் கேவிசெய்யும் முகமாக ஆங்காங்கே சிற்சில காரியங்களைச் செய்யக் கோயிலார் கட்சி தயங்கவில்லை. நாவலரவர்களின் உருத்திராகங்களைப் பிரசங்கத்தைக் கேட்டவர்களிலே சிலர் உருத்திராகங்மாலை தரித்துக் கோயில் திருவிழாவிலே வந்து நின்றபோது சில பின்னைகளைத் தலையிலும் கழுத்திலும் பணங்காய்ப் பணிகாரமாலை தரிக்கச் செய்து கூட்டத்திடையே நிற்கும்படி செய்வித்தது அவற்றிலொன்று.

பிலவங்க வருடம் ஆடி மாதம் (1847) முதல் 25 வருடம் நல்லை முருகன் ஆலயத்தை நாடாத வன்றெராண்டரை — நாவலரவர்களை — ஆங்கீரச வருடம் ஆணி மாதம் (1872) கோயிலார் அனுகிக் கோயிலுக்கு எழுந்தருளுமாறு வேண்டினார்கள். அப்பொழுது நாவலரவர்கள் கோயிலாரெதிரும் அவர்கள் பிராமணரெதிரும் கோயிற் குற்றங்கள் பலவற்றைக் கண்டித்தபோது, அவர்கள் நாவலரவர்கள் கூறிய குற்றங்களுள்ளே அப்பொழுது திருத்தக் கூடியவைகளை அப்பொழுதே திருத்துவதாகவும் மற்றவைகளைப் புதுப்பிரதிட்டைக்குப் பின்பு திருத்துவதாகவும் உறுதிமொழி கூறினார்கள். அவ்வறுதிமொழிக்கு மதிப்புக்கொடுத்து, தம் இஷ்ட தெய்வத்தின் சந்திதியிலுள்ள சிவாகம விரோதங்களை நீக்கலாம் என்ற நப்பாசையோடு நாவலரவர்கள், தெய்வயானை யம்மை திருக்கல்யாணத்திற்குப் பொருள் சொல்லப் போனார். நல்லூர்க் கந்தன் கோயிற் பிராமணரல்லாத மற்றொருவரும் அத்தருணத்திலே புராணத்திற்குப் பொருள் சொல்லக் கூடாது என்ற நியமத்தை நீக்கி நாவலரவர்களை அர்த்தம் சொல்வதற்காக அன்று அழைத்துக்கொண்டு சென்றார்கள்.

நாவலரவர்கள் தெய்வயானையம்மை திருக்கல்யாணத்திற்குப் பொருள் சொல்லி முடிந்தவுடனேயே தம் உள்ளத்திலே குமைந்து கொண்டிருந்த கருத்தை வெளிப்படுத்தத் தவறவில்லை. கோயிலின் வேலாயுதப் பிரதிட்டை ஆகமவிரோதம் என்றும் சிலாவிக்கிரகம்

தாபிக்க வேண்டும் என்றும் பிரசங்கித்தார். அதனைக் கேட்ட கோயிலார், நாவலரவர்கள் கருத்தை ஏற்று, நல்லூர்ப் பொன்னம்பல பத்தர் சென்னையில் இருந்து வருவித்த சிலாவிக்கிரகங்களைத் திருவிழாக் காலத்திலே உபசாரத்தோடு உலகறியக் கோயிலுள்ளே சேர்ப்பித்தார்.

கந்தைய மாப்பானர் ஆயிரம் கடிதம் அச்சிடுவித்துப் பரப்பி ஆங்கீரச வருடம் தை மாதம் (1873) ஏழாம் தேதி சனிக்கிழமை இரவு நல்லூர்ச் சந்திதியிலே ஒரு சபை கூட்டினார். அச்சபையிலே கந்தைய மாப்பானர் வேண்டுகோளின்படி நாவலரவர்கள் கப்பிரணியரின் இலக்கணங்களை விரித்துப் போதித்து நல்லைக் கோயிற் கிரியைகளின் ஆகம விரோதங்களைக் கூறி, கோயிற் கருப்பக்கிருகம் முதலியவைகளைப் பிரித்து ஆகமப் பிரகாரம் கருங்கல்லினாலே கட்டுவித்து விக்கிரகப் பிரதிட்டை செய்விக்க வேண்டும் என்று பிரசங்கித்தார்.

பிரசங்கத்தின் முடிவிலே நாவலரைத் தலைவராகவும் ஏனைய ஐவரை உறுப்பினராகவும் கொண்ட திருப்பணிச்சபை நிறுவப் பட்டது. கையொப்பக்காரர்களுள்ளே சிலர் உதவிய பொருள் கொண்டு திருச்சிக்கு மேற்கேயுள்ள கருஷுரினின்றும் சிறந்த கருங்கற்கள் வருவிக்கப்பெற்றன. சேர்ந்த பணம் கருங்கற்களுக்குப் போதாமை கண்டு திருப்பணிச்சபையாருள் ஒருவர் வட்டிக்குப் பணம் எடுத்துக் கொடுத்தார்.

ஸ்ரீமுக வருடம் (1873) தேர்த்திருவிழாவுக்குக் கோயிலார் நாவலரவர்களைப் போய் அழைத்தபோது, அவர்கள் கோயிலார் கிராம சாந்தியிலும் தேர்த்திருவிழாவிலும் வைரவ பூசையிலும் ஆடு வெட்டுகிறபடியால் அங்கு செல்ல முடியாது என்றுரைத்தார். கோயிலார் ஆட்டுப் பலிகொடுப்பதை உடனடியாக நிறுத்துவதாகக் கூறியதை அடுத்து நாவலரவர்கள் தேர்த்திருவிழாவுக்குச் சென்றார்கள்.

பவ வருடம் (1874) திருவிழாவிலே நாவலரவர்கள் திருவாவடு துறையிலிருந்து ஒதுவார்களை வருவித்து, அவர்களுக்கும் இங்குள்ள சைவருக்கும் தெற்குவீதி மடத்திலே மகேசரபூசை

நடத்துவித்து, தேவாரபாராயணம் செய்யத் தொடக்கி வைத்தார். 24 நாளும் நியமமெனத் தொடக்கிவைத்த தேவார பாராயணம் 22 நாளுடன் திடீரென நிற்க வேண்டிவந்தது.

ஒதுவார்கள் சுவாமிக்குப் பின்னே தேவார பாராயணம் செய்துகொண்டு சென்றார்கள். சாயங்காலப் பூசைக்கும் இரண்டாங் காலப் பூசைக்கும் இடையே, வசந்த மண்டபத்தின் எதிரே, தேவாரம் ஓதியும் அதனைச் சாரங்கியில் அமைத்து வாசித்தும் சனங்களுக்குச் சிவபக்தியை வளர்விக்கவும் முயன்றார்கள். ஆனால், வசந்த மண்டபத்தின் எதிரே ஒதுவார் சாரங்கி வாசிக்கவும் தேவாரம் ஓதவும் தொடங்கிய உடனே நிவேத்தியம் எடுக்கும்படி வாத்தியத்தை மழக்குவித்துத் தேவாரத்துக்கு இடையூறு செய்விக்கப்பட்டது. அத்தோடு அமையாது நிறுத்தப்பட்டிருந்த ஆட்டுக் கொலையைச் செய்து இடபவாகனத் திருவிழா, தேர்த்திருவிழா, தீர்த்தத் திருவிழா என்பவைற்றின்போது தேவார பாராயணம் இல்லாமற் செய்துவிட்டனர். “மறைகணிந்தனை கைவநிந்தனை பொறாமனம்” படைத்த நாவலரவர்கள் நல்லை முருகன் கோயிலை மீண்டும் அனுகமுடியாத நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டார். நல்லை முருகன் தேரை நெருப்புத் தீண்டியது; வாந்தி பேதியும் பரவியது.

முருகன் கோயிலை விட்டகண்று ஒரு வருடம் வரை நாவலரவர்கள் பிறநைக்கொண்டு கோயிலாருக்குப் போதிப்பித்தும் அது சித்தியடையாமை கண்டு, ஒரு பத்திரிகை எழுதி, அதன் ஒரு கையெழுத்துப்பிரதியைக் கோயிலாருக்கு அனுப்பியும் அதுவும் சித்தி பெறாமையால், அதனை அச்சிற் பதிப்பித்து “நல்லூர்க் கந்தசவாமி கோயில்” என்ற பெயரிலே யுவ வருடம் ஆடி மாதம் (1875) வெளியிட்டனர்.

“நல்லூர்க் கந்தசவாமி கோயில்” முதல் பத்திரிகையிலே நாவலரவர்கள் ஆகம விரோதங்களிலே அதிக கவனம் செலுத்தி யுள்ளார் என்பதை மறுக்க முடியாது.

தூல விங்கமான தூபி இல்லாதது கோயிலாகாது என்பர்; நல்லூர் முருகன் கோயிலுக்குத் தூபி இல்லையே என்பர் நாவலர்.

கருப்பக் கிருகத்தில் இருக்கும் சூக்குமலிங்கமான மூலமூர்த்தி, சிலை வடிவின்தாய், அட்டபந்தனம் செய்யப் பெற்றதாய், அசை வில்லாததாய் உள்ள அசல மூர்த்தி. நல்லை முருகன் கோயிற் கருப்பக் கிருகத்திலுள்ள மூலமூர்த்தி வெள்ளியினாற் செய்யப் பெற்றதாய், அட்ட பந்தனம் செய்யப் பெறாததாய், இடம்பெயர் வதாய் உள்ள சலமூர்த்தியாகிய வேலாயுதம் என்பர் நாவலர். கந்த சுவாமி கோயில் எனப்படினும், மூர்த்தியாக வேலாயுதம் அழைவது தவறு என்பர் நாவலர். வேலாயுதம் கந்தசுவாமிக்கு வடிவமா? என்ற வினாவினை அவர் எழுப்புகின்றார். வேலாயுதத்திற்கு இருமருங்கும் தெய்வயாணையம்மை வள்ளியம்மை என்னும் தேவிமாரை நிறுத்தல் தவறு என்பர் நாவலர். இவ்விடயம் தொடர்பாக வேறு குற்றங்களையும் நாவலரவர்கள் எடுத்துரைத்துள்ளார். சண்டேகரர் கோயில் இல்லாமையும் வைரவர் பிரதிட்டைக் குற்றங்களும் அவரால் எடுத்துக்காட்டப் பெற்றுள்ளன. பூசகர் தகைமைகளும் அவர்கள் புரியும் குற்றங்களும் விரிவாக எடுத்துரைக்கப் பெற்றுள்ளன. இப்பத்திரிகையிலே மகோற்சவம், பூசை, விழா தொடர்பான தவறுகளும் காட்டப் பெற்றுள்ளன.

நாவலரவர்களின் முதற் பத்திரிகையைக் கண்டவர்கள் அவரைத் தூக்கிக்கத் தவறவில்லை. இதனால் முன்னைய பெயருடன் இரண்டாம் பத்திரிகை ஒன்றினை அவர்கள் ஆவணி மாதம் வெளியிட்டார். இப்பத்திரிகையிலே தம்மீது ஏற்றப்பட்ட தூஷணைகளுக்கு நாவலரவர்கள் பதில் கூறுவார்.

இரு பத்திரிகைகளை மறுத்தும் ஆதரித்தும் சில பத்திரிகைகள் வெளிப்போந்தன. பிரதிகண்டனம், பரிகண்டனம், சம்பாஷணை, வச்சிர குலிசம் என்பன மறுத்து எழுதப்பட்டவை. பிரதிகண்டன திக்காரம், பரி கண்டனநிராகரணம், வச்சிர குடாரம், வெற்றி வேலாயுதம் என்பன ஆதரித்து எழுந்தவை. நாவலரவர்களை ஆதரித்து எழுதியவர்களிலே தாக்க குடாரதாலுதாரி வை. திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையும் ஆவரங்கால் சு. நமச்சிவாயப் புலவரும் குறிப்பிடத் தக்கவர்.

நாவலரவர்கள் யுவ வருடம் தை மாதம் (1876) தமக்கெதிராக

எழுதப்பெற்ற பத்திரிகைகளை மறுத்து 'மித்தியாவாத நிரசனம்' எழுதினார். இப்பத்திரிகை நாவலரவர்களுக்கு எதிராக எழுதப்பெற்ற தூஷணைகள் மலிந்த பத்திரிகைகளின் பாங்கிலே எழுதப் பட்டுள்ளது. 'வசன நடை கைவந்த வல்லாளர்' என்ற பெயரை நாவலரவர்களுக்குச் சித்தியாவாத நிரசனம் சம்பாதித்துக் கொடுக்கும் ஆற்றல் வல்லது.

நாவலரவர்கள் சிவபரிபூரண மெய்தியது பிரமாதி வருடம் கார்த்திகை மாதம் 21 (5.12.1879). அவர் காலத்தில் வாழ்ந்த நல்லூர் கோயிலதிகாரிகளுக்குப்பின்பு சிலர் கோயிலதிகாரிகளாகத் தொடர்ந்துள்ளனர். அவர்கள் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் நடந்த நிகழ்ச்சிகளை மறக்கவே இல்லை.

இருபத்தைந்து வருடங்களாகத் தம் இஷ்ட தெய்வத்தைத் தரிசியா நோன்பு பூண்ட வன்றொண்டர் 1872 முதல் 1874வரை தம் புனருத்தாரண நோக்கம் ஈடேறும் என்ற நப்பாசையில் நல்லைக் கந்தன் சந்திதிக்குப் பலமுறை சென்றார். ஆயினும் 1874இலே நடந்த நிகழ்ச்சிகள் நாவலரவர்களுக்குக் கோயிலதிகாரிகளின் உள்நோக்கினைப் புலப்படுத்திவிட்டன. நாவலரவர்கள் மீண்டும் மனமுடைந்து கோயிலை அணுகாது ஒதுங்கிக் கொண்டனர்.

சிதம்பரமும் நல்லூரும் நாவலரவர்கள் மிகவும் நேசித்த புனிதத்தலங்கள். இரண்டிடத்திலும் அவர் மிகவும் வேதனைக்குள் ணாக்கப்பட்டார். 1870ஆம் ஆண்டு ஈழம் மீண்ட நாவலரவர்கள் திரும்பித் தமிழ்நாட்டுக்குப் போகவில்லை. அங்கு தாம் செய்துவந்த கருமங்களைத் தம் மாணாக்கிரிடம் ஒப்புவித்துவிட்டு ஒதுங்கிக் கொண்டனர். 1874இலே நடந்த நிகழ்ச்சிகளுக்குப் பின்னர் நல்லை நாவலரவர்கள் நல்லைக்கந்தன் சந்திதியை நாடவில்லை.

தம் வாணாளிலே ஞானபானுவாகத் திகழ்ந்து குடத்துள் விளக்காக ஒதுக்கப்பட்டிருந்த நாவலர் பெருமான் தமிழ்ப் பேரறிஞராக - சைவசிகாமணியாக மீண்டும் விகசித்த காலகட்டத்திலே தேசியத் தலைவராக நாட்டினாற் கௌரவிக்கப்பட்டார்.

1968 ஜூவரியிலே தமிழ்த் தொண்டருக்குச் சிலையெடுத்த

காலை ஈழத்துத் தமிழ்நினர் ஆற்றிய பங்களிப்பினைத் தமிழ் நாட்டவர் புறக்கணித்து விட்டனர். அந்த நிகழ்ச்சி ஈழத்திலே ஒரு பேரவையைத் தோற்றுவித்தது. ஈழத்துத் தமிழ் மக்களை நாவலர் இயக்கத்திலே அது சங்கமமாகச் செய்தது. ஈழத்துத் தமிழ்ப் பத்திரிகைகள் நாவலர் பெருமானுக்குச் சிலையமைக்க வேண்டும் என்ற உணர்ச்சி பொங்கி எழுத அன்று காரணமாயிருந்ததை யாரும் மறுத்துவிட முடியாது. இலங்கை நடைமுறைத் தமிழ் இயக்கத்தினர் அப்பொழுது ஆற்றிய பணிக்கு ஈழத்துத் தமிழினம் மிகவும் கடமைப்பட்டது. அவர்களுடைய கூட்டத்திலே உருவாகியது கொழும்பு ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலர் சபை. ஆறுமுகநாவலர் சபை அன்று சைவப் பெருமக்கள் ஆதரவுடனும் பொருளுதவியுடனும் நாவலர் பெருமானின் திருவுருவத்தினை எங்கே எழுந்தருள்செய்வது என்பதிலே அதிகம் காலம் செலுத்த வேண்டி யிருக்கவில்லை.

நாவலர் பெருமானின் திருவுருவத்தினை அவர் போற்றித் துதித்த நல்லைக் கந்தன் சந்திதியில் வைத்து அவருக்கு ஆத்ம சாந்தி செய்யச் சைவப்பெருமக்கள் ஆசைப்பட்டனர். அவ் வேலையைச் செய்வதற்கு யாரிடமும் அன்று இடம் யாசிக்க வேண்டிய தேவையும் இருக்கவில்லை. நாவலர் பெருமானுக்குத் தர்மமாக வழங்கப்பட்டிருந்த காணியை ம. ஸ்ரீகாந்தாவும் தி. முருகேசம் பிள்ளையும் கண்டு பிடித்துக் கொடுத்தனர். அந்த இடத்திலே 1969ஆம் ஆண்டு ஜான் மாதம் 29ஆம் தேதி நாவலர் பெருமானின் திருவுருவம் எழுந்தருளுவிக்கப் பெற்றது.

நாவலர் பெருமானின் திருவுருவம் நல்லைக் கந்தனின் தெற்கு வீதியிலே எழுந்தருளுவிக்கப் பெற்றபோது, பண்டிதமணி கணபதிப்பிள்ளை முதலானோர் பெருமகிழ்ச்சியடைந்தனர். இதனைக் கண்டு கொழும்பு ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலர் சபையினரும் அன்று இறும்புதெய்தினர். சைவமக்கள் ஆறுமுகநாவலர் சபையின் காரியத்தை மனமாரா வாழ்த்திப் போற்றி நன்றி கூறினர்.

ஆயினும் சைவமக்கள் திடுக்கிட்டுத் திகைத்து நிற்கும் செயல் நடக்கப்போகிறது என்று அன்று அவர்கள் கனவிலும் கருதவில்லை.

1969இலே நாவலர் பெருமான் திருவுருவத்தைத் தெற்கு வீதியிலே எழுந்தருளாது தடுக்க முடியாதவர்கள் அக்காரியத்தைச் செய்ய நல்ல தருணம் நோக்கி இருந்தார்கள். அத்தருணம் வரத்தான் செய்தது. பதினாறு வருடங்கள் கழித்து அத்தருணம் வந்தது. யாழ்ப்பாணத்தில் நிலவிய அரசியல் குழ்நிலையைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு, நாவலர் பெருமானைப் புறக்காரணிகளால் விரும்பாத கூட்டத்தினரையும் ஒன்று சேர்த்துக்கொண்டு, மறைந்து போகாமல் இருந்த ஆறுமுகநாவலர் சபையின் சில பிரமுகர்களின் ஆசியுடன் அக்காரியம் நிறைவேற்றப்பட்டது.

1985ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்டு மாதம் 17ஆம் தேதி பிற்பகல் ஆறுமணிக்கு நாவலர் பெருமானின் திருவுருவம் அது நிலவிய இடத்தில் இருந்து பெயர்த்தெடுக்கப்பட்டு, “ராாக்டில்” ஏற்றிச் செல்லப்பட்டு, பிரதேச அபிவிருத்தி அமைச்சு அமைத்திருந்த ஆறுமுகநாவலர் கலாசார நிலையத்தின் “விறாந்தை”யிலே கொண்டுபோய் வைக்கப்பட்டது.

நாவலர் பெருமானின் திருவுருவம் கொழும்பிலிருந்து யாழ்ப்பாணம் சென்ற திருக்காட்சியைக் கண்டு பெருமகிழ்வு எதிய சைவ சமூகம், “கடவுள் உண்டு” சிலை பவனி வருகின்றது என்று கொண்டாடிக் குதூகலும் அடைந்த காட்சியுடன், குப்பை ஏற்றும் இயந்திரத்திலே முக்காடிட்டு மயான அமைதியுடன் நாவலர் பெருமானை எடுத்துச் சென்ற அவலக் காட்சியைக் கனவிலும் எண்ணிப் பார்க்க மாட்டார்கள்.

ஈழத்துத் தமிழ் மக்களுக்குப் பெருமை தேடித் தந்த பெருமானை - மக்கள் மனமுவந்து அளித்திருந்த புனித இடத்தி விருந்து - அப்புறப்படுத்திவிட்டார்கள். வடக்கு வீதியும் கிழக்கு வீதியும் தானே கோயிற்றெரு. மேற்கு வீதியும் தெற்குவீதியும் பொதுமக்களுக்கு உரியன அல்லவோ? பொதுமக்களுக்கு உரிய வீதியிலிருந்து தமிழினத்தைப் பெருமைப்படுத்திக் கொண்டிருந்தவரை அப்புறப்படுத்திவிட்டார்கள். இன்றைய சந்ததியினர் தரிசித்து அவர் தம் பெருமையினைச் சிந்தித்துத் தம் நல்வாழ்க்கைக்கு வழி யமைத்துக் கொள்ளக்கூடிய இடத்திலே அமர்ந்திருந்தவரை

அப்புறப்படுத்தி அந்தகாரத்துள் தள்ளிவிட்டார்கள்.

1969இலேயே நாவலர் பெருமானின் திருவுருவத்தினை நல்லை முருகன் சந்தியின் தெற்கு வீதியிலே எழுந்தருளுவிக்க எழுந்த ஏகோபித்த முடிவினை அன்று மாற்றி, அந்நிகழ்ச்சியை விரும்பாதவர்களுக்கு அவர்கள் உடந்தையாக திருந்திருந்தால் தமிழினத்தை மாபெரும் துரோகிகளாய் ஆக்கியிருக்கமாட்டார்கள்.

“இன்னும், என்னைப் போலப் படித்தவர்களும் சன்மார்க்கர்களுமாய் அநேகர் வருவார்கள். ஆனால் உங்களுடைய வைவுகளைக் கேட்டுக் கேட்டுக் கைம்மாறு கருதாது சமயத்தைப் போதிக்க என்னைப் போல ஒருவரும் வரார்”

இவை 1879இலே நாவலரவர்களின் நெந்த உள்ளத்தில் திருந்து புறப்பட்டவை. இன்றைய செயலை நாவலரவர்களின் திறுதிவார்த்தைகளோடு இணைத்துப் பார்க்கும்போது தமிழினம் வெட்கித் தலைகுனிய வேண்டும்.

நாவலர் பெருமானை அப்புறப்படுத்தியவர்கள் நாவலரையா வுக்கு தினியும் இங்கே இடமில்லை என்று துணிந்து விட்டார்களா?

‘எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டு உய்வில்லைச்
செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு’

(5)

ஆறுமுக நாவலரும் சூடாமணியும்

நாவலரவர்கள் முதன்முதலாகப் பதிப்பித்து நூலாகச் செளமிய வருடம் ஆடி மாதம் (1849) வெளிவந்த சூடாமணி நிகண் டுரையையே கொள்ள வேண்டும். 1847 மார்ச்சு மாதம் 25 ஆம் தேதி “உதயதாரகை”யில் அவர் விடுத்திருந்த விளம்பரம் மூலம் அப்போது கோயிற்புராணவரையையும் சௌந்தரலகரியுரையையும் அச்சிடும் நோக்கம் அவருக்கிருந்தமை புலனாகும். ஆயினும் சௌந்தரியலகரியுரை செளமிய வருடம் கார்த்திகையிலும் (1849) கோயிற்புராணவரை பிரபவ வருடம் தையிலும் (1868) தான் வெளிப்போந்தமையாற் சூடாமணி நிகண்டுரைதான் நாவலரவர் களின் முதற்பதிப்பாகத் தெரிகின்றது.

கன்னி முயற்சியிலே அநுபவம், பயிற்சி போன்றவற்றின் முதிர்ச்சியின்மையினாலே சிற்சில தவறுகள் ஏற்படுவதைத் தவிர்த்தல் அரிது. “தமிழ்த் தாத்தா” என்று பிற்காலத்திலே தமிழ் நாட்டிற் போற்றப்பெற்ற உ. வே. சாமிநாதையர் சுயமாகப் பதிப்பித்த முதன்நூலான சீவுகசிந்தாமணி (1887) வெளிவந்ததை அடுத்துச் சன்னாகம் பூ. முருகேச பண்டிதர், சன்னாகம் அ. குமாரசுவாமிப் புலவர் முதலாணோர் எடுத்துக்காட்டிய தவறுகள் என்னடு நினைவு கூரத்தக்கவை.

நாவலரவர்களுடைய சூடாமணி நிகண்டுரை 1849க்குப் பின்பு அவர் காலத்திலே 1867 இலும் 1873 இலும் இருமுறை வெளிவந்திருக்கின்றது. வில்லிவாக்கம் தாண்டவராய முதலியார் நாவலரவர்களுக்கு முன்பு சூடாமணி நிகண்டினை வெளியிட்டிருக்கிறார். அங்ஙனமாகவும் நாவலரவர்கள் தம் முதல் நூற்பதிப்பாகச் சூடாமணி நிகண்டினை என் தெரிந்தெடுத்தார் என்பது சிந்திக்கத் தக்கது.

நாவலரவர்கள் அச்சிட்ட புத்தகங்களிற் பாரதம், சூடாமணி நிகண்டு என்னும் இரண்டனையும் நாம் மிகவும் மெச்சிக்கொள்ள வேண்டும் என்று கைலாசபிள்ளை கூறியிருக்கிறார்.¹ அவர் தரும் விளக்கத்தினார் சூடாமணி நிகண்டில் அறியாமையால் ஏற்பட்ட சொற்பிழைகளைத் திருத்தி நாவலரவர்கள் அச்சிட்டு வெளிப் படுத்தினார் என்பது தெளிவாகும். வித்தியாசாலை அதிபர் தம் மாணாக்கருக்குப் பிழைகள் இல்லாத சூடாமணிப் பதிப்பொன்று இன்றியமையாதது என்பதை உணர்ந்து அதனை முதற்காரியமாகச் செய்திருக்கிறார் என்று கருதுவதிற் பிழையில்லை.

ஆறுமுகநாவலரின் சூடாமணி நிகண்டரைப் பதிப்புக்கு அவர்கள் வாழ்ந்த காலத்திலே கண்டனம் எதுவும் வெளிவந்ததோ என்பதைக் கூறமுடியவில்லை. அவர்களுடைய சரித்திரத்தை 1882இலே எழுதிய வே. கனகாத்தின உபாத்தியாயர் அது பற்றி யாதும் கூறவில்லை. பின்பு 1901 இலே கூடலூர் கனகசபைப் பிள்ளையின் வருண சிந்தாமணியைப் பரிசோதித்துப் பதிப்பித்த சேற்றார் சமஸ்தான வித்துவான் மு.ரா. அருணாசலக் கவிராயர் 1898இலே தாம் பாடிய ஆறுமுகநாவலர் சரித்திரத்திலும் அதுபற்றிக் கூறவில்லை.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்காறிலும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்காறிலும் வேளாளர் வைசியர் வருணத்தார் என்றும் சூத்திரர் வருணத்தார் என்றும் இருசாரார் தம்முள் முரணி நின்று வாதிட்டனர். இவ்வாதத்திலே “சென்னை அக்கவுண்டாண்டு ஜெனரலாபீசீ பென்ஷன் சூப்பரின்டெண்டாண்டு” கூடலூர் கனகசபைப்பிள்ளை வைசியர் எனும் கட்சிக்கு ஆதாவாக எழுதிவைத்ததே வருண சிந்தாமணி. தெ.ச.ச. சுப்பிரமணியபிள்ளை தூத்துக்குடி சைவ சித்தாந்த சபைத் தாபகர். அவருடைய ‘வேளாண் மரபுண்மை விளக்கம்’ எனும் நூலிலும் நாவலர் சூடாமணிப் பதிப்புக் கண்டிக்கப்படுகின்றது. அதன் காலமோ அது கண்டிருக்கும் பதிப்பின் விபரமோ தெரியவில்லை. 1928இலே சேக்கிமார் சவாமிகள் சரித்திரமும் பெரியபுராண ஆராய்ச்சியும் என்ற நூலிலே கா. சு. பிள்ளை கண்டனத்தைத் தொடர்ந்தார். இவரைக் கொண்டு சிதம்பரம் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலைத் தரும் பரிபாலகர் யுவ

1. ஆறுமுகநாவலர் சரித்திரம், 1919, பக். 65

வருடம் சித்திரை மாதம் (1935) நாவலரவர்களின் குடாமணி நிகண்டுரையை வெளிக்கொண்ந்தது மறக்கொண்ணாதது. இவர்களே அன்றி வேறு பலரும் 'வேளாளர் ஆராய்ச்சி' செய்தகாலை நாவலரவர்களை மறக்காமல் கண்டித்திருக்கிறார்கள்.

கூடலூர் கனகசபைப்பிள்ளை² இரண்டாவது மக்கட் பெயர்த் தொகுதியிலுள்ளதாக மூன்று பாடல்களை எடுத்தாள்வர். அவற்றின் மூலம் வைசியர் தம் ஆறு பொதுப்பெயர்கள் வேளாளர் என்பதொன்று என்பதும், அவ்வைசியர் குலம் முப்பிரிவினை யுடையது என்பதும், அவை கோவைசியர், தனவைசியம், பூவைசியர் என்பதும், அவர்களிலே பூவைசியர், உழவர் மேழியர் வேளாளர் எனப்படுவர் என்பதும், சூத்திரர் இம்முக்குலத் துள்ளாருக்கு ஏவல் பூண்டொழுகுபவர் என்பதும் பெறப்படுவன.

இப்பாடல்கள் நாவலரவர்களின் முதற்பதிப்பிலே (1849) இடம்பெறுகின்றன என்றும் பின்னர் பிரசரமான் பதிப்புகளிலே நீக்கப் பெற்று, அவற்றுக்குப் பதிலாக வைசியர் பெயர் பன்னிரண்டு கூறும் விருத்தத்தையும் சூத்திரர் பெயர் பதினேணான்று கூறும் விருத்தத்தையும் சேர்த்துள்ளனர் என்றும் கனகசபைப்பிள்ளை கூறியிருக்கிறார்.

1867ஆம் ஆண்டுப் பதிப்பிலே கனகசபைப்பிள்ளை கூறும் நிலைமை காணப்படுகின்றது. 1849ஆம் ஆண்டுப் பதிப்பிலே அந்திலைமை இல்லை என்று கனகசபைப்பிள்ளை கூறுவதைச் சித்தாந்தமாகக் கொள்ள முடியவில்லை. முதற்பதிப்பினை நோக்கியன்று அவர் கருத்தினை ஏற்றல் பொருத்துவதாகத் தெரியவில்லை. ஏனெனில் பன்னிரண்டாவது பலபெயர்க் கூட்டத்தொரு பெயர்த் தொகுதியில் வைசியருக்கும் சூத்திரருக்கும் விதிக்கப்பட்டுள்ள தொழில்களைக் கூறும் விருத்தத்தை நாவலரவர்கள் தம் எண்ணக் கருத்துக்கு ஏற்ப மாற்றியமைத்தார் என்று கனகசபைப்பிள்ளை கூறுவது பொருந்தாது. ஏனெனில் நாவலரவர்களின் குடாமணி நிகண்டுரையின் 1849, 1867, 1873 பதிப்புகளிலே முதல் பத்துத் தொகுதிகளுமே அச்சிடப்

2. வருண சிந்தாமணி, 1901, பக். 516-518

பெற்றிருந்தன. பதிப்பாண்டு விபரங்களைத் தவறவிட்ட கனகசபைப்பிள்ளை முதலாம் பதிப்பில் மாற்றங்கள் இருக்க வில்லை என்று கூறுவதை ஏற்படு கடினமாகின்றது.

குடாமணி நிகண்டிலே நாவலரவர்கள் செய்த மாற்றங்களுக்குக் கனகசபைப்பிள்ளை காரணம் கூற முற்படுகிறார்.³

“வேளாளராகிய தம்மைச் சூத்திரரென்றே
சித்தாந்தப்படுத்திக்கொண்டு, அப்பாடவின்படி
ஆடைநெய்வதோடு, தோற்கருவியடிக்கவும்
துளைக்கருவியூதவும் வேண்டும். இவை
இழிவன்றோ என்று நாணயடைந்ததோடு,
யாராவது விவேகியாயுள்ளவர் நீர் ஏன்
உமது குலதருமத்தின்படி எங்கள் வீட்டில்
வந்து வாத்தியம் வாசிக்கப்படாதெனக்
கேட்டால்? அதற்கு நாம் என்ன மறுமொழி
சொல்லவது என்று பயந்து அச்செய்யுளைப்
புரட்டி வேறு செய்யுள் கூறியது....

நாவலரவர்களைக் கனகசபைப்பிள்ளை எதையோ மனதில் வைத்துக்கொண்டு எதையோ கூறிச் சாடுகின்ற பாங்கு துல்லியமாகத் தெரிகின்றது. கனகசபைப்பிள்ளை தொடர்ந்து கூறுவது மிகவும் முக்கியமானது.

“வடநூலில் சூத்திரனானவன் அந்தனராதி
மூவர்க்கும் பணிக்காகவே சிருட்டிக்கப்
பட்டிருக்கிறானெனக் கூறுதலின், அதற்கு
மாறுகொளக் கூறலாகாதென “அந்தனர்
முன்னோர்க்கு வசைதவிரநுகூலமாம்
வகைத்தொழில் சூத்திரர்க்காம்” எனக்கூறி
யொழிந்தார் போலும்”

பிராமண குலத்திற் நோன்றி உபநயனம் பெற்றதை மட்டும் வைத்துக்கொண்டு சமயப் பாதுகாவலராகத் தம்மைக் காட்டிக்

3. வருண சிந்தாமணி, 1901, பக். 519

கொண்டு திரிந்தவர்களைக் கனகசபைப்பிள்ளை போன்றோர் நினைத்துப் பார்க்க முடியாத அளவுக்குத் துணிந்து கண்டிக்கும் மனோபாவம் பெற்றிருந்த நாவலரவர்களை இவ்வாறு கேளி செய்ய முற்பட்டவர் துணிவை என்ன சொல்வது?

பத்தொன்பதாம்   நூற்றாண்டிற்   பெற்ற   புதிய
 அநுகூலங்களினாற்   பிராமணர்   மட்டுமன்றி   ஏனைய
 சமூகத்தவர்களும் தம்தம் குலத்தொழில்களைத் தஞ்சமடைய
 வேண்டிய நிலை மாற்றதொடங்கியது. சமுதாயத்திலே ஏற்பட்ட
 மாற்றங்களின் முன்பு பழைய “வாணாசிரம தருமம்” நிலை
 தழும்பியது. பிராமணீயம் அன்றைய சூழலிலே பிரயோசனங்களின்
 பெரும் பகுதியைச் சூலீகிரித்துக் கொண்டது. பெரும்பான்மையான
 ஏனைய சமூகங்களிடையே அச்செய்கை கசப்புணர்ச்சியைத்
 தோற்றுவித்தது. கல்வியாலும் ஏனைய வழிகளாலும் தம்நிலையை
 மேற்படுத்திக் கொண்டவர்கள் பிராமணீயத்தை எதிர்க்க அனிதி
 ரண்டார்கள். பல்வேறு இயக்கங்களும் அமைப்புகளும் சமூக
 மட்டத்திலும் அரசியல் மட்டத்திலும் உருவாகின. இந்நிலையில்
 வெவ்வேறு சமூகங்களும் தத்தம் வேர்களை ஆராயமுற்பட்டன. இலங்கையிலே இக்காலத்திற் சாதி நிர்ணய புராணம் (1899) தோன்றியமை மனங்கொள்த தக்கது. நாவலரவர்கள் மீது
 கனகசபைப்பிள்ளை தொடுத்த கண்டனங்கள் இப்பின்னணியிலே
 ஆராயப்பட வேண்டியவை.

1914இலே தோன்றிய “ஆறுமுகநாவலர் அவர்கள் சரித்திரச் சுருக்கமும் அவர்கள் இயற்றி அருளிய தணிப்பு மாலையும்” சூடாமணி விவகாரம் பற்றி யாதும் கூறவில்லை. பின்பு ஆறுமுக நாவலர் சரித்திரம் கூறிய கைலாசபிள்ளையும் இவ்விவாகரம் பற்றிக் கூறாமல் சூடாமணிப் பதிப்பினை மிகவும் மெச்சிக்கொள்ள வேண்டும் என்று கூறியமைந்து விட்டார்.

‘பரிகா முத்திரை’ சைவசமய நெறியுரையில் ‘பரிகார முத்திரை’ என்று எழுதப்பட்டிருக்கிறது என்று ஐயத்தினைக் கேட்ட வுடன் பிழைக்கஞ்சி நின்றவர் நாவலரவர்கள்.⁴ அப்பண்பினரான

⁴. த. கைலாசபிள்ளை: ஆறுமுகநாவலர் சரித்திரம், 1919, பக் 66-67

நாவலரவர்கள் தன்னிஷ்டமாக இரண்டாவது மக்கட் பெயர் தொகுதியில் வேண்டுமென்றே மூலத்திலுள்ள மூன்று பாடல்களை நீக்கிவிட்டு புதிய இருபாடல்களைச் சிருஷ்டித்து அச்சிட்டிருப்பாரோ என்று சிந்திக்க வேண்டும்.

வில்லிவாக்கம் தாண்டவராய முதலியார் பதிப்பு, மானிப்பாய்ப்பதிப்பு, நாவலரவர்களின் முதற்பதிப்பு ஆகியவற்றை ஒப்பு நோக்கியன்றி உண்மை நிலையினை உணர முடியாது. தமிழ் நிகண்டுகளின் பழைய பதிப்புகள் காட்டும் தவறுகளைப் பேராசிரியர் எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை எடுத்துக்காட்டியிருக்கிறார். அவர்தம் இலக்கிய மணிமாலை தொகுப்பில் இடம்பெறும் கட்டுரை கவனத்திற் கொள்ளப்பட வேண்டியது. மேலும், சூடாமணி நிகண்டு எழுந்த காலமாகிய பதினாறாம் நூற்றாண்டின் சாதியமைப்புச் செய்திகளும் நோக்கப்படல் வேண்டும். அப்பொழுது தான் உண்மையான பாடாந்தரம் துணியப்படலாம்.

மேலைப்புஸோலி சதாவதனம் நா. கதிரைவேற்பிள்ளை குரு நிந்தை பொறா உள்ளத்தராய் மதுரையிலே மீனாட்சியம்மன் திருக் கல்யாண மண்டபத்திலே வேளாளர் நான்காம் வருணத்தார் எனும் நாவலரவர்கள் கோட்பாட்டினை ஆதரித்துப் பிரசாங்கம் செய்தார். அத்தோடு அமையாது பிரசரமும் வெளிப்படுத்தினார். அப்பிரசாரத்திலே வருண சிந்தாமணியிலும் அதற்கு வழங்கப்பெற்ற சாற்று கவிகளிலும் பல குற்றங்களை எடுத்துக்காட்டினார்.

வருண சிந்தாமணி இரண்டாம் பதிப்புக் கண்டது. அந்தப் பதிப்பிலே விவகார காண்டம் முழுவதும் யாழ்ப்பாணத்தாரை வைத் பாகமாகும். கதிரைவேற்பிள்ளையோடு ஆறுமுகநாவலர், சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை முதலாம் தமிழ்நாட்டிலே அரும்பணி புரிந்த ஈழத்த வரை எல்லாம் வைத்தாண்டமே விவகார காண்டம். வேளாளர் சிறப்புக் கூறப் புறப்பட்ட வருண சிந்தாமணி வசை நூலாய் முடிந்து விட்டது.

“இவர் நெடுநாள் சந்திய வந்தரென்று பெயரெடுத்துக் கடைசிக் காலத்தில் இத்தீய செய்கைக்கு உடன்படலாமா! ‘உள்ளியர் தெள்ளியராயிலு மூழ்வினை மெள்ள நுழைந்துவிடும்’ என்ற

பழமொழியும் பொய்யாகா தென்பதைப்
பிரத்தியட்சமாகக் கண்டோம்.”

என்பது வருண சிந்தாமணி முதலாம் பதிப்பில் வரும் கனகசபைப் பிள்ளையின் இரங்கலுரை. ஜேயோ பாவம்! நாவலரவர்கள் தோற்றம், மறைவு, சூடாமணிப் பதிப்பாண்டு என்பனவற்றை மறந்துவிட்டுக் கனகசபைப்பிள்ளை மாட்டிக்கொண்டார்.

நாவலர் முத்திரையுடன் அவர் காலத்தில் வெளிவந்த மூன்று பதிப்புகளிலும் சூடாமணி நிகண்டின் முதற்பத்துத் தொகுதிகள் மட்டுமே இடம்பெற்றிருந்தன. முந்திய வில்லிவாக்கம் தாண்டவராய முதலியார் பதிப்பிலும் 1856இலே அமெரிக்கன் மிஷனரிமார் மாணிப்பாயில் அச்சிட்ட பதிப்பிலும் முதல் பத்துத் தொகுதிகளே காணப்பட்டன.

பதினேராவது தொகுதி தனியாகப் புதுவை நயனப்ப முதலியார் (1836), யாழ்ப்பாணத்துப் புத்தக சங்கம் (1843), முகவை இராமாநுச கவிராயர் (1848) என்போரால் நாவலரவர்கள் பதிப்புக்கு முன்பே வெளியிடப் பெற்றுள்ளன.

நாவலர் பதிப்பிலே பதினேராவது, பன்னிரண்டாவது தொகுதிகள் எப்பொழுது சேர்க்கப்பெற்றன என்று துணிந்து கூற முடியவில்லை.. நாவலரவர்கள் தம் பதிப்பில் அவர்தம் காலத்தில் இடம்பெற்றிராத தொகுதிகளின் அடிப்படையிலே கூடலூர் கனகசபைப்பிள்ளையைத் தொடர்ந்து ஜீவபந்து ஸ்ரீபால் நாவலரவர்கள் மீது சீரிப்பாய்கிறார்.

“யாழ்ப்பாணம் திரு ஆறுமுகநாவலர் அவர்கள் பிற்காலத்தில் தோன்றியதும் தத்துவங்காணாதது-மாகிய தம் சமயமாகிய சைவசமயத்தைச் சூடாமணி நிகண்டில் நுழைக்கவேண்டித் தாம் சூடாமணி நிகண்டை அச்சிடுவதாகப் பறைசாற்றிக் கலைக்கொலை செய்துள்ள கோரச் செயலை நேர்மை உள்ளம் படைத்த எந்தத் தமிழரும் வருத்தாமலிருக்கமாட்டார்.

அவர் செயலைப் பாருங்கள்”

என்று கடைதிறப்புப் பாடுகிறார். இப்பந்தியில் வரும் “தமிழரும்” என்பதற்குப் பதிலாகச் “சமணரும்” என்பது இடப்படவேண்டும். தமிழர்தம் சைவசமயம் பண்டைக்காலத்திலே தோன்றியது என்பது என்றோ நிறுவப்பட்டுவிட்டது. கி.மு.3000 வரையில் நிலவிய சிந்துவெளிப் பண்பாட்டிலே சிவவழிபாட்டுச் சின்னங்கள் பல கிடைக்கப் பெற்றுள்ளன என்று ஆய்வாளர் எடுத்துக் காட்டியிருக்கின்றனர். “சிவகதி” என வீட்டு நெறியினைச் சமணரும் வழங்குவதை ஸ்ரீபால் அறியவில்லைப்போலும்.⁵ ஸ்ரீபால் போற்ற வேண்டிய சமண காவியமாகிய சிலப்பதிகாரத்திலே நமசிவாய மந்திரமும் சகஸ்ரநாம ஸ்தோத்திரமும் குறிப்பிடப் பெறுவதை அவர் மறந்துவிட்டார்.⁶

மணிமேகலையாசிரியர் சமயக்கணக்கர் தம் திறம் கேட்ட காலையிலே சைவவாதியின் கருத்துகளைக் கூறுவதை அவர் புறக்கணித்துவிட்டார்.⁷ இவ்வாறு ஸ்ரீபால் செய்தமைக்குக் காரணம் அவர் சமணர் என்பதேயாம்.

ஜீவபந்து ரி.எஸ். ஸ்ரீபால் செய்யும் நாவலர் கண்டனம் கோலாப்பூர் சைணமடம் வெளியிட்ட “தமிழகத்தில் ஜெனாம்” என்ற நூலில் (1975) இடம் பெறுகின்றது. ஜீவபந்து ஸ்ரீபால் தமிழ்நாட்டிலே நன்கு அறியப் பெற்றவர்; சமண சமயிகளிடையே மிகுந்த செல்வாக்குடையவர், “நல்லறம்” மாசிகையின் ஆசிரியர்; தமிழிலும் சில நூல்களை எழுதியவர்.

நாவலரவர்கள் பன்னிரண்டாம் தொகுதியில் மூன்று செய்யுளை நீக்கிவிட்டுத் தாமே நான்கு செய்யுளைச் சிருஷ்டித்துச் சேர்த்ததோடு ஒரு செய்யுளின் ஈற்றாடியை மாற்றி வைத்துள்ளார் என்பது ஜீவபந்துவின் குற்றச்சாட்டு. நீக்கப்பெற்ற முதற்செய்யுள் நையாயிகம், வைசேஷிகம், லோகாயதம், மீமாஞ்சம், ஆருகதம், புத்தம் என்பன அறுசமயம் என்று கூறுவதாம். இதற்குப் பதிலாக நாவலரவர்கள் அகச்சமயம், புறச்சமயம் கூறும் இரு செய்யுள்களை

5. சிலப்பதிகாரம், 10.180

6. 11.128-129; 10.196-197

7. 22.87-95

இயற்றிச் சேர்த்துள்ளாராம் (12ஆவது தொகுதி 58, 59). நீக்கப்பெற்ற இரு எணைய செய்யுளும் பஞ்ச அடித்தல், நெய்தல் தொழில் பற்றிக் கூறுவனவாம். இவற்றிற்குப் பதிலாகச் சிவனின் எண்குண்ததைக் கூறும் இரு பாடல்களைச் சேர்த்திருக்கிறாராம் (12ஆவது தொகுதி, 86, 87), “உடையவன் யாவன் மற்று இவ்வுலகினுக்கு இறைவனாமே” என்ற ஈற்றியை “உடையவன் இறைவன் என்ன உரைக்கும் ஆரு கத நூலே” என்று (85) மாற்றியுள்ளாராம்.

ஜீவபந்து காட்டும் கலைக்கொலையாம் கோரச்செயல் நாவலரவர்களின் காலத்தில் அவரால் வெளியிடப்பெற்ற சூடாமணி நிகண்டுரைப் பதிப்பில் இல்லை என்பதை அறியாமல் ஜீவபந்துவின் நேர்மை உள்ளம் கொதித்துவிட்டது.

‘அறுவகைச் சமயம்’ எனும் ஆடசி தமிழ் இலக்கியத்திற் சமண நூலான பெருங்கதை முதலாகக் காணப்படுகின்றது. பெருங்கதையிலும் பெளத்த நூலான மணிமேகலையிலும் ஆறு வெவ்வேறு சமயங்களை இவ்வழக்குக் கருதியபோதும் திருமந்திரம், திருவாசகம் ஏதும் சைவநூல்களிலே அகச்சமயம், புறச்சமயம் என்பனவற்றைக் குறிப்பதையே உணரமுடிகின்றது. திவாகரம் நையாயிகம், வைசேடிகம், லோகாயதம், மீமாஞ்சசம், ஆருகதம், புத்தம் எனும் அறுசமயத்தைக் கூறப் பிங்கலந்தை அகச்சமயம் ஆறினையும் புறச்சமயம் ஆறினையும் கூறுகின்றது. சூடாமணி நிகண்டு இவ்விடயத்திலே திவாகரத்தைப் பின்பற்றியதோ பிங்கலந்தையைப் பின்பற்றியதோ என்பது தான் கேள்வி. இதனைத் தீர்மானிப்பதற்கு முன்பு ஜீவபந்துவின் கூற்றை ஏற்பது காலாது. சிவனின் எண்குணம் கூறும் இரு விருத்தமும் இடைச்செருகலா அல்லது பஞ்ச அடித்தல் நெய்தல் தொழில் கூறும் விருத்தம் இடைச்செருகலா என்று ஜயப்படுமாறு விடயத்தொடர்ச்சி இடம் அளிக்கின்றது; 85ஆம் விருத்தத்தின் மாற்றம் என்பபடுவதே மூலபாடம் என்பது பொருந்தமாகத் தெரிகின்றது.

எனவே ஜீவபந்து கூறும் தவறுகளை நாவலர் மரபினரும் செய்யவில்லை என்றே கூறவேண்டி இருக்கிறது.

(6)

நாவலர் பரம்பரை

தமிழ் இலக்கண வரலாற்றிலே தொல்காப்பிய பரம்பரை, வீரசோழிய பரம்பரை என்றும்; தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றிலே, வள்ளுவர் பரம்பரை, கம்பர் பரம்பரை, சேக்கிழார் பரம்பரை, பாரதி பரம்பரை, பாரதிதாசன் பரம்பரை என்றும்; சஞ்சிகை வரலாற்றிலே கலைமகள் பரம்பரை, கல்கி பரம்பரை, மணிக்கொடி பரம்பரை என்றும் இனம் பிரித்து முறைப்படுத்தும் திறனாய்வு முயற்சிகள் சில தசாப்தங்களாக அறியப்படுகின்றன.

தன் அடிச்சவட்டைப் பின்பற்றி வருகின்ற ஒரு பரம்பரையை உருவாக்கிவிடும் சக்தி எல்லோருக்கும் எனிதாக அமைந்துவிடும் என்று எதிர்பார்ப்பது தவறு. தன்னிட்டது நிரம்பி வழியும் சக்தியாலே திறமைசாலி ஒருவர், தனக்குரிய பரம்பரை ஒன்றினை உருவாக்கி விடுவதை நிலவுலகிலே நாம் காணமுடிகின்றது.

நாவலர் பரம்பரை எனவொரு பரம்பரையினை ஈழத்திலே வகுக்க முடியும். நாவலர் வழிவந்த ஈழத்தின் இலக்கிய பாரம்பரியம் (1) பொருள் முக்கியம் கொண்டது, (2) விஷயத்திற்கேற்ப நடைகொண்டது, (3) கண்டன தர்மம் கொண்டது, (4) ஆரிய - தமிழ் என்ற பேதமற்றது, (5) பேசுவது போல எழுதுவது, (6) வரிசைக்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பது, (7) போலிப் புலமையை வெறுப்பது, (8) தன்நாட்டுணர்ச்சி கொண்டது என்று கனக. செந்திநாதன் தொட்டுக் காட்டியுள்ளார்.¹ அவர் சுட்டும் பண்புகளிலே சிலவற்றை முக்கியமானவை என்று ஏற்றுக்கொள்ளினும், நாவலர் பரம்பரைக்கென முத்திரை இடக்கூடிய சிலவற்றை அவர் தெளிவாக்காமலே விட்டு விட்டார்

1. புதுமை இலக்கியம், இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கவெளியில். கொம்பு, 1962

என்று தான் கூறவேண்டும்.

நாவலர் பரம்பரையினை நோக்கும்போது, இலக்கிய இலக்கண சாத்திரநூற்புலமை, கல்விப்பணி, நூல் வெளியீடு, சைவசமய பிரசாரம், பிறமத கண்டனம், பிரசங்க முறை, புராணபடனம், அருட்பாக் கோட்பாடு என்பனவற்றை முக்கியமானவையாக முன்வைக்க முடியும்.

நாவலர் பரம்பரையினர் எனும்போது, ஒரே அச்சில் வார்த்த - இம்மியும் வேறுபாடற் - எல்லாப்பண்புகளிலும் ஒப்பான வர்களைக் கற்பனை செய்வது நடைமுறைக்குப் பொருந்துவதன்று. பின்வந்தோரின் ஆளுமை, அவர்கள் இயங்கிய குழலில் அவர்களைப் பாதித்த செல்வாக்குகள், உலகியல் நிலைமைகள் என்பன சிலபல வேறுபாடுகளைத் தோற்றுவித்திருக்கும் என்ற தவறாகாது.

நாவரவர்களின் அன்புக்குப் பாத்திரமாகி, அவரிடமிருந்து சரமகவிகளும் வாழ்க்கைச் சரித்திரமும் பெற்றவர் வி. சுப்பிரமணிய பிள்ளை - (1873). நாவலரவர்களின் சீடராய் வண்ணைச் சைவப் பிரகாச வித்தியாசாலையில் உபாத்தியாயராக அவர் பணி புரிந்தவர். நாவலரவர்கள் பாடிய சரமகவிகள் மூலம் சுப்பிரமணிய பிள்ளை, நாவலர் பெருமானின் இலட்சிய நோக்கிற்கு ஏற்ற மாணவனாகத் திகழ்ந்தார் என்பதும், அவர்களுடைய ஈமக் கிரியைகளைச் செய்யும் தகுதி பெற்றவர் அவர்தாம் என்பதும் புலனாகின்றன. உறவினர் பலர் வாழ்ந்தபோதும் மாணாக்கர் பலர் திகழ்ந்தபோதும் நாவலரவர்கள் தம் தருமத்தை அவர்கள் தோளிலே வைக்க விரும்பவில்லை.

சுப்பிரமணியபிள்ளை 1873இலே மறைந்தபின்பு நாவலரவர்கள் தம் ஈமக்கிரியைகளுக்கு தேர்ந்தெடுத்தவர், சித. சு. சபாபதி செட்டியார். சிதம்பர சுப்பையச் செட்டியாரின் மூத்த மகன் சுப்பிரமணியச் செட்டியார்; இளைய மகன் முத்துக்குமாரச் செட்டியார். சிரேட்டரின் புதல்வர் சபாபதி செட்டியார்; கனிட்டரின் புதல்வர் பசுபதி செட்டியார். சபாபதி செட்டியார் நாவலரவர்கள் போதனைப்படிச் சைவாசார சீலராய், சிவழுசா துரந்தராய் வாழ்ந்தவர். நாவலர் பெருமானின் ஈமக்கிரியைகளைச் செய்யும்

பேறுபெற்றவர்.

நாவலர் பரம்பரையிற் சித. சு. சபாபதி செட்டியாரின் ஒன்றைவிட்ட சகோதரரான சித. மு. பசுபதி செட்டியாருக்கு (1856-1906) முக்கிய இடமுண்டு. இவரும் சபாபதி செட்டியார் போன்று நிருவாண தீட்சை பெற்றுச் சிவபூஷையெழுந்தருளச் செய்து விதிப்படி நெட்டிகமாக இருந்தவர். சபாபதி செட்டியார் முத்தவராயும் தந்தையை முன்னரே இழந்தவராயும் இருந்ததால் நாவலரவர்களின் ஈமக் கிரியைகளைச் செய்யும் பேறு பெற்றார் என்பார் சிலர். நாவலர் பெருமானின் எண்ணாங்களை - கருத்துகளை - செயற்படுத்த முன்னின்று உழைத்தவர் பசுபதி செட்டியார். சைவ (சமய) பரிபாலன சபை, இந்து உயர்தா பாடசாலை (இந்துக் கல்லூரி), திருக்கேத்சாப் புனருத்தாரணம் என்பனவற்றிலே அவர் புரிந்த பணிகளைச் சைவ உலகம் போற்றி நிற்கின்றது.

பச்சிலைப்பற்று மணியகாரர் புதல்வர் காசிநாதபிள்ளை. இள்ளையில் இல்லாளை இழந்து, பிரபஞ்ச வாழ்வின் மயக்கம் நீங்கி, சிதம்பரம் சென்று, சிவபூஷை எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு, முக்காலமும் கவாமி தரிசனம் செய்து, பூமாலை கட்டிக்கொடுத்தல் முதலாம் திருத்தொண்டுகளைச் செய்துகொண்டு, வாழ்ந்து வருகையில் நாவலரவர்களின் பார்வையில் அகப்பட்டார். சிதம்பரம் வித்தியாசாலையை அமைக்கும் பொறுப்பைக் காசிநாதபிள்ளையிடமே நாவலரவர்கள் கொடுத்தனர். அவரும் கருமமே கண்ணாயிருந்து நாவலரவர்கள் இட்ட பணியை விரைவாக ஒப்பேற்றி முடித்தனர். இதனால் நாவலரவர்கள் வித்தியாசாலையை ஆரம்பித்துவிட்டு, சென்னை சென்றபோது, காசிநாதபிள்ளையை மனேஜராக நியமித்தனர். நாவலரவர்கள் 1870இலே யாழ்ப்பாணம் மீண்டபோது அவருடன் கூடிக்கொண்டு வந்து, அவருறை விடத்திலே அவருக்கு உதவிகளை செய்துகொண்டிருக்கும் காலத்திலே, சுரத்தாற் பீடிக்கப்பட்டு மறைந்தார். நாவலரவர்கள் அவருடைய அபரக்கிரியைகள் யாவற்றையும் சிறப்பாக நடத்தினார்.

நாவலரவர்களின் முதன்மாணாக்கரிலே சிறப்பிடம் அளிக்கப் பெறுபவர் நல்லூர் க. சதா சிவப்பிள்ளை (-1910). சிதம்பரத்திலே

சாதாரண வருடம் ஐப்பசி மாதம் எட்டாம் தேதி மறைந்தபோது சதாசிவப்பிள்ளைக்கு வயது 84 என்பர். அவ்வாறாயின் அவர் 1826 அளவிலே பிறந்தவராதல் வேண்டும். நாவலரவர்களிலும் சதாசிவப்பிள்ளைக்கு நான்கு வயதே குறைவு. நாவலரவர்களின் திண்ணெணப் பள்ளியிலே 1846இலே கல்வி கற்க வந்த காலம் முதலாக ஒருகாலத்தும் நாவலரவர்களை விட்டுப் பிரியாதவர் என்று வே. கனகரத்தின உபாத்தியாயர் போற்றுவர்.² திருவாவடுதுறையாதீனகர்த்தர் சதாசிவப் பிள்ளைக்கு விழுதியிட்டு விடுமேபோது அவரைக் கூட்டி என்றும் நாவலரவர்களைச் சிவம் என்றும் கூட்டி யின்றிச் சிவம் ஒன்றுஞ் செய்யமாட்டாது என்றும் புகழ்ந்ததாகக் கைலாசபிள்ளை கூறியிருக்கிறார்.³ நாவலரவர்களின் சொத்து களுக்கு ஆதிபத்தியம் பெற்றவர் சதாசிவப்பிள்ளை.

நாவலரவர்கள் எடுத்த கருமங்களுக்குச் சதாசிவப்பிள்ளை உற்றுதுணைவராக விளங்கினார். நூற்பதிப்பிலும் வித்தியாசாலைப் பரிபாலனத்திலும் சதாசிவப்பிள்ளை அக்கறைகாட்டி வந்துள்ளார்.

நாவலரவர்கள் முன்னிலையிலும் குமாகவும் சிலநூல்களைப் பரிசோதித்துப் பதிப்பித்த சதாசிவப்பிள்ளை, தம்குருவின் மறைவுக்குப்பின்பு, அவர் பரிசோதித்து முடித்து வைத்திருந்த நூல்களை வெளியிட்டதோடு, நாவலரவர்கள் பதிப்புக்களையும் தொடர்ந்து மறுபிரசரஞ் செய்து வந்துள்ளார்; நாவலரவர்களோடு தொடர்பு கொண்டிருந்த சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை, சுன்னாகம் அ. குமாரசுவாமிப்புலவர் முதலானோர் நூற்பதிப்புக்களையும் பிரசரித்து உதவியுள்ளார். நாவலரவர்களின் சென்னை அச்சக்தத்தினையும் வித்தியாசாலைகளையும் அவர் பொறுப்பேற்று நடத்தினார். சிதம்பரம் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலையை முதலில் தாமாகவும் பின்பு மனௌர் மூலமாகவும் நடத்திய அவர், வண்ணைச் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலையை ஆரம்பம் முதல் மனௌர் மூலமாகவே நடத்தினார்.

சதாசிவப்பிள்ளையும் நைட்டிகப் பிரமசாரியாகவே வாழ்ந்த

2. ஸ்ரீவஸீ ஆறுமுகநாவலர் சரித்திரம்: 1968, பக்.28

3. சேற்றார் அருணாசலக்கவிராயர்: ஆறுமுகநாவலரவர்கள் சரித்திரம், 2ஆம் பதிப்பு, 1934, முகவுரை பக்.13

போதும் இலெள்கிகப்பற்று உடையவராகக் காணப்பெற்றார். “திரு. வி. க.” எழுதிய “வித்தியாபிமானிகளுக்கு விக்யாபன நிரசனம்” (1911) எனும் கண்டன நூலிலே அப்பற்றினாலே செய்த காரியங்கள் சில எடுத்துக்கூறப்பட்டுள்ளன.⁴ ஒருவருக்கு ஜயாயிரம் ரூபா செலவழித்து வீடுவாங்கியது, வேறொருவருக்கு ஆயிரம் ரூபா கொடுத்தது, இன்றுமொருவருக்கு பி. ஏ. படிக்கப் பொருள் செல வழித்தது, தமையளார் சுப்பிரமணிய பிள்ளையின் புத்திரியுடைய இரு புத்திரருக்கும் வயது வந்தபின் தனித்தனி ஜந்நாறு ரூபா கொடுக்கும்படி 1897இலே பிறப்பித்த உயிலிலே குறிப்பிட்டது என்பன “திரு. வி. க.” வின் நூலிலே சொல்லப்படுகின்றன.

இவர் காலத்திலே சிதம்பரம் வித்தியாசாலையில் நிகழ்ந்த இரு செயல்கள் பற்றியும் “திரு.வி.க.” நூலிலே கூறப்பட்டுள்ளது. முதலுபாத்தியாயர் கண்ணாகம் பூ. முருகேச பண்டிதர் வேதனம் இன்றி உண்ணமுடியாது வித்தியாசாலையை விட்டகன்றார். பின்பு முதலுபாத்தியாயர் தர்க்குடாதார தாலுதாரி வை. திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளை; இரண்டாம் உபாத்தியாயர் கோப்பாய் ச. பொன்னம்பல பிள்ளையுடன் கோபித்துக்கொண்டு வித்தியாசாலையைத் துறந்தார்.

சம்பந்தநாத முதலியார் முதல் நல்லூர் த. கைலாச பிள்ளைவரை பலர் வண்ணெண வித்தியாசாலைக்கு மனேஜராக இருந்திருக்கின்றனர். சம்பந்தநாத முதலியார் வித்தியாசாலை அபிவிருத்தியிற் சிரத்தை காட்டாதவர் செய்த கலகத்தாற் பதவி வேண்டாம் என்று விலகினார். வித்தியாசாலை விடயமாகக் கைலாசபிள்ளை ஒருவர் மீது வழக்குத் தொடுத்த கதையுமண்டு. கைலாசபிள்ளைக்கு முன்பு வண்ணெண வித்தியாசாலையும் சீராக நிர்வகிக்கப்படவில்லை என்று கருதச் சான்றுகளுள்.

நாவலரவர்களின் நூல் வெளியீட்டு முயற்சிகளைத் தொடர்ந்து நன்முறையிலே சதாசிவப்பிள்ளை நடாத்தியபோதும் வித்தியாசாலைகளின் பரிபாலனத்தை ஒழுங்காகச் செய்திருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

1846இலே திண்ணெணப் பள்ளியிலே பயின்று 1848இலே வண்ணெணச் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலையில் வேதனமின்றிப் பயிற்றத் தொடங்கிய நாவலர் முதன் மாணாக்கருள் ஒருவர் இனுவில் நடராசையர் (-1903). ஜயரவர்கள் சித்தாந்த சாத்திரத்திலே வல்லுநர் என்று பேரெடுத்தவர்; ஈழத்தில் மட்டுமன்றித் தமிழ்நாட்டிலும் சிதம்பரம், மதுரை முதலிய இடங்களிலே தங்கிச் சித்தாந்த சாத்திரம் படிப்பித்தவர்; தம் குருவின் முன்னோரான ஞானப்பிரகாச சுவாமிகள் சிவஞான சித்தியார் சுபக்கத்திற்குக் கண்ட உரையினைத் திருப்பற்றுவாரிலே 1888இலே பதிப்பித்தவர். இவ்வுரையினைத் திருவாவடுதையாளீனத்தார் சிவசமவாதவுரையெனக் கண்டித்தபோதும் நாவலர் பரம்பரையினர் போற்றிப் பிரசரம் செய்தது குறிப்பிடத்தக்கது.

இனுவில் நடராசையர் போன்ற முதன் மாணாக்கர் மு. சுவாமிநாதையர், விசவநாதையர், கந்தசாமிப்பிள்ளை என்போர் பற்றிய தகவல்கள் கிடைக்குமாறில்லை. இவர்களும் வண்ணெண வித்தியாசாலையில் வேதனமின்றிப் படிப்பித்தவராவர். 1852இலும் இவர்கள் அங்கு பணிபுரிந்துகொண்டிருந்தமை அண்டாசன் பிரபுவுக்கு அளிக்கப்பட்ட மனுக்கள் மூலம் புலனாகின்றது.⁵ கனகரத்தின உபாத்தியாயர் (1882) நீங்கிவிட்டதாகக் கூறும் ஆசிரியர் சிலர் இவர்களாக இருக்கலாமோ?⁶

நாவலரவர்களுடன் மெதடிஸ்த மத்திய கலாசாலையில் மாணவனாகவும் ஆசிரியனாகவும் இருந்து, கிறித்துவ மத்தினைத் தழுவுவதாகக் கொடுத்த வாக்கை, நாவலரவர்களின் போதனையால், நிறைவேற்றாது விட்டமையால், வேலையில் இருந்து நீக்கப் பெற்றவர் மு. தில்லைநாதபிள்ளை (-1867); நாவலரவர்களிலும் ஒரிருவயது இளையவர்; நாவலரவர்களின் வண்ணெணச் சுக்கிரவாரப் பிரசங்கங்களுக்கு வேண்டிய ஒழுங்குகளைச் செய்துகொண்டு நாவலரவர்களிடம் உயர் இலக்கண இலக்கியம் கற்றவர். 1858 முதல் 1867வரை வண்ணெண

5. S. Thananjeyarajasingam: *The Educational Activities of Arumuga Navalar*, 1974, PP.17,24

6. ஶ்ரீலஸ்தீ நல்லூர் ஆறுமுகநாவலர் சரித்திரம், 1968, பக்.25, 39.

வித்தியாசாலையின் முதலுபாத்தியாயராக விளங்கியவர்.

நாவலரவர்கள் காலத்திலேயே அவர்க்கு அடுத்த படியில் பேரொடுத்தவர் நல்லூர் வித்துவசிரோமணி ச.பொன்னம்பல பிள்ளை (1837-1897) நாவலரவர்கள் வழியிலே செல்லா விட்டாலும், நாவலர் பரம்பரைக்குச் சிறப்புத் தேடித் தந்தவரவர். பக்திச் சுவைக்கு மாமனும் இலக்கியச் சுவைக்கு மருகனும் என்ற நிலையினை ஒரே காலத்தில் ஈழத்தவர் கண்டு களித்தனர். சமய விளக்கத்திற்கு நாவலரவர்கள் பயன்படுத்திய புராண படனத்தினைக் காவிய ரசனைக்குப் பயன்படுத்தியவர் பொன்னம்பல பிள்ளை. நாவலரவர்களிடம் கற்றவரும் பொன்னம்பல பிள்ளையிடம் தம் கல்வியை நிறைவு செய்ய விரும்பினார். சொல்லிற்பனமும் பயன்சொல் வித்தையும் கைவந்த பிள்ளையவர்கள் தம் தாய் மாமனார் நாவலரவர்கள் போன்று கைம்மாறு வேண்டாது கல்வி கற்பித்தவர். உரையாசிரியராகவும் பதிப்பாசிரியராகவும் சேவை செய்தவர்.

நாவலரவர்களின் வேறொரு மருகனும் மாணவனும் நல்லூர் வை. திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளை (-1901). தர்க்க சாத்திர ஆராய்ச்சியிலும் தர்க்கவாதம் செய்வதிலும் ஆர்வமிக்கவர்; தர்க்க குடாரதாலுதாரி என்று பேரொடுத்தவர்; நாவலரவர்களுக்கும் நல்லைமருகன் கோயிலாருக்கும் இடையே உண்டுபட்ட சர்ச்சைகளிலே நாவலரவர்களின் பக்கத்திலே நின்று “நல்லூர்க் கந்தசுவாமி கோயிற் பிரதி கண்டன வழூஉக்களை வச்சிரகுடாம்” முதலாம் கண்டனங்களை விடுத்தவர்; சபாபதிநாவலர் யாழ்ப்பாணத்தில் அகோர சிவாசாரியர் பத்ததியைக் கண்டித்தபோது “பத்திராத்திரப் பிரயோக ஏகவசனதீபிகை” எழுதிக் கண்டித்தவர்; இவ்விவகாரத்திலே நாவலரவர்களும் திருவாவடுறை ஆகீன கர்த்தருடன் கோபப்பட வேண்டி வந்தது. நாவலரவர்களை “ஜிந்தாம் சைவ சமய குரவர்” என்று பாடியும் எழுதியும் துதித்தவர்; அவ்வாறு செய்தமை தவறு என்று நாவலரவர்களாற் தண்டிக்கப்பட்டவர்; கும்பகோணம் இந்து யூனியன் உயர்தா பாடசாலை, சிதம்பரம் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை, சிதம்பரம் சொக்கபுர மடம் சித்தாந்த வித்தியாசாலை என்பனவற்றிலே தமிழ்ப்

பண்டிதராகவும் முதலுபாத்தியாயராகவும் பணிபுரிந்தவர். வேதாகுமநாய வாத தீபிகை, அரிகரதார தம்மியம், நாராயண பரத்துவ நிரசனம், தர்க்காமிர்த மொழிபெயர்ப்பு என்பன கண்டவர்.

தர்க்ககுடாரதாலுதாரி போன்று நல்லைமுருகன் கோயில் சம்வாதத்திற் பங்கு கொண்டவர் ஆவரங்கால் ச.நமச்சிவாயப் புலவர். மித்தியாவாத நிரசனத்திலே நாவலரவர்கள் இவரை “ஆவரங்கால் தம்பி” என்று சில இடங்களிலே குறிப்பிடுவர். நல்லதம்பி என வழங்கப்பெற்ற நமச்சிவாயப் புலவர் வேற்பிள்ளை உபாத்தியாயிடம் கற்றவர். நாவலரவர்களை “ஜந்தாம் குரவர்” என்று போற்றியவர்களிலே இவரொருவர். சங்கீதஞானமுடைய நல்லதம்பி பல கீர்த்தனைகளைப் பாடியிருக்கிறார்.

நாவலரவர்களிடம் சந்தேக நிவர்த்தி பெற்ற மாதகல் ச. ஏரம்பையர் (1848-1914) நிருவாண தீட்சை பெற்று, சிவழுசை எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு, அப்புசையைக் கிரமமாகச் செய்து வந்தவர். நாவலரவர்களின் தருமப்பொருள் கொண்டு கீரிமலையிலே தாபிக்கப்பெற்ற வித்தியாசாலையிலே ஆசிரியராக இருந்து நடாத்தியவர் ஏரம்பையர். சைவபரிபால சபை நடாத்திய குருவகுப்பிற்கு அவர் தலைமையாசிரியராக விளங்கினார். செய்யுள் நூல்களையும் வசனநூல்களையும் இவர் இயற்றியுள்ள போதும் அவருக்குப் பேரொடுத்துக் கொடுத்தவை சைவப்பிரசங்கங்களாம்.

அச்சவேலி அ. வேண்மயில்வாகனச் செட்டியாரும் சைவப்பிரசங்கங்களாலே பேரொடுத்தவர். இவர் கொழும்பு நகிளிலும் தமிழ்நாட்டிலும் சில வருடங்களாகச் சைவப் பிரசங்கம் செய்தார். நாவலரவர்களிடம் சித்தாந்தம் கேட்ட வேண்மயில்வாகனப் புலவர் சிவழுசை எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு, அதனைக் கிரமமாகச் செய்து வந்தவர். நாவலரவர்களின் புலோலி சைவப் பிரகாச வித்தியாசாலையின் முதலுபாத்தியாயராக விளங்கி, திக்கம் சி. செல்லையாபிள்ளை, வத்திரி சி. நாகலிங்கபிள்ளை முதலானோர் பலருக்கு ஆசிரியராக விளங்கியவர்.

நாவலரவர்களின் கட்டளைப்படி வேலனையில் வித்தியா

சாலை நிறுவி நடாத்திய வேலணை வி. கந்தப்பிள்ளை நாவலரவர் களிடம் இலக்கணலக்கியமும் இனுவில் நடராசையரிடம் சித்தாந்தமும் கற்றவர். சிவபூசையைக் கிரமமாக செய்து வந்த கந்தப்பிள்ளை யாழ்ப்பாணம், கொழும்பு, சிதம்பரம் முதலாம் இடங்களிலே சைவப்பிரசங்கம் நிகழ்த்திப் பேரொடுத்தவர். “சைவ சூக்குமார்த்த போதினி” எனும் சைவ சித்தாந்தப் பத்திரிகையை வேலணையிலிருந்து பதிப்பித்து வெளியிட்டவர். தத்துவப் பிரகாசவுரையைப் பதிப்பித்ததோடு சிவநெறிப்பிரகாசத்தைப் பரிசோதித்துப் பேரனாரைக்கொண்டு பதிப்பித்தவர். தீவுப்பற்றிலே சைவ சமய வளர்ச்சிக்குக் காரணமாயிருந்தவர்களிலே முக்கியமானவர் பிள்ளையவர்கள்.

நாவலரவர்கள் சென்னைக்குச் சென்றிருந்த காலத்தும் உடன் சென்று அவர்களோடு இருந்து கற்றவர் மட்டுவில் க. வேற்பிள்ளை உபாத்தியாயர் (-1930). ஏறக்குறைய 1907 முதல் சிதம்பரம் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலையிற் பல வருடங்களாகத் தலைமையாசிரியராக விளங்கியவர் உரையாசிரியர் வேற்பிள்ளை. முன்பு வண்ணையிலும் யாழ்ப்பாணத்திலும் பலருக்குப் பாடஞ்சொல்லியவர். இவர் ‘நல்லறிவுச் சுடர் கொளுத்தலான்’ சந்திரமெள்ளீசர் சதகம் என்னும் ஈழமண்டலசதகம் முதலான பல செய்யுள்நூல்களைப் பாடியவர். வேதாரணியபுராணம், சிவகாமியம் மைசதகம், ஈச்சரணமாலை முதலியனவற்றைப் பதிப்பித்தவர். ஆயினும் உரையாசிரியராகவும் புராணப் பிரசங்கியாகவுமே வேற்பிள்ளை பேரொடுத்தார். திருஷ்டதழுரடிகள் புராணம், புலியூரந்தாதி, அபிராமி அந்தாதி, கெவளிநூல் விளக்கம் என்பனவற்றிற்கு அவர் கண்ட உரைகள் போற்றப்படுபவை.

குப்பிள்ளை சி. செந்திநாதையர் 1870க்கு மேல் வண்ணை சைவப் பிரகாச வித்தியாசாலை ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்துகொண்டு, நாவலரவர்களிடம் கேட்டுப் படித்தவர். அவர்களின் பிரசங்கங்களுக்குக் குறிப்பெழுதி வைத்தும் படித்தவர். கதிலிகமதத்தவரின் பிரசாரத்தைக் கண்டிக்க நாவலரவர்களுக்குப் பேருதவியாக ஐயர வர்கள் இருந்தார்கள். புராணங்களின் உட்பொருளை விளக்கிப் பிரசங்கமாற்றும் வல்லமையுடையவராக ஐயரவர்கள் விளங்கினார்கள்.

தம் வாணாளின் பிற்காலத்தினைத் தமிழ் நாட்டிலே கழித்த காசிவாசி செந்திநாதையர் தத்துவ ஆராய்ச்சியில் பெரிதும் ஈடுபட்டவர். நீலகண்ட பாஷ்யத் தமிழ்மொழி பெயர்ப்பினை வழங்கிய ஐயரவர்கள், தத்துவ விளக்கத்தினைத் தம்முறையுடன் வெளியிட்டுள்ளார். திருப்பரங்குன்றத்திலே வித்தியாசாலையும் பின்பு அச்சியந்திர சாலையும் வைத்து நடாத்திய ஐயரவர்கள் கவுமதத்தினைத் தாபிக்கவும் புறமதங்களைக் கண்டிக்கவும் பல நூல்களை எழுதியுள்ளார். கந்தபுராண நவநீதம், சிவஞானபோத வசனாலங்காரதீபம், திருநீற்றின் உண்மை, சிவலிங்கமகத்துவம், வச்சிரதண்டம், மகாவுக்கிரக வீரபத்திராஸ்திரம், சிவனுந்தேவனா என்னுந் தீயநாவுக்கு ஆப்பு, விவிலிய குற்சிதம் என்பன அவற்றிலே சிலவாம்.

நாவலரவர்கள் வேதத்தைப் பூர்வபக்ஷமாகக் கருதியபோதும் அதற்குப் பிரசாரகராக அமையவில்லை. செந்திநாதையரின் “தேவாரம் வேதசாரம்” எனும் நால் வேதம், வேதாந்தம், ஆகமம், ஆகமாந்தம், இதிகாசபுராணம் என்பனவற்றிலும் திருமுறைகளிலும் சிவபரத்துவத்தை நாட்டும் ஒற்றுமைகளைக் காட்டுவது. “சைவ வேதாந்தம்” பதினாறு பிரகாணங்களிற் சிவபரத்துவத்தை நாட்டும் வேதாந்தச் சான்றுகளைக் காட்டுவது. நாவலரவர்களின் தீவிரதாம் அவர்தம் பரம்பரையிலே கண்ட மாற்றத்திற்குச் செந்திநாதையர் சான்று.

நாவலரவர்களின் ஐந்தாம் தமையனார் ஆராச்சி தம்புவின் புதல்வர் கைலாசபிள்ளை (-1939). கைலாசபிள்ளை 1855 அளவிலே பிறந்தவர் என்பர்.⁷ நாவலரவர்கள் கைலாசபிள்ளைக்கு 24 வயது நடக்கும்போது மறைந்துவிட்டார். அவர்களுடைய வாழ்வின் அந்தத்திலே அவர்களுடைய எழுத்து வேலைகளையும் ஏவல்களையும் செய்து வந்தமையால் நாவலர் பரம்பரையிற் செல்வாக்குப் பெற்று விளங்கினார். செந்திநாதையரிடம் வண்ணை வித்தியாசாலையிலே பயின்றவர் கைலாசபிள்ளை.

சைவ	(சமய)	பரிபாலன	சபை	1888இலே
-----	-------	---------	-----	---------

7. சி. கணேசையர்: ஸழநாட்டுத் தமிழ்ப் புலவர் சரிதம், 1939, பக். 200

நிறுவப்பட்டபோது அதன் செயலாளராகத் தெரியப்பட்டவர் கைலாசபிள்ளை. இந்து உயர்தரபாடசாலையின் உயர்ச்சியில் பங்குகொண்டு அங்கு சமயபாடம் வேதனமின்றிக் கற்பித்தவர் பிள்ளையவர்கள். இந்து சாதனத்தின் முதல் தமிழ் ஆசிரியராகத் திகழ்ந்தவர் பிள்ளையவர்கள். வித்துவசிரோமனி பொன்னம்பல பிள்ளை 18. 12. 1897இலே மறைந்தபோது அவர் வகித்த வண்ணை வித்தியாசாலை மனேஜர் பதவி கைலாசபிள்ளைக்குக் கொடுக்கப் பட்டது. கோப்பாய் ச. பொன்னம்பல பிள்ளை 1910இலே நாவலர் தருமங்களுக்கு ஆதிபத்தியம் பெற்றபோதும் கைலாசபிள்ளையின் மனேஜர் பதவி தொடர்ந்தது. கன்னை அ. குமாரசுவாமிப் புலவரின் உதவியுடன் வண்ணை வித்தியா சாலையையும் அங்கே காவிய வகுப்பையும் சிறப்பாக நடத்தினார் பிள்ளையவர்கள்.

நாவலரவர்கள் தனித்து நின்று செய்த சமயப் பிரசாரத்தினை நிறுவன ரீதியிற் செய்யும் முயற்சிகளிலே கைலாசபிள்ளை முன்னின்றார். சைவாபிமானிகள் சங்கம், சைவ சித்தாந்த சபை, சைவகலா விருத்திச் சங்கம், சைவ சித்தாந்த மகாசமாஜம், கிறிஸ்துமத கண்டனசபை முதலிய பல சபைகளின் தோற்றுத்திலே கைலாசபிள்ளைக்கு முக்கிய பங்குண்டு.

நாவலரவர்களின் சரித்திரத்தை எழுதியதோடு அவர் களுடைய துண்டுப் பிரசரங்களையும் பாடல்களையும் ‘ஆறுமுக நாவலர் பிரபந்தத்திரட்டு’ எனத் தொகுத்தவர் கைலாசபிள்ளை. செந்திநாதையரின் கட்டுரைகளை ‘வைதீக சைவ சுத்தாத்துவித சைவ சித்தாந்த சமயம்’ என அவர் தொகுத்திருக்கிறார். தம் மரபினரான ஞானப்பிரகாச முனிவரின் சங்கத நூல்களையும் பதிப்பித்து வெளியிட்டவர். ஏனையோர் துண்டுப் பிரசரங்களையும் நூல்களையும் அவர் வெளியிட்டுள்ளார். தாமாக, வசனத்தொடை இலக்கணமும் பாலபாடங்களும் எழுதிய கைலாசபிள்ளையின் முத்திரை, எழுதியனவும் பதிப்பித்தனவுமாகிய துண்டுப் பிரசரங்களிலே சிறப்பாக விழுந்திருக்கிறது.

சமகால சமூக சமய தத்துவப் போக்குகள் பற்றிய அவரது

கண்ணோட்டமாகவும் அவற்றுக்கு எதிராக அவர் எழுப்பிய கண்டனக் குரலாகவும் அவை காணப்படுகின்றன. நாவலர் பெருமையைக் குறைத்து மதிப்பிடும் முயற்சிகளை வண்மையாக எதிர்த்தும் நாவலர் மரபைப் பேணும் முறையை வளர்த்தும் கைலாசபிள்ளை செயற்பட்டபோதும் நாவலரவர்களின் அடிப்படை நோக்குகளை காலப்போக்கிற்கு ஏற்ப வளர்க்க முயற்சி எடுக்கவில்லை. அவராற் சமகாலச் சமூகத்துடன் இணைந்து நின்று செயற்பட முடியாது போயிற்று.

வித்துவசிரோமனி பொன்னம்பலபிள்ளை முதலாணோரிடமும் நாவலரவர்களிடமும் கற்ற மா. வைத்தியலிங்க பிள்ளை (-1902) வண்ணைச் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலையிலே மு. தில்லைநாத பிள்ளையை அடுத்து 1867 முதல் 1902 வரை முதலுபாத்தி யாயராகத் திகழ்ந்தவர்.

மா. வைத்தியலிங்கபிள்ளை 29.9.1902இலே மறைந்த போது, மஸேஜூர் கைலாசபிள்ளை, வண்ணை சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலைக்குச் சண்ணாகம் அ. குமாரசவாமிப்புலவரை (1854-1922) முதலுபாத்தியாயராக நியமித்தார். நாவலரவர் களுக்குப் பின்னர் வண்ணை வித்தியாசாலையை உயர்ந்த கலவிப்பீட்டமாக உயர்த்திய பெருமையில் புலவரவர்களுக்கு முக்கிய பங்குண்டு. அங்கு நிலவிய ‘காவியவகுப்பு’க்கு உயிர்நாடியாக விளங்கியவர்கள் புலவரவர்கள். தமிழ்க் கல்வியின் பல்வேறு துறைகளிலே தம்காலத்திலே புலவரவர்கள் சிறந்து விளங்கினார்.

நாவலர் பரம்பரையின் முக்கியஸ்தரில் ஒருவராகக் கருதப்படும் புலவரவர்கள், 1870இலே முதன்முதலாக நாவலரவர்களைச் சந்தித்தது முதலாக தம் சந்தேக நிவர்த்திக்கும் படைப்புகள் பற்றிய அபிப்பிராயத்திற்கும் நாவலரவர்களைக் காந்த சக்தியால் ஈர்க்கப்பட்டவர் போல அடிக்கடி நாடியவர்.

புலவரவர்கள் பல சிறு பிரபந்தங்களைப் பாடியவர்; சங்கத்துப் பாடல்களையும் நூல்களையும் தமிழிலே மொழி பெயர்த்தவர்; வசன நூல்களும் எழுதியவர்; தமிழ்ப்புலவர் சரித்திரம்

தந்தவர்; இலக்கியச் சொல்லகராதி தொகுத்தவர்; இலக்கிய இலக்கணத் தவறுகளை மறுத்துக் கண்டித்தவர்; இலக்கண நூல்களுக்குப் புத்துரை கண்டவர்; இலக்கண சந்திரிகை, வினைப்பகுபத விளக்கம் என ஆய்வு செய்தவர்; இலக்கியவுரையும் செய்தவர்; கிறிஸ்துமத கண்டனமும் தொடுத்தவர்; பிரசங்கியாகவும் பேரொடுத்தவர்; தமிழ் படித்த பலரை உருவாக்கிய பெருமை மிக்கவர்.

அப்பாக்குட்டி உபாத்தியாயர் என வழங்கப் புலவரவர்கள் வித்தியா தருமத்திலேயே அதிகம் கவனஞ் செலுத்தியவராகக் காணப்படுவர்.

நாவலரவர்கள் ‘உதயபானு’ எனும் பெயரோடு சைவப் பத்திரிகை நடத்த முயன்று விளம்பரம் விடுத்திருந்தார். அவர் கருடைய எண்ணத்தை ஈடேற்ற எழுந்தது 1880இலே உதயபானு என்றும் 1881இலே சைவ உதயபானு என்றும் வழங்கிய பத்திரிகை. அதனை வெளியிட்டவர் ஊரெழு ச. சாவணமுத்துப் பிள்ளை. இலங்கையிலும் இந்தியாவிலும் சைவப் பிரசங்கங்களும் புராணப் பிரசங்கங்களும் செய்ததோடு சஞ்சிகைகளுக்குக் கட்டுரைகளும் கவிதைகளும் வழங்கியவர் சாவணமுத்துப்பிள்ளை.

வண்ணனை வே. கனகரத்தின உபாத்தியாயர் 1882இலே தம்மாசிரியர் நாவலரவர்களின் சரித்திரத்தினைச் சிறந்த முறையிலே எழுதி வெளிப்படுத்தினார். தமிழ்மொழியிலே எழுந்த முதற் சிறந்த வாழ்க்கைச் சரித்திரம் அது என்பதை மறுத்தலிருது.

நல்லூர் கா. தியாகராசபிள்ளை தம்மாசிரியர் நாவலரவர்களின் பரம்பரையிலே தம்மாணவர்கள் மேலைப்புலோலி நா. கதிரவேற் பிள்ளை மூலம் சிறப்பிடம் பெறுபவர். இவர் பாடிய அண்ணாமலையார் வண்ணம் கதிரவேலர் தொகுத்த திருவண்ணாமலைப் பிரபந்தத் திரட்டிலே இடம் பெறுகின்றது.

நீர்வேலி ச. சிவப்பிரகாச பண்டிதர் (-1914) தம் தந்தை சங்கரபண்டிதர் புதுச்சேரியில் 1870இலே மறைந்ததையடுத்து

நாவலரசர்களிடம் சந்தேக நிவர்த்தி பெற்றவர்; சன்னை குமாரசுவாமிப் புலவருக்கு வண்ணை வித்தியாசாலையில் உதவியாசிரியராக இருந்தவர்; நீர்வேலியில் சைவப் பிரகாச வித்தியாசாலை நிறுவியர்; திருக்கழிப்பாலைப் புராணம் முதலியன பாடியவர்; பாலாமிர்தம் பாலபாடங்கள் எழுதியவர்; திருச்செந்தூர் புராணவுரை கண்டவர்; சங்கத நூல்களுக்குத் தமிழரை செய்தவர்; நூற்பரிசோதனையில் உதவியவர்; தந்தையின் நூல்களைப் பதிப்பித்தவர்.

புலோலி வ. குமாரசுவாமிப் புலவர் (-1926) “இலக்கணக் கொத்தர்” என்று சிறப்பிக்கப்பட்டவர்; நன்னூற் காண்டிகையுரை விளக்கம் செய்தவர்; கோவிந்தபிள்ளை என வழங்கப்படும் நாவலரவர்களின் மாணவராகிய புலோலி குமாரசுவாமிப் புலவர், யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியிலும் கோப்பாய் யூனியன் பயிற்சிக் கல்லூரியிலும் தமிழ்ப் பண்டிதராக விளங்கியவர். வில்லிபாரதத்தின் பகுதிக்கு உரை கண்டவர்.

இனுவில் பொ. அம்பிகைபாக உபாத்தியாயர் நாவலரவர் களிடம் சேனாவரையம் கேட்டவர். இவர் தணிகைப் புராணத்திற்குப் பலருக்கு உரை கூறியவர்; இனுவையெந்தாதி பாடியவர்; வசன சூளாமணி எழுதியவர்; நூற்பரிசோதனையில் உதவியவர்.

கைலாசபிள்ளையுடன் நாவலரவர்களிடம் கற்றவர் கொக்குவில் குகதாசர் ச. சபாரத்தின் முதலியார் (1858-1922). அரச வேலைகள் புரிந்த முதலியாரவர்கள், கொக்குவில், நல்லூர், முனீஸரம், ஓட்டுசுட்டான் முதலிய திருத்தலங்கள் மீது பல பிரபந்தங்களைப் பாடியபோதும், சிறந்த சித்தாந்த அறிஞராகப் பேரெடுத்தவர். இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் சித்தாந்த மாநாடுகளுக்குத் தலைமை தாங்கியவர். சீவான்மபேதம், ஈச்சரநிச்சயம், பிரபஞ்சவிசாரம், *Essentials of Hinduism* எழுதியவர்.

-
8. வே. கனகரத்தின உபாத்தியாயர், ஸ்ரீவஸீ நல்லூர் ஆறுமுகநாவலர் சரித்திரம், 1968, பக். 66.
  9. த. கைலாசபிள்ளை, ஆறுமுகநாவலர் சரித்திரம், 1919, பக்.14.

நாவலர் பரம்பரையில் இடம்பெறும், அவர் மாணாக்கரான் சுளிபுரம் திருஞானசம்பந்த உபாத்தியாயர் வண்ணை சி. பொன்னுத்துரை ஜூயர், கா. வேலுப்பிள்ளை⁸ வை. விசுவலிங்க பிள்ளை⁹, ச. பொன்னம்பல பிள்ளை என்போர் பற்றிய தரவுகள் கிடைப்பது அரிது.

ஆறுமுகத் தம்பிரானும் வடகோவை சு. சபாபதி நாவலரும் நாவலர் மரபிலே தோன்றிப் பின்பு அப்பரம்பரையினரிடமிருந்து விலகி நின்றவர்கள்.

நாவலரவர்களின் திண்ணைப் பள்ளியிற் சேர்ந்து படித்து, வண்ணை வித்தியாசாலை ஆசிரியராக விளங்கிய ஆறுமுகப் பிள்ளை, நாவலரவர்களோடு முரணி, அவர் சமூகத்தை விட்டு நீங்கித் திருவண்ணாமலையைடைந்து தம்பிரானானார். பெரிய புராணத்தின் பெரும்பகுதிக்கும் ஏனைய சில நூல்களுக்கும் உரைகண்ட உரையாசிரியாகப் பேரெடுத்தவர் ஆறுமுகத் தம்பிரான்.

நாவலரவர்களிடம் சில நூல்களைப் பாடம் கேட்ட வடகோவை சு. சபாபதி நாவலர் (1845-1903) நாவலரவர்களின் சிதம்பரம் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலையின் தலைமையாசிரியராக நியமிக்கப் பெற்றவர். சில காலத்திற்குப்பின் சபாபதி நாவலர் திருவாவடுதுறை ஆதீனமடைத்து ஆதீன வித்துவானாக விளங்கினார். நாவலர் பரம்பரையினர் போன்று சைவப்பிரசங்கம், பிறமத கண்டனம், செய்யுள் வசனாக்கம், அச்சகம் நிறுவுதல், பத்திரிகை வெளியிடல் முதலியனவற்றிலே இவர் ஈடுபட்டிருந்தனர். ஆயினும் ஆதீன சம்பந்தத்தினால் நாவலர் பரம்பரை போற்றிய ஞானப்பிரகாச முனிவரையும் அகோர சிவாசாரியார் பத்ததியை இழிக்கவும், நாவலர் அவர்களுடைய நண்பர் சி. வை. தாமோதாம்பிள்ளையைக் கண்டிக்கவும் அவர் முன்வருகிறார். தாமோதாம் பிள்ளை பற்றிய கண்டனங்களை நோக்கும் போது ஆதீனத்தார் போற்றிய பழமையான பொருத்தமற்ற அமிசங்களைச் சபாபதி நாவலர் வற்புறுத்தி நிற்பதைக் காணலாம்.

பிற்காறிலே மறைந்த போது நாவலர் தருமங்களுக்குத் தருமபரி பாலகராக வந்தவர் கோப்பாய் ச. பொன்னம்பல பிள்ளை (-1918). அவர் கோப்பாய் சரவணமுத்து அவர்களின் புதல்வர். வண்ணன வித்தியாசாலை மனேஜராக வித்துவசிரோமனி பொன்னம்பல பிள்ளை இருந்தகாலை அங்கு சிறிதுகாலம் உபாத்தியாயராக இருந்துவிட்டு, காரைக்குடி சென்று அங்குள்ள வித்தியாசாலை ஒன்றிலே ஆசிரியராக இருந்த பின்பு, தர்க்ககுடா தாலுதாரி அவர்கள் முதலுபாத்தியாயராகச் சிதம்பரம் சைவப் பிரகாச வித்தியாசாலையில் இருந்தபோது, இரண்டாம் உபாத்தியாயராகச் சேர்ந்து முதலுபாத்தியாயராகவும் தருமபரிபாலகராகவும் உயர்ந்தவர். இவர் மரபினர் வழியே சிதம்பரம், சென்னை ஆகிய இடங்களிலிருந்த நாவலர் தருமங்கள் சில தசாப்தங்களாகச் சென்று கொண்டிருந்தன.

இவர் நாவலரவர்களின் பதிப்புகள் சிலவற்றை மறுபிரகாரம் செய்ததோடு, ஈன்னை குமாரசவாமிப் புலவர் போன்றோர் பதிப்புகளை வெளியிட்டும் உதவினார். நாவலரவர்கள் எழுதி அச்சிட்டிருந்த கந்தபூராண வசனத்தை முற்றுவித்துப் பதிப்பித்ததோடு (1911) பாலபாடம் மூன்றாம் புத்தகம் ஒன்றினை எழுதி வெளியிட்டார். நீதிவெண்பாவுக்கு உரையெழுதியுமிருக்கிறார். நாவலர் பரம்பரையினர் சிலர் இவரைக் கண்டனமும் செய்திருக்கின்றனர்.

மேலைப்புலோலி நா. கதிரைவேற்பிள்ளை (1871-1907) நாவலரவர்களின் மாணாக்கர்தம் மாணவகர். தமிழ்நாடு சென்றிருந்த காலை நாவலர் மரபின் சிறப்பினை உணர்ந்து அதனை இழிவுபடுத்த முற்பட்டவர்களை எதிர்த்துக் கோடேறி வெற்றிக் கொடி நாட்டியவர். நாவலரவர்களின் காலத்திற்குப் பின் ஏற்பட்டிருந்த புதிய சூழலிலே நாவலரவர்களின் சிந்தனைகளைப் போற்றி அவர்தம் பெருமையை நிலைநாட்டியவர். நாவலர் பெருமானைத் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாளின் அவதாரமாகப் போற்றித் துதித்தவர். மாயாவாத தும்சகோளி, அத்துவித சித்தாந்த மகோத்தாரணர், சைவ சித்தாந்த மகாசரபம், போலியருட்பா பிரபந்த நிர்க்கந்த கிஞ்சக சண்டமாருதம் எனும் சிறப்புகளைச் சூட்டிக்

கொண்டவர் சதாவதானம் குதிரைவேற்பிள்ளை.

நாவலரவர்களின் மருகரும் மாணவகருமான வித்துவசிரோமனி பொன்னம்பல பிள்ளையின் மாணவகர் வண்ணெண் சி. கவாமிநாதபண்டிதர். புராண படனாதிகளாலும், கல்விப் போதனையாலும் ஈட்டிய பொருளைக் கொண்டு சைவ சமயாபிவிருத்தியின் பொருட்டுத் திருச்செந்தூரிலும் மேலையூரிலும் வித்தியாசாலைகளை நிறுவி நடாத்தியவர். தேவார பாராயணத்தை மாணாக்கருக்கு இன்றியமையாத பயிற்சியாக அமைத்துத் திருத்தலங்களிலே தேவார பாராயணத்தைப் பிரபல்லியப் படுத்தியவர். தேவாரத் திருமுறையினைத் திருத்தி அச்சிட்டவர். ஏனைய சமய நூல்களையும் கருவி நூல்களையும் வெளியிட்டுச் சமயக்கல்விக்கும் கல்விக்கும் உதவியவர். “குருவாக்கிய பரிபாலனம் பண்ணி நாவலரவர்கள் செயலை அநுசரிக்க வந்து தோன்றிய” பெரியார் என்று ‘திரு.வி.க.’ வித்தியாபிமானிகளுக்கு விக்யாபன நிரசனம் எனும் கண்டனநூலிலே கூறுகின்றார்.

சித்தன்கேணி ஆ. அம்பலவாண நாவலர் (-1932) நாவலர் பெருமானைச் சற்குருவாகப் போற்றி, அவர் வாழ்ந்தவாறே வாழ முற்பட்டவர். சிதம்பரத்திலே நாவலர் பெருமான் பேராலே தாபனம் அமைத்தும், தம்முடிலே வித்தியாசாலை நிறுவியும், புராணப் பிரசங்க மாற்றியும், நூல்களை இயற்றியும் பதிப்பித்தும் நாவலர் பெருமான் வழிச்செல்ல முற்பட்டவர்.

நாவலரவர்களின் திண்ணெணப்பள்ளி மாணாக்கரில் ஒருவரான கு. ஆறுமுகச் செட்டியார் தம் மாதாமகர். அ. ஆறுமுகச் செட்டியார் வண்ணெணயிலே நாவலரவர்கள் வித்தியாசாலை அமைக்க நிலம் தருமசாதனஞ்சு செய்தவர்.

யாழ்ப்பாணம் காரைதீவு ச. அருணாசல உபாத்தியாயர் (1864-1920) “நாவலருக்குப் பின் ஒரே ஒரு மனிதர்” என்று மனேஜர் கைலாசபிள்ளையாற் போற்றப்பட்டவர். சைவப் பள்ளி களையும் சைவாசிரியர்களையும் உருவாக்கும் முனைப்பிலே

நாவலர் வழிசென்றவர் அவர். கைவ வித்தியா விருத்திச் சங்கம் முதலியன தோன்றுவதற்கு அருணாசல உபாத்தியாயர் கால் எடுத்துக் கொடுத்தவர்.

உபதுபிபர் பொ. கைலாசபதி, நாவலரவர்களின் நோக்கங்களை நன்கு விளங்கினவராகவும், நிலையை உணர்ந்தவராகவும், அவர்மீது அளவு கடந்த பக்தி பூண்டவராகவும் கருதப்படுபவர்,¹⁰ பண்டிதமணி சி.கணபதிப்பிள்ளையவர்களிடம் உப அதிபரின் சிந்தனைகள் பெருஞ்செல்வாக்குச் செலுத்து வதைப் பண்டிதமணியவர்களின் பிற்காலத்திய கருத்துகள் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன.

புலோலி ச. சிவபாதசுந்தரம் பிள்ளை (1878-1953) நாவலரவர்களை முன்மாதிரியாகக்கொண்டு கைவபரிபாலனத்திற்கே தம்மை அர்ப்பணித்தவர். கைவசமய உண்மைகளை விளக்கியும் கைவசமய வழிபாட்டிற் புகுந்துவிட்ட மாசுகளைத் துடைக்க முயன்றும் பிறமதச் செல்வாக்கைத் தகர்த்தும் தம்மத வளர்ச்சிக்கான வழிதுறைகளிலே முன்னின்று உழைத்தவர்.

சிவாகமஞானபாநு சிவபூஈ ச. குமாரசுவாமிக் குருக்கள் (1886-1971) கைவ வித்தியாசாலை தாபித்தல், குருகுலபாட சாலை நடாத்தல், சமய நூல்களை முறைப்படி கற்பித்தல், கைவப் பிரசங்கம் செய்வித்தல், புராணபடனம் செய்வித்தல், சமயப் பத்திரிகை வெளியிடல், சமய நூல்களை அழியாது பேணல், புதிய சமய நூல்களை எழுதி வெளியிடல் முதலிய செயல்கள் கைவசமய வளர்ச்சிக்கு இன்றியமையாதவை என்று நாவலரவர்கள் கூறிவந்தனவற்றின் உண்மை உணர்ந்து அடியொற்றிச் செயலாற்றி வந்தவர்.

கன்னை குமாரசுவாமிப் புலவர் 1922இலே மறைந்தபோது நாவலர் பரம்பரை அவரோடு முடிவடைந்து விட்டதாகச் சிலர் இரங்கினார்கள். கைலாசபிள்ளை புலவருக்கு வாய்க்கரிசி

10. கனக. செந்திநாதன், மூன்றாவது கண், பக். 27

இடும்போது தமிழுக்கு வாய்க்காசி இடுவதாகக் கூறி இட்டனர் என்ற கணதயுண்டு. ஆயினும் நாவலர் பரம்பரை பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை வரை தொடர்ந்து வந்துள்ளதை மறுத்தலரிது. பண்டிதமணியவர்கள் தாம், அப்பரம்பரையின் கடைசிக் கொழுந்து என்று கூறிவிடலாமோ?

வித்துவசிரோமணி பொன்னம்பல பிள்ளை நெறியிலே செல்ல ஆரம்பித்த பண்டிதமணியவர்கள், நாவலர் பரம்பரையின் இரு முக்கியஸ்தர்களான சன்னை குமாரசவாமிப் புலவர், மனேஜர் கைலாசபிள்ளை என்போரின் செல்வாக்குக்குள்ளே அகப்பட்டு, கிறித்தவ சூழலை முற்றாக இழந்த நிலையிலே, நாவலர் வழிக்கோர் காவலராக மாறினார். தமிழ்நாடு அதற்குரிய சூழலை அன்று அமைத்துக்கொடுத்தது.

நாவலர் மரபுக்கு இடையூறு நீங்கிய போது நாவலர் சிந்தனைகளை நெட்டுயிர்த்துப் புதிய விளக்கம் தந்தார் பண்டிதமணி. அவ்விளக்கங்கள் தமிழுக்கு வளமுள்ள நடையழகுகளை வழங்கியுள்ளது.

ஆயினும் பண்டிதமணியின் ஆத்ம சிந்தனை, செந்திநாதையர் ஊடாக, உபஅதிபர் கைலாசபதி வழியே ஆத்ம விசாரத்தை அடைந்தபோது அவர்கள் ஒடுக்கத்தையே நாடி நின்றார்கள்.

நாவலரவர்கள் - வித்துவ சிரோமணியவர்கள் - குமாரசவாமிப் புலவர் - போன்று பண்டிதமணியவர்கள் பல மாணாக்கரை, விட்டுச் சென்றுள்ளார். அவர்களால் நாவலர் பரம்பரை எவ்வாறு விளக்கம் எய்தும் என்பதைக் காலம்தான் உணர்த்த முடியும்.

(7)

சைவப்பெரியார்

சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை

“சீர்புத்த விவிலிய நற் சகுதிவாழி
 திருச்சபைக் ணிதம்வாழி செங்கோல்வாழி
 தார்புத்த திரயமிழன் வாழிபாத
 நறுமலர்கொ டெணையடிமை யாண்டஞான
 நீர்புத்த குரவர்பதி கழகம்வாழி
 நிலமுழுதும் தருமநலம் வாழியீழப்
 பேர்புத்த பதிவாழி பெரியோர் வாழி
 பெருமையசெந் தமிழ்மொழி வாழிவாழி”

என்பது சாள்ஸ் வின்ஸ்லோ தாமோதரம் கிங்ஸ்பரி பாடிய வாழிப்பாடல். இது 1854 ஆம் ஆண்டு அவர் மானிப்பாய் அமெரிக்கன் மிஷன் அச்சுக்கூடத்தில் உரையுடன் பதிப்பித்து வெளியிட்டதும், குமாகுருபர் கவாமிகள் பாடியதுமான நீதிநெறி விளக்கத்தின் இறுதியிற் காணப்படுவது. இப்பதிப்பு வெளிவந்த போது தாமோதரம் கிங்ஸ்பரி கோப்பாயில் நிலவிய யாழிப்பாணம் சேர்ச்சுமிகன் வித்தியாசாலையில் ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்தனர்.

சாள்ஸ் வின்ஸ்லோ தாமோதரம் கிங்ஸ்பரி 1832ஆம் ஆண்டிலே பிறந்து 1833ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் 24ஆம் தேதி ஞானஸ்நானம் பெற்றவர். இவர் தந்தை வைவநாதர், சிறுப்பிட்டி குருநாதரின் புதல்வர். குருநாதரின் குடும்பம் சைவக் குடும்பம். இக்குடும்பத்திலே தோன்றிய வைவநாதர் வட்டுக் கோட்டை செமினாறியிற் பயின்றவர்; 1825ஆம் ஆண்டு ஐனவரி மாதம் 20ஆம் தேதி கிறித்தவ மதத்தைத் தழுவி பிரபல சைரஸ் கிங்ஸ்பரி பாதிரியாரின் பெயரை ஏற்றுக் கொண்டவர்

சௌரஸ் கிங்ஸ்பரி வைரவநாதர் பண்டத்திப்பு அமெரிக்க மிசன் பாடசாலையின் தலைமையாசிரியராக உயர்ந்ததோடு, அமெரிக்க மிசன் பிரசங்கியாகவும் திகழ்ந்தவர். இவர் ஓய்வுபெற்ற பின்பு, தம் கிறித்தவப் புதல்வரும் வட்டுக்கோட்டை யாழ்ப்பாணக் கல்லூரிக் கணித ஆசிரியருமான எட்வேட் அப்புக்குட்டி கிங்ஸ்பரியுடன் வாழ்ந்து மறைந்தவர். இவர்தம் ஏனைய மக்களுள், உயிர் வாழ்ந்தவர்கள், கைவ மதத்தினைத் தழுவிவிட்டனர்.

கிங்ஸ்பரி வைரவநாதரின் மனைவி பெருந்தேவியார் ஏழாலை மயில்வாகனத்தின் புதல்வி. மயில்வாகனம் குடும்பம் சைவக் குடும்பம். ஆயினும் பெருந்தேவி உடுவில் மகளிர் கலாசாலையிற் பயின்றபோது 1830 ஆம் ஆண்டு செப்தம்பர் மாதம் 26 ஆம் நாள் கிறித்தவத்தைத் தழுவி, மேரிடேன் (MARY DAYTON) என்ற பெயரை ஏற்றுக்கொண்டார். கிங்ஸ்பரி வைரவநாதரையும் ஹெரி டேன் பெருந்தேவியாரையும் தம்பதிகளாக்கிய பெருமை அமெரிக்க மிஷனைச் சேர்ந்தவர்களுக்குண்டு. சாள்ஸ் வின்ஸ்லோ தாமோதரம் கிங்ஸ்பரி இவர்களுடைய மூத்தபுதல்வர்.

தாமோதரம் கிங்ஸ்பரி, தெல்லிப்பழை அமெரிக்க மிசன் பாடசாலையிலும், பின்னர் 1844-1852 கட்டத்திலே வட்டுக்கோட்டை செமினரியிலும் பயின்றவர்; 1853இலே கோப்பாயிலிருந்த யாழ்ப்பாணம் சேர்ச்சு மிசன் வித்தியாசாலையில் ஆசிரியராக நியமனம் பெற்றவர். அங்கு பணிபுரிந்த காலத்திலே 1854 ஆம் ஆண்டில் வெளியிடப்பெற்றதே நீதிநெறி விளக்கவுரை. அப்பொழுது அவருக்கு வயது 22.

1857இலே சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தினர் முதன் முதலாக பி. ஏ. தேர்வுக்கு நடாத்திய பிரவேசத் தேர்விலே கலந்துகொண்டு, டி. ஸி. விசுவநாதபிள்ளை, ஏ. எல். சாவணமுத்து எனும் ஈழத்தவருடன், தேர்ச்சி பெற்றவர் சி. டபிள்யூ. தாமோதரம்பிள்ளை. பிரவேசத்தேர்வு முடிந்த சில மாதங்களுக்குள் 1858 ஆம் ஆண்டில் தேர்வுக்குத் தோற்றிய இரு தேர்வு நாடிகளில் முதல்வராகச் சித்தியெய்தியவர். சி. டபிள்யூ. தாமோதரம்பிள்ளை; இரண்டாமவர், அவர் ஆசிரியர் டி. ஸி. விசுவநாதபிள்ளை.

தாமோதரம்பிள்ளை நீதிநெறிவிளக்கவுரை பிரசுரித்ததை அடுத்து, பி. ஏ. பிராவேசகத் தேர்வுக்கு முன்னர், தமிழ்நாட்டு வாசியாகி விட்டார். அங்கு தினவர்த்தமானியின் ஆசிரியராகவும், ஆங்கிலேய அதிகாரிகளுக்குத் தமிழாசிரியராகவும், சென்னை இராசதானிக் கல்லூரித் தமிழ்ப் பண்டிதராகவும் ஆரம்பத்தில் வேலை பார்த்தார். சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தின் “முதல் வித்தியார்த்தி” ஆகிய பின்பு கள்ளிக்கோட்டை இராசாங்க வித்தியாசாலை உதவியாசிரியராகச் சிறிது காலம் பணிபுரிந்துவிட்டு, சென்னை அரசாங்க வரவு செலவுக் கணக்குப் பகுதியில் அதிகாரியாக விளங்கி 1882இலே ஒய்வுத்தியம் பெற்றதொடங்கினார். பின்பு 1884-1885இல் குடந்தை வக்கீலாகவும் 1886-1890இல் புதுக்கோட்டை நீதிபதியாகவும் திகழ்ந்தவர். 1891 முதல் மீண்டும் சென்னைவாசி ஆகிய பிள்ளையவர்களை, அரசு 1895 இலே இராவ்பக்தூர் பட்டம் கொடுத்துக் கொள்வித்தது. பிள்ளையவர்கள் 1901ஆம் ஆண்டு ஐனவரி மாதம் முதலாம் தேதி புகழுடம்பு எய்தினார்.

தாமோதரம் பிள்ளை மும்முறை விவாகஞ் செய்தவர். முதற்றாரம் மறைந்ததை அடுத்து அவருடைய தங்கை நாகமுத்து (-1882) என்பவரை 1860இலே மணம் புரிந்தார். நாகமுத்து அம்மையாரின் தந்தை சின்னத்தம்பி பிள்ளையினார் தெல்லிப்பழையைச் சேர்ந்தவர். அவர் வட்டுக்கோட்டை செமினரியிலே 1832-1838 காலத்திலே பயின்றபோது 1834ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்டு மாதம் 31ஆம் தேதி ஞானஸ்தானம் பெற்று பெஞ்சமின் லெவின்ஸ் (BENJAMIN LEVINS) எனும் கிறித்தவப் பெயரை ஏற்றுக் கொண்டார். பெஞ்சமின் லெவின்ஸின் மனைவி நூணாவிலைச் சேர்ந்த கிறித்தவப் பெண்.

தாமோதரம் பிள்ளை முதலிரு தாரங்களையும் கிறித்தவ முறைப்படியே வதுவை செய்தனர். எனவே 1860ஆம் ஆண்டிலே அவர்கள் கிறித்தவராகவே இருந்தனர். அப்பொழுது அவருக்கு வயது 28.

பிரபவ வருடம் ஆணி மாதம் (1867) தாமோதரம் பிள்ளை “ஓர் வித்தியா பண்டிதர்” என்ற பெயரிலே சைவ மகத்துவம்,

விவிலிய விரோதம் எனும் இரு நூல்களை எழுதி ஒரே தொகுப்பாக சென்னை வர்த்தமான தாங்கினி அச்சுக் கூடத்திலே பதிப்பித்து வெளியிட்டனர். எனவே 1867இலே அவர் சைவத்தினைத் தழுவிவிட்டார் என்பது சித்தாந்தம். 1860க்கும் 1867க்கும் இடையில் எப்பொழுது தாமோதரம் பிள்ளை சைவரானார் என்பதை அறிவதற்குச் சான்றுகள் கிடைத்தல் அரிது. ஆயினும் அக்கால இடைவெளியில் நடைபெற்ற நிகழ்ச்சிகளின் அடிப்படையிலே சில அநுமானங்களைச் செய்ய முடியும்.

“விடியலவெங்கதிகாகாயுமவெயமலகலறை” என்னும் வாக்கியத்தையும் ஒரு பரிபாடற் செய்யளையுஞ் சரியாய்ப் பிரித்துணர்தற்கு எத்தனை புலவரிடங் கொண்டு திரிந்தேன்? எத்தனை வித்துவான்கட்குக் கடிதமெழுதிக் கைசலித்தேன்? எனக்கு வந்த மறுமொழிகளை வெளியிட்டுச் சொன்னால் மிகவும் வெட்கக் கேடென்றநிக. அவை ஸ்ரீஸ்ரீ ஆஹமுக நாவலர் பெருமான் மக்துவத்தை நன்கு விளக்கின்”

எனச் சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை 1885இலே தொல் காப்பியப் பொருள்திகாரப் பதிப்புரையிலே நினைவுகூருகிறார்.

“நல்லைநகர் ஆஹமுக நாவலர்பி றந்திலரேற் சொல்லுதமி மெங்கே சுருதியெங்கே - எல்லவரும் ஏத்துபுரா ணாகமங்க ளங்கேப்ர சங் கமெங்கே ஆத்தனறி வெங்கே யறை”

என அவர் 1879இலே நாவலர் பெருமான் மறைவுக்கு இரங்கியவர்.

1868 அக்தோபர் கடைசி முதலாகத் தினவர்த்தமானியில் வெளிவந்த சேனாவரையப் பதிப்பு விளம்பரத்திலே, “தமிழ்நாட்டு வித்துவான்களில் தமக்கினை யில்லாதவர்” என்று தாமோதரம் பிள்ளை நாவலரவர்களைப் போற்றியிருக்கிறார்.

பல்வேறு கருமங்களிலும் ஈடுபட்டிருந்த நாவலரவர்கள் தமக்குச் சாவகாசம் இல்லாதிருந்த போதும் சி. வெ. தாமோதரம் பிள்ளையின் வேண்டுகோளை ஏற்றுச் சேனாவரையத்தின் பெரும்பகுதியைப் பரிசோதனை செய்து கொடுத்தமை கவனிக்கத் தக்கது. வேறொருவருக்கு நாவலரவர்கள் இத்தகைய உதவி செய்திருப்பதாகக் கூறமுடியவில்லை. நாவலரவர்களுக்கும் தாமோதரம் பிள்ளைக்கும் இடையே நிலவிய நட்பின் திண்மையைச் சேனாவரையைப் பதிப்பு எழுத்துக் காட்டுகின்றது.

சேனாவரையைப் பதிப்பு வெளிவந்தது விவப வருடம் புரட்டாதி மாதம் (1868). அதற்குப் பதினெண்து மாதங்களுக்கு முன்பு சைவமகத்துவம், விவிலிய விரோதத்துடன் பிரப வருடம் ஆணி மாதம் (1867) வெளிவந்திருக்கின்றது.

காலயுத்தி வருடம் ஆணி மாதம் (1858) முதல் துள்மதி வருடம் பங்குனி மாதம் (1862) வரையும், பின்பு ருதிரோற்காரி வருடம் தை மாதம் (1864) முதல் சுக்கில வருடம் மாசி மாதம் (1870) வரையும் நாவலரவர்கள் தமிழ்நாட்டிலே தாம் மேற்கொண்டிருந்த கருமங்களை நிறைவேற்றிக் கொண்டிருந்தார். தாமோதரம் பிள்ளை 1860-1867 காலகட்டத்திலே சைவசமயத் தினைத் தமுவியுள்ளார்.

1860இலே “தமிழ்நாடெங்கும் சைவசமயம் வளர்ந்தோங்கு தற்கு ஏதுவாகச் சிதம்பர ஸ்தலத்திலே தாபிக்கப்படும் சைவப் பிரகாச வித்தியாசாலை குறித்து, “மகினமை பொருத்திய சைவ சமயிகளுக்கு யாழிப்பாணத்து நல்லூர் ஆறுமுகநாவலர் எழுதிய விக்கியாபனம்” வெளிவந்தது. 1864இலே சிதம்பரத்தில் நாவலரவர்கள் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலையை நிறுவினார். திருக்கோவையாருரை, திருக்குறளுரை, சைவதூஷண பரிகாரம் இரண்டாம் பதிப்பு முதலாம் நூற்பதிப்புகளும் சைவப் பிரசாரணமும் சென்னையிலே நாவலரவர்களால் ஒழுங்காக நடைபெற்றன. இவ்வேலைகளுக்கு மத்தியிலும் சேனாவரையைப் பரிசோதனை நடந்திருக்கிறது.

நாவலரவர்கள் 1834இலே மெதடிஸ்த மத்திய பாடசாலையிலே ஆங்கிலம் கற்கப் புகுந்து, பேர்சிவல் பாதிரியாரின் தமிழ்ப்பண்டிதராக 1848வரை இருந்த காலத்திலே, சைவ சமயத்தின் உண்மைகளை அறியாதபடியாற் கிறித்தவ சமயத்திற் பிரவேசிக்க உடன்பட்டிருந்த இருவரை அவ்வாறு செய்யாமல் தம் போதனைகளால் தடுத்து நிறுத்தியவர். அவர்களிலே மு. தில்லைநாத பிள்ளை மெதடிஸ்த கலாசாலை ஆசிரியர். ஏனையவர் சு. சின்னப்ப பிள்ளை உபாத்தியாயர் வேலையை எதிர்பார்த்து நின்றவர். இருவரும் ஞானஸ்நானம் பெறாமையால் தண்டனை பெற்றவர். தில்லைநாத பிள்ளை பார்த்த வேலையை இழந்தார். சின்னப்ப பிள்ளை வைத்திருந்த நம்பிக்கையைக் கைவிட்டார்.

தில்லைநாத பிள்ளை நாவலரவர்களின் சுக்கிரவாரப் பிரசங்க ஒழுங்குகளைச் செய்துகொண்டு வண்ணைச் சைவப் பிரகாச வித்தியாசாலையில் முதல் உபாத்தியாயராகத் திகழ்ந்து 1867இலே மறைந்தார். சின்னப்ப பிள்ளை கொழும்பு சென்று ரிச்சட் மோர்கன் துரையிடம் பயின்று தரணியாகத் திரும்பி யாழ்ப்பாணத்திலே பேரெடுத்தவர்.

எனவே சமய விருத்தியிலே அக்கறை கொண்டிருந்த ஆறுமுகநாவலர், அவ்வக்கறை தோன்றிய காலமுதலே கிறித்துவப் பரம்பலைத் தடுக்கும் முயற்சிகளிலும் ஈடுபாடு கொண்டிருந்தார் என்பது தெளிவாகின்றது. கிறித்தவரான தாமோதரம் பிள்ளையின் மதமாற்றத்திலே நாவலரவர்கள் வகித்த பங்கு எவ்வளவு என்பதை வரையறை செய்ய முடியவில்லை.

நல்லூர் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் (1875-1947) தமது “சமய ஆராய்ச்சியும் நேர்மையும்” (1915) எனும் துண்டுப் பிரசாரத்திலே வருண சிந்தாமணியிலிருந்து,

“தமது பெயருக்கு முன்னுள்ள சி. வை. அல்லது சி. டபிள்யூ. என்பதற்குப் பொருளென்ன எனச் சைவன் வினவில் சித்தூர் வைரவநாதபிள்ளை என்றும், ஆங்கிலேயர் வினவில் சாள்ஸ் வின்ஸ்லோ என்றும் முன்னவருக்குத் தாம்

சைவராகவும் பின்னவருக்குத் தாம் சிறிஸ்தவராகவும் கூறுவர்”

எனும் மேற்கோளை எடுத்தாண்டு.

“சைவருள் மிக மேலானவர்களாகக் கவனிக்கப்படுவோரிடத் திலும் நேர்மைக் குறைவு அதிகமாய் உண்டென்பதற்கு இலக்கியமாகவே இதை எடுத்துச் சொல்லுகிறோம்”

என்று கூறிவிட்டுச் சென்றார்.

சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் மாணிப்பாய் வேலக்கைப் பிள்ளையார் கோயில் தர்மகர்த்தா சுவாமிநாதருக்கு மகனாகத் தோன்றித் தம் தாயார் இரண்டாம் தாரமாகக் கதவிக சமயத்தவரான அச்சவேலி ச. தம்பிமுத்துப்பிள்ளையை (1857-1934) மணந்தபோது தாயுடன் கதவிக மதத்தைத் தழுவவேண்டியவரானவர் என்பது மனங்கொள்த்தக்கது. 1875இலே பிறந்த வைத்தியலிங்கப்பிள்ளை 1878இலே கதவிகராக ஞானப்பிரகாசர் என்ற பெயர் பெற்ற போது அவருக்கு வயது மூன்று என்பது கவனிக்கத்தக்கது.

கூடலூர் கனகசபைப்பிள்ளை வேளாளர் பெருமை கூற எழுதிய வருண சிந்தாமணியிலே ஆறுமுகநாவலர் குடாமணி நிகண்டுப் பதிப்பிலே வேளாளர், வைசியர் என்ற வருணத்தவர் என்பதை மாற்றிச் சூத்திரர் வருணம் என்ற புரட்டிவிட்டார் என்று கூறி நாவலரவர்களை என்னி நகையாடியவர். மேலைப் புலோலி சதாவதானம் நா. கதிரவேந்தியிலை (1871-1907) குரு நிந்தை பொறா உள்ளத்தராய் மதுரையிலே வேளாளர் நான்காம் வருணத்தவர் எனும் நாவலரவர்களின் கோட்பாட்டினை ஆதரித்துப் பேசியதோடு வருண சிந்தாமணியின் பிழைகளை எடுத்துத் துண்டுப் பிரசரமும் எழுதி வெளியிட்டனர். வருண சிந்தாமணி இரண்டாம் பதிப்புக் கண்டது. இரண்டாம் பதிப்பிலே இடம்பெறும் விவகார காண்டம் முழுவதும் யாழிப்பாணத்தாரை வைத் பாகமாகும். வேளாளர் சிறப்புக் கூறப்பறப்பட்ட வருண சிந்தாமணி வேளாளர் வசை நூலாய் முடிந்துவிட்டது. விவகார காண்டத்தின் நோக்கத்தினைப் புறக்கணித்துவிட்டு, நல்லூர் ஞானப்பிரகாசர் அப்பகுதியிலிருந்து எடுத்த மேற்கோள்தான் மேல் வந்தது.

தாமோதரம் பிள்ளையை நேர்மைக் குறைவுக்கு இலக்கியமாக ஞானப்பிரகாசர் காட்டுவது தமது சமயப் பற்றினாற் போலும். தந்தையின் சைவத்தையும் தாயின் புரோடஸ்தாந்த மதத்தையும் இழித்தும் பழித்தும் கண்டனங்கள் அவர் வரைந்ததும் அப்பற்றினாலே போலும்.

தாமோதரம் பிள்ளை கிறித்தவராகப் பிறந்தவர்; கிறித்தவராக வளர்ந்தவர்; கிறித்தவராக மணங்கெய்தவர்; 28 வயதிற்குப் பின்பே சைவத்தைத் தழுவியவர் எனவே “விருத்தெரிந்த” பின்பே, தாம் எச்சமயத்தைப் பின்பற்ற வேண்டும் எனும் அறிவு தோன்றிய பின்பே சைவரானவர்.

“மனுஷனைச் சிறப்பிப்பது யுத்தி. யுத்திக்காதாரம் பிரமாண மநுபவ முதலியன. இத்தன்மைய பிரமாணா நுபவங்களால் எச்சமய மெய்ச்சமய மென்று ஒரு மனுஷன் காண்கின்றானோ அச்சமயத்திற் புகுதலே யவற்குத்தகும். அதுவே கடமை. அவ்வாறு மெய்யெனக் கண்ட சமயத்திற் புகானேல் அவன் மனுஷனல்லன்”

சைவ மகத்துவ ஆசிரியர் தம் கோட்பாட்டினை ஈண்டு தெளிவுபடுத்தியுள்ளார் (பக். 10)

“உண்மையைக் கடைப்பிடித்துய்தல் வேண்டுமென்ற பேரவாவால் ஏறக்குறைய 20 வருஷமாக ஒரு பட்சத் துணிபு சிறிதுமில்லாது சைவ வேதாந்த சித்தாந்த ஸ்மார்த்த பெளத்த அருகாதி இந்து சமயங்களையுங் சிரேக்க லுத்தேரிய ரோமானிய புரோத்தெஸ்தானாதி கிறிஸ்த சமயங்களையும் ஆராய்ந்து அடியேன் சைவமே யிவற்றுவொல்லாஞ் சிறந்ததெனக் கொண்டனன்”

என்பது தாமோதரம் பிள்ளையின விவிலிய விரோதப் பாயிரம்.

தாமோதரம் பிள்ளைக்கு இரண்டாம் மூன்றாம் தாரங்களால் ஆறு ஆண்களும், இரு பெண்களும் பிறந்தனர். இவர்களிலே சிரேட்டர் கனகரத்தினம் பிள்ளையும் மூன்றாம் புதல்வர்

சோமசுந்தரம் பிள்ளையும் பாலிய வயதிலே மறைந்துவிட்டனர். மூன்றாம் தாரமாம் சண்டிலிப்பாய் சீதாலட்சுமியம்மையாரின் புதல்வர்கள் சிங்காரவேலு, வெற்றிவேலு ஆகியோர் தந்தை மறைந்தபோது பாலிய வயதினர்.

இரண்டாம் புதல்வர் அமிர்தவிங்கம் பிள்ளை தமிழ்ப்புலமை மிக்கவராய் சாலைவிநாயகர் பிள்ளைத் தமிழ், தில்லையந்தாதி, தணிகேசர்மாலை, வடதிருமூல்லைவாயில் மும்மணிக்கோவை வெண்பாக்கள் என்பவைற்றைப்பாடி, மனைவியையும் பிள்ளைகளையும் விட்டுவிட்டு இளமையிலேயே மறைந்துவிட்டார்.

அமிர்தவிங்கம் பிள்ளையின் மறைவுக்குப் பின்பு விருத்தெரிந்த புதல்வராக வாழ்ந்தவர் நான்காமவர் அழகசுந்தரம் பிள்ளை (1873-1941). ஆயினும் அவர் 1893ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் 19ஆம் தேதி வட்டுக்கோட்டையில் ஹஹஸ் பாதிரியாரிடம் ஞானஸ்நானம் பெற்று, பிரான்சிஸ் கிங்ஸ்பரி எனும் கிறித்தவராகியதால், பிள்ளையவர்கள் தம் உடைமைகளுக்கு எவ்விதமான பாத்தியமுமில்லாதவராக அவரை ஒதுக்கிவிட்டார். ஒரேயொருமுறை மதுரைக்குச் சென்றிருந்த காலை பசுமலையில் வாழ்ந்த கிங்ஸ்பரி பாதிரியாரின் வீட்டுக்குப் பேரப்பிள்ளையைப் பார்க்கச் சென்றார் என்றும் தம்மகனை மரணப்படுக்கையில் இருந்த காலத்தில் மட்டுமே கண்டார் என்றும் அறிய முடிகின்றது.

தாமோதரம் பிள்ளையின் மூத்தமகள் பொன்னம்மாள் தெல்லிப்பழை இராசரத்தினத்தை மணந்தவர். இரண்டாம் மகள் சிவபாக்கியம், திருமண வீடொன்றுக்குச் சென்றிருந்தபோது, பெற்றோர் அறியாவண்ணம், தம் மைத்துணரும் கிறித்தவருமாகிய ரி. எஸ். தில்லைநாயகத்தோடு கரந்து சென்று மணம் புரிந்தனர். பிள்ளையவர்கள் அத்திருமணத்தை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை.

இவ்விரு நிகழ்ச்சிகளும் பிள்ளையவர்கள் கைவத்திற் கொண்டிருந்த தீவிரமான பற்றினைக் காட்டுகின்றன.

தாமோதரம் பிள்ளை தாது வருடம் ஆவணி மாதம் (1876) முதல் 1898வரை ஏழாலையிலே கைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை

ஒன்றினை ஆரம்பித்து தம் சொந்தச் செலவிலே நடத்தி வந்தவர் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

இத்தகைய பண்பினரான தாமோதரம் பிள்ளை பற்றி அழுக்காரு கொண்டு வருண சிந்தாமணி கூறியது வீண்பழி என்பதை சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் தெரிந்திருந்தும் மறந்துவிட்டது நேர்மைக்கு அழகன்று.

கூடலூர் கனகசபைப்பிள்ளை, நல்லூர் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் ஆகியோருக்குமுன்பு கோப்பாய் க. சபாபதிநாவலர் (1845-1903) என்பவரும் தாமோதரம் பிள்ளையைத் தமது திராவிடப் பிரகா சிகையிற் பல இடங்களிலே கண்டித்திருக்கிறார். இக்கண்டனங்களிலே சில தனிப்பட்ட தாக்குதல்கள் என்பது மறக்கொண்ணாதது. அவற்றில் ஒன்று மேல்வருவது.¹

“இன்னும், சிவஞானயோகிகளைப் ‘பிற ஆசிரியர் மதங்களை மறுத்து நூதன மத நாட்டுங்குணமுடையார்’ என்று அவர் அஞ்சாது பழித்தனர். அதனாற் றீழ் வசத்தாற்றம்மத மறுத்துப் பரமதந் தழுவிப் பழி பூண்ட தம்வரலாறு வாய்சோர்ந்து புலம்பி, ‘யானுமறியே எவ்வும் பொய்சொல்லாள்’ என்பதை விளக்கியிட்டனரென்றுணர்க”

சபாபதிநாவலர் கூட்டும் ‘மறுத்த தம் மதம்’ கிறித்தவம் என்பதும், ‘தழுவிய பரமதம்’ சைவம் என்பதும் தாமோதரம் பிள்ளை வரலாறு தெரிந்தோர் அறிந்தது. சபாபதிநாவலர், தாமோதரம் பிள்ளையை இழித்துரைக்கப் புறப்பட்டுத் தம்மதத்தைப் ‘பரமதம்’ என்று கூற முனைந்துவிட்டார்! “யானுமறியேன் அவ்வும் பொய் சொல்லாள்” என்பது சிவபாக்கியத்தின் திருமண நிகழ்ச்சியைச் கூட்டுவது. ஞானாமிர்த பத்திராதிபர் சபாபதிப்பிள்ளை, சிவபாக்கியத்தின் சுயவாழ்க்கையை இழுத்து அவர் தந்தையைக் கேலி செய்யப் புறப்பட்டுவிட்டார்.

தமது யேசுமத சங்கற்ப நிராகரணத்திற்குத் தாமோதரம்

1. திராவிடப் பிரகாசிகை, 1899, பக்.24

பிள்ளையின் சிறப்புப் பாயிரத்தைத் தமக்குக் கொரவமென வேண்டிப் பெற்றுக்கொண்ட சபாபதிநாவலர் திராவிடப் பிரகாசியையிற் பிள்ளையவர்களின் சமய வரலாற்றைத் திரித்துக் கூறப் புகுந்தது பொருத்தமாயில்லை.

“பிரமாணாதி தேராது யுத்தியாற் பாராது தன-
சமயத்தின் நன்மையுமோராது சாறுமிழ்ந்து
கோதுண்ணும் பேறுடை விலங்கொப்பத்
தன் சமயத்திற்கிணையில்லாததோர் பரசமயத்தை
மெய்சிப்புகும் அவிவிவேகிகளைக் கண்டு
பச்சாத்தாபங்கொண்டு மேலுமேலும் பலரு
மவ்வாறு சென்று வழிமயங்காதுய்யும்
பொருட்டு”

தாம் சைவ மகத்துவம் இயற்றியதாகக் கூறும் பிள்ளையவர்கள்

“குற்றமே தெரிவார் குறுமாழனி சொற்றபாவினு
மோர் குறை சாற்றுவர் என்ற தொப்பக்
கிறிஸ்து சமயத்திற் குற்றந் தெரிப்பதே
தொழிலாய்க் கொண்டிந்நாலை யெழுதின
னெனக் கொள்ளற்க. இந்நாளில் யுத்தியாற்
சிறந்தவர் ஐரோப்பையராகையால் அவர்கள்
மெய்யெனக் கொண்டசமயமே மெய்யாயிருத்தல்
வேண்டுமென அடியேன் கொண்ட சமுச்சயமே
இவ்விசாரணைக் கேதுவானது. உண்மையை
யறிந்து கடைப்பிடித்துய்தல் வேண்டுமென்ற
பேரவாவால் ஏற்க்குறைய 20 வருஷமாக
ஒருபட்சத் துணிபு சிறிதுமில்லாது சைவ
வேதாந்த சித்தாந்த ஸ்மார்த்த பெளத்த அருகாதி
இந்து சமயங்களையுங் சிரேக்க லுத்தேரிய
ரோமானிய புரோத்தெல்தானாதி கிறிஸ்த
சமயங்களையும் ஆராய்ந்து அடியேன் சைவமே
யிவற்றுவொல்லாஞ் சிறந்ததெனக் கொண்டனன்.
அவ்வாவனாலை அவ்வாச் சமயாநு சாரிகளிடத்திலேயே
கற்றனன். ஆதலால் மேல்வரும் விரோதங்கள்

குற்றம் பிடித்தல் வேண்டுமென்று தேடி வலிந்து
கோடிய குற்றங்கள்ல. யான்பட்ட பிரயாச
மேணையோர்க்கும் பயன்படும் படிக்காகவே
இதனை யெழுதுகின்றேன்”

என்று விவிலிய விரோத தோற்றத்திற்கும் காரணம் கூறுவர்.

சைவ மகத்துவம் சைவசமய கிறித்தவ சமயங்களின் தாரதம்மிய விளக்கமாகக் கருதப்படுவது.

“சைவ சமய கிறிஸ்த சமய போதனைகளுள்
விசேஷத்தனவற்றை யொன் ரோடொன்
றெதிரெதிரே சைவமகத்துவத்திற் ரீட்டி
இவையுத்திக் கிசைந்தன இவை யுத்திக்கு
மாறுபட்டன. ஆதலில் இவையே கடவுளால்
அருளப்பட்டிருத்தல் வேண்டுமென நாட்டித்
தாரதம்மியத் தாழ்வாற் கிறிஸ்த சமய
மீசுவர கிரந்தமாயிருக்குந் தகைமை
யுடையதன்றெனக் காட்டினன்”

என்பதன் மூலம் (பக. 130) சைவ மகத்துவத்தின் பொருளாமைப்புப் புலனாகும். விவிலிய விரோதம் கிறித்தவர்களின் வேதாகம நூலில் முன்னோராலும் பிள்ளையவர்களாலும் காட்டப்பெற்ற மாறுபாடுகளைக் கூறுவதாகும்.

இவ்விரு நூல்களும் பாட்டு முரையுமாக இயற்றப்பட்டுள்ளன. சைவமகத்துவத்தில் ஐந்து தற்சிறப்புப் பாயிரப் பாடல்களுடன் பதினெண்ந்து விருத்தமுள். விவிலிய விரோதத்திலே பாயிரவெண்பாவும் வேறு பத்து வெண்பாவுமுள்.

சைவ மகத்துவத்திலே தற்சிறப்புப் பாயிரம் நீங்கலாக வரும் விருத்தம் ஒவ்வொன்றையும் தொடர்ந்து உரைப்பகுதி இடம்பெறுகின்றது. இவ்வுரை பொழிப்பாகவும் விரிவாகவும் அமைகின்றது. ஆசிரியரின் பரபக்கக் கருத்துகள் உரைப்பகுதியிலேயே காணப்படுகின்றன. இங்கு ஆங்காங்கு

மேற்கோட் பாடல்களும் எடுத்தாளப்படுகின்றன.

சைவமகத்துவத்தில் ஒன்பது உட்பிரிவுகள் உள்ளன.

பொதுப்பிரகாணம் பிரமாணாதிகளான் நிச்சயம்பெற்ற சாதன ஏது திருஷ்டாந்தங்களோடு கூடிய யுத்தியால் எச்சமயம் மெய்ச்சமயம் என்று தாபிக்கலாம் என்றும் வேதத்தால் இன்றியமையாது விளம்பப்படுவன யாவை என்றும் இரு விருத்தங்களிலே கூறுகின்றது.

அநாதிப் பிரகாணம் பதி பச பாச மூன்றும் அநாதிநித்தியமாதலை மூன்று விருத்தங்களிலே உரைக்கின்றது.

செகத்துப் பிரகாணம் மாயையினாலே தனு கரண புவன போகங்கள் தோன்றும் என்பதையும், ஆன்மா பதியறிவு தலைப்படும் பொருட்டு ழமியிற் சடத்தோடு பலவகைப் பிறவிகளில் உற்பத்தியாகி வரும் என்பதையும் இரு விருத்தங்களிலே விளம்புகின்றது.

பாசப்பிரகாணம் மலம் அநாதி நித்தியமாய் ஆன்மாவிற் புணர்ந்த தன்மையையும் அது அநாதியதாயினும் அழிதற்பாற்று என்பதையும் இருவிருத்தங்களிலே சொல்லுகின்றது.

நிவார்த்திப் பிரகாணம் ஆன்மா மலநிவர்த்தி அடைந்து முத்தி பெறுவதை உணர்த்துவதோடு கடவுளின் தில்விய அநுக்கிரக சக்தியே ஆன்மா முத்தியடைவதற்கு முக்கிய காரணம் என்று இருவிருத்தங்களிலே செப்புகின்றது.

ஏனைய நான்கு உட்பிரிவுகளான முத்தி, நிரயம், சற்குரு, அந்தப்பிரகாணங்கள் ஓவ்வொரு விருத்தம் மூலம் முறையே முத்திலக்ஞனாம், நரகலக்ஞனாம், சற்குருவின் இயல்பும் இன்றியமையாமையும், ஆசாராதிகளாற் சமய உயர்வு தாழ்வு இன்மையும் உள்ளத்திற் கொள்ளும் அன்பின் பெருமையும் என்பனவற்றை விளக்குகின்றன.

விவிலிய விரோதத்திற் பாயிரம், பழைய உடன்படிக்கை

விரோதம், புதிய உடன்படிக்கை விரோதம் என முப்பிரிவுகளுள்; பாயிரத்தில் ஒன்றும் ஏனைய இரு பிரிவுகளில் ஐயைந்துமாகப் பதினொரு வெண்பாவுள். பாயிரத்திலே தாம் இதிகாசக் கூற்று விரோதங்களை எடுத்துக் கூறுவதற்குரிய காரணங்களைக் கூறும் ஆசிரியர், அடுத்த இரு பகுதிகளிலும் விவிலியத்தின் இதிகாசக் கூற்றுகளிலே தாம் வேறுபாடுகள் என்று கருதுவனவற்றை எடுத்துரைக்கின்றார்.

சைவத்தின் மகத்துவத்தைச் சித்தாந்தத்தின் அடிப்படையில் விளக்க முற்பட்ட பிள்ளையவர்கள், கிறித்தவர்களின் விவிலியம் கடவுணுாலன்று என்பதை நிறுவ முயன்றுள்ளார். அவர் முயற்சி குறிப்பிடத்தக்கது என்பதை அவருடைய நூல்கள் எழுப்பிய கண்டனங்கள் காட்டுவன. கிறித்தவராகப் பிறந்து வளர்ந்தவர், கிறித்துவத்தை நீங்கியதோடு அமையாது, அதன் சிறப்பைக் குறைக்கும் பணியில் முன்னின்றமை, அக்காலத்திற் பெரும்பரபரப்புக்குரிய விஷயமாகக் கருதப்பட்டிருக்க வேண்டும். சைவப்பெரியார் மரபிலே தாமோதாம் பிள்ளைக்கு முக்கிய இடத்தினை அவர் நூல்கள் அளித்தன. பத்து வருடங்களுக்குப் பின்பும் பிள்ளையவர்களின் நூல்கள் கிறித்தவரின் கவனத்தை விட்டு நீங்கவில்லை.

தாமோதாம் பிள்ளை தம் நூலின் விளம்பரத்திலே,

“இந்நூல் விஷயத்தில் யாதாயினு
மாக்கியோனுக்கு எழுத விரும்புவோர்
சென்னை பட்டணம் பெத்துநாயக்கன்
பேட்டை கோவிந்தப்ப நாயக்கன் விதியில்
100வது இலக்க வீட்டிவிருக்கும்
ம-ற்-ற்-ஸ் காராளப்பாடி ராமாநுஜையா
அவர்களுக்கு எழுதல் வேண்டியது”

என்று கூறுவதால் தம் கருத்துகளை விளக்கும் ஆவலுடன் அவர் இருந்தார் என்பது தெளிவாகின்றது. சென்னை அரசாங்கத்திலே அதிகாரியாக ஆங்கிலேய அரசிற் கடமைபுரிந்தவர் ஆங்கிலேயர்

மதத்தின் தாரதம்மிய விளக்கமாக அமைந்த தம் நூல்களிலே தம்பெயரை வெளிப்படுத்தாத போதும் தம்முடன் தொடர்பு கொள்ளும் வகையினைச் சுட்டியுள்ளார். பிள்ளையவர்கள் தம் கருத்துகளை பரப்பும் ஆவலுடையவராகவும் காணப்படுகிறார்.

“பாதிரிமாரான குதேசிகளுக்கும் ஐரோப்பைய
அமெரிக்க பாதிரிமாரிற் தமிழ்நன்கு உணர்ந்த
வர்களுக்குந் தலைக்கொரு பிரதி இவைசமாக
அனுப்பப்படும்”

எனும் விளம்பரக் கூற்று இதனை வலியுறுத்துகின்றது.

ஆயினும் பிள்ளையவர்கள் தம் சமய நூல்களுக்கு எதிராக எழுந்த கண்டனங்களில் நேரடியாகக் கலந்து கொள்ளவில்லை.

“இப்பொழுதுங் கிறிஸ்துசமய குரவர்களில் யாராவது
இவைகட்குச் சமாதானங்கு சொல்லுவாராயின் அதனை
யறியவும் அதை யானெவ்வா நங்கீகரித்தனனென
உலகத்திற்குத் தெரிவிக்கவும் ஆவலோடு காத்திருக்கின்றனன். ஆயினும் இப்படிப்பட்ட விஷயங்களிற்
பிரவேசிப்போர் பெரும்பான்மை செய்யுமாறு
சன்மார்க்க விபரீதமாகச் சமய தூஷணாருடி
களாகி மனுடதூஷணைப் படைகளோடு
தோற்றுவரோல் யான் அவரோடு தூஷணாயுத்தஞ்ச
செய்யத் தலைப்படேன். அங்கு சமயகுரவராதியர்க்கு
மிக விழிவுடைமையெனவுந் தர்க்கலக்ஷண
மறியாப் புலவர் செல்லுநெறியெனவும் நன்குணர்வாராக”

(விவிலிய விரோதம், பக். 133-134)

பிள்ளையவர்களின் நூல்களுக்கு எதிராக எழுந்த கண்டனங்கள் மனுடதூஷணை மலிந்து காணப்பெற்றதாற் பிள்ளையவர்கள் விலகி நின்றார். ஆயினும் அவர் வழி நின்றவர்கள் அவர் கருத்துகளைத் தெளிவுபடுத்த முன்வந்தனர்.

1870ஆம் ஆண்டு தமக்குக் கிடைத்த அச்சியந்திரத்தை

1871ஆம் ஆண்டிலே கொழும்புத்துறையிலே நிறுவிய கதவிகர், 1873 ஆண்டில் அதனைச் சண்டிக்குளிக்கு இடமாற்றி, அர்ச. குசை மாமுனிவர் கத்தோலிக்க அச்சியந்திரசாலை என்ற பெயரிலே தம் சமய வேலைக்குப் பயன்படுத்தினார். சமயப் பிரசாரத்திற்கு அதுவரை காலமும் வாய்க்காத அச்சக வசதி கிடைக்கப் பெற்றதை அடுத்துக் கதவிகர் தீவிரமான சமயப் பிரசாரத்தில் இறங்கினார்கள். ஆறுமுகநாவலருக்கும் புரோடெஸ்தாந்திகளுக்கும் இடையே நிகழ்ந்த சமய சர்ச்சைகளில் ஒதுங்கி நின்ற கதவிகர், அச்சகவசதி கிடைத்ததை அடுத்துச் சைவருக்கும் புரோடெஸ்தாந்திகளுக்கும் எதிராகக் கண்டனந் தொடுக்க முற்பட்டனர்.

1876இலே முருகப்பாவும் பிலிப்பையாவும் குருமாரின் மேற்பார்வையில் மாதமிருமுறை ஆங்கிலம் தமிழ் எனும் இரு மொழிகளில் வெளியிடத் தொடங்கிய சத்தியவேத பாதுகாவலன் (*The Jaffna Catholic Guardian*) 1877இலே மீசாம் பொறுப் பேற்றதை அடுத்து, அப்பணிக்குப் பேருதவியாக அமைந்தது. காரைக்காலில் இருந்து அழைக்கப்பெற்ற எம். அருளப்ப முதலியார் பாதுகாவலனின் தமிழ்ப் பகுதியின் ஆசிரியராகி, சைவசமய எதிர்ப்புக்கு முக்கியமனித்துப் பல கண்டனங்களை எழுத முற்பட்டனர். 1867இலே வெளிவந்த தாமோதரம் பிள்ளையின் சமய நூல்களுக்கு 1877இலே அருளப்ப முதலியார் பாதுகாவலனிற் கண்டன மெழுத்த தொடங்கினார்.

பாதுகாவலனின் சைவ விரோதங்களை எதிர்க்க இலங்கை நேசன் (1875), உதயபானு (1880), சைவாபிமானி (1884) எனும் பத்திரிகைகள் வழிசெய்தன. வல்லவ ச. வயித்தியலிங்க பிள்ளை, சன்னாகம் டூ.முருகேசபண்டிதர், சன்னாகம் அ. குமாரசவாமிப் புலவர் முதலியோர் அருளப்ப முதலியாரின் கண்டனங்களுக்கு மறுப்பெழு தியவர். இக்கண்டனங்களிலே துண்டுப் பிரசரங்களாகவும் சில வெளிவந்தன.

சைவ மகத்துவத்தை ஆதரித்து எழுதியவர்களிலே வல்லவ ச. வயித்தியலிங்க பிள்ளை (1843-1900) சிறப்பாகக் குறிப்பிடத் தக்கவர். வயித்தியலிங்கபிள்ளை சைவ மகத்துவபானு (மூன்று பாகம்), சைவமகத்துவ பானூபாலம்பன வியாபாதனம், சைவ

மகத்துவ ஆபாச விளக்க மறுப்பு, சைவமகத்துவ திக்கார மகத்துவம் (1881), சைவமகத்துவதிக்கார நிக்கிரகம், சைவமகத்துவதிக்கார நிக்கிரக எதிரேற்று மறுப்பு முதலிய கண்டனங்களை எழுதியவர். இவற்றிலே சில, வல்லவை தாமோதரம்பிள்ளை முதலாம் பெயரால் வெளிவந்தவை.

அருளப்ப முதலியாரும் அவர் கட்சியினரும் சைவ மகத்துவ திமிரபானு, சைவ மகத்துவ பானுரூபாலம்பனம், சைவமகத்துவ ஆபாசவிளக்கம், சைவமகத்துவதிக்காரம் (1880) சைவமகத்துவதிக்கார நிக்கிரக எதிரேற்று (1883) என்பனவற்றை எழுதினர். இவற்றிலே சைவ மகத்துவ திக்காரமும் சைவ மகத்துவ திக்கார நிக்கிரக எதிரேற்றும் திருகோணமலை இராமச்வாமி குசைப் பிள்ளை (சின்னயா பிள்ளை) பேரால் அருளப்ப முதலியார் எழுதியவை.

பதிதொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் மாயாவாத தும்சகோளி மேலைப்புலோலி நா. கதிரைவேற் பிள்ளை (1871-1901) அவர்களுக்கு முன்பு ‘வைதிக சைவசித்தாந்த சண்டமாருத’ மாய்த் திகழ்ந்து, மாயாவாதத்தை எதிர்த்த பெருமை கொண்டவர் சோமசுந்தர நாயகர். நாயகரவர்கள் சைவநிந்தையைக் கண்டித்துப் பற்பல நூல்களை வெளியிட்டவர்.

இவருடைய நூல்களில் ஒன்று சிவாதிக்யரத் நாவளி இரண்டாவது பாகம். சைவநிந்தை செய்த நன்மதி விளக்கத்தினை மறுத்துக் காட்டாவூர் பூர்ணந்தர சிவாசாரிய சுவாமிகள் இயற்றியது சிவாதிக்யரத் நாவளி முதற்பாகம். சிவாசாரிய சுவாமிகள் பரிகரிக்காமல் விட்ட நன்மதி விளக்கத்தின் எஞ்சிய பாகத்தின் கண்டனம் சிவாதிக்யரத் நாவளி இரண்டாவது பாகம். இந்நூல் 1881ஆம் ஆண்டிலே சென்னை மெமோரியல் பிரஸில் அச்சிடப்பெற்று வெளிவந்தது.

சாற்று கவிகள் பெறுவதை நியமமாகக் கொள்ளாத சோமசுந்தர நாயகர் இந்நாலுக்குத் தாமோதரம் பிள்ளையிடம் இருந்து சாற்று கவிகள் வேண்டியுள்ளார். வைதிக சைவ சித்தாந்த சண்டமாருதம்

சோமசுந்தர நாயகர், தாமோதரம் பிள்ளைக்குச் சைவவுலகிலே அளித்துள்ள முக்கியத்துவத்தை இந்நிகழ்ச்சி ஈட்டுகின்றது.

சன்னாகம் அ. குமாரசுவாமிப்புலவர் 1882ஆம் ஆண்டு பதிப்பித்ததும் நீர்வேலி சி. சங்கர பண்டிதர் இயற்றியதுமான கிறிஸ்துமத கண்டனத்திற்கு மதுரை சுதாவதானம் சொ. மு. இராமசாமிச் செட்டியார் அளித்த சிறப்புக் கவி மேல் வருவது:

“முத்துக் குமரக விராச சேகரன் மொய்யமரிற்
றத்தித் தடக்குண்டு நாவலர் தாவச் சமிஹத்து
சித்தங் கெடவுட ராமோத ரேந்தரன் சிதைத்தபைள்
செத்துக் கிடக்குது பார்சிவ சங்கரன் நெம்முனைக்கே.”

(8)

சைவப்பெரியார் ச. சிவபாதசுந்தரம் பிள்ளை

அரையில் துலங்கு வெள்ளாடை, தோளில் அதற்கிசையப் போர்த்த மேலாடை. நெற்றியில் தூய வெண்ணீற்று அனுட்டானக்குறி, எடுப்பு மிக்க சைவக் குடுமி, நாயகன் சேவடி தைவருஞ் சிந்தை எனும் லட்சணங்களுடன் குழிழி மிதியடியில் இவ்விருபதாம் நூற்றாண்டின் மத்தியிலும் உலாவந்தார் ஒருவர். அவர் பி. ஏ. பட்டதாரி. அவர்தான் சைவப்பெரியார் ச. சிவபாதசுந்தரம் பிள்ளை.

சைவத்தையும் தமிழையும் இருகண்களெனப் போற்றிய குடும்பத்தில், வ. சுப்பிரமணிய பிள்ளைக்கும் வள்ளியம்மை யாருக்கும் புத்திராக ஈசுவர சு தை மீ (1878) பதினேழாம் தேதி புலோலியிலே சிவபாதசுந்தரனார் தோன்றினார்கள். இவர் சிறிய தந்தையார் இருவருள், மூத்தவர் மகாவித்துவான் வ. கணபதி பிள்ளை (-1895). காஞ்சிபுரம் பச்சையப்பன் வித்தியாசாலை, திருவனந்தபுரம் மகாராஜாக் கல்லூரி என்பனவற்றிலே தமிழ்ப் பேராசாளாக விளங்கி, சென்னைத் திராவிட வர்த்தன சபைப் பண்டிதாகத் திகழ்ந்து, மாகறல் கார்த்திகேய முதலியார் முதலாணோர்களின் ஆசிரியராக மினிர்ந்து, சங்கத்திற் பேரறிஞரெனப் பேர் பெற்று, அம்மொழியிலும் அம்மொழியில் இருந்து தமிழ்மொழியிலும் தாய்மொழியிலும் பல நூல்களை இயற்றியவர். இளையவர் இலக்கணக் கொத்தர் வ. குமாரசுவாமிப் புலவர் (-1926). நன்னூற் காண்டிகையில் நுழைந்த வழக்களைக் களைந்து உரைவிளக்கம் தந்தவர்; மாமியார் பார்வதியம்மையார், பாலம்பிகையம்மையாரையும் பத்மாசனியம்மையாரையும் வவுனியா ச. இராஜ ஜயனாருக்குப் பின்னும் பண்டிதமணி சி. கணபதி பிள்ளைக்கு முன்னும் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கப் பண்டிதர்களாயாக்கி

யதன் மூலம் தமது புலமையை வெளிப்படுத்தியவர்; சகோதரி உமாமகேசவியார் உரையாசிரியர். ம. க. வேற்பிள்ளை உபாத்தியாயின் பாரியார். இத்தகைய குழலிற் பிறந்து வளர்ந்த சிவபாதசுந்தரனார் தமிழ்நாட்டில் உயர்தாக்கல்வி பயின்று, சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தின் பி. ஏ. பட்டத்தினைப் பெற்றார். கணித சாத்திரத்தை பட்டத்தேர்வுக்குப் பாடமாகக் கொண்ட போதும், தர்க்கசாத்திரத்திலும் மனோதத்துவ சாத்திரத்திலும் கூடத் துறை போனவர். அவ்விரு சாத்திரங்களிலும் (ESSENTIALS OF LOGIC (1952), அனாவை நூல் அகநூல், (PSYCHOLOGY) எனும் நூல்களை அளித்தவர்.

பூலூர் ஆறுமுகநாவலர் அவர்கள் சரிதத்தை ஆசைபற்றி ஆங்கிலத்தில் (ARUMUGA NAVALAR, 1950) அறையலுற்ற பிள்ளையவர்கள், நாவலரவர்களை முன் மாதிரியாகக் கொண்டு சைவ பரிபாலனத்துக்கே தம்மை அர்ப்பணித்தார், நாவலரவர் களுக்குப் பின் ஈழத்திலே சைவசமயத்தினைப் பராமரிக்க முன்னின்ற பெரியாருள் ஒருவரான பிள்ளையவர்கள், அச்சமய உண்மைகளை விளக்கியும் அச்சமய வழிபாட்டிற் புகுந்த மாசுகளைத் துடைக்க முயன்றும் பிறமதச் செல்வாக்கைத் தகர்த்தும் தம் சமய உயர்ச்சிக்கான வழிதுறைகளில் முன்னின்று அரும் பணியாற்றினார்.

சிவபாதசுந்தரனார் சுமார் முப்பத்தைந்து ஆண்டுகளுள் உபாத்திமைத் தொழிலில் ஈடுபட்டார். இவற்றுள் 1920இல் சில திங்கள் வரை மானிப்பாய் இந்துக்கல்லூரித் துணையதிபராகவும் 1924 முதல் 1933 வரை சுழிபுரம் விக்ரோநியாக கல்லூரி அதிபராகவும் திறம்பட வழிநடத்தியமை குறிப்பிடத்தக்கது. 1933க்குப் பின்னர் பரமேஸ்வராக் கல்லூரியிற் சில வருடம் வேதனமின்றிப் பணியாற்றிய பிள்ளையவர்கள் தம் பிற்காலத்திற் கந்தவனத்தில் தம்மை நாடிவந்த மாணாக்கருக்குச் சித்தாந்த சாத்திரங்களைப் போதித்துக் கொண்டிருந்தார்.

“படிப்பிக்கும் முறைகளும் விதிகளும்” ஆக்கியளித்த பிள்ளையவர்கள், சைவசமய உண்மைகளை விளக்கிய திறமையை

அவர்கள் தமிழில் எழுதிய சைவபோதம் முதற்புத்தகம், சைவபோதம் இரண்டாம் புத்தகம் (1916) சைவசமய சாரம் (1947), சைவசித்தாந்தம் (1932), கந்தபுராண விளக்கம், சைவக்கிரியை விளக்கம் என்பனவும் திருவருட்பயன் விளக்கங்களை (1918), திருப்பெருவடிவம் (1939), திருவாசக மணிகள் என்பனவும் தெளிவாக உணர்த்துவன.

சைவபோதங்களும் சைவசமய சாரம், சைவ சித்தாந்தம் என்பனவும் எளிமையும் சுருக்கமும் தெளிவும் சிறந்து சைவசமய உண்மைகளை விளக்கி நிற்பவை. கந்தபுராணத்தின் மகிமையைச் சுருக்கமாகக் கூறிப் புராணம் பொய் என்பதைத் தெருட்டி அருங்கவிகளின் சாத்திரக் கருத்துகளைத் தெரிவிப்பது கந்தபுராண விளக்கம். நித்தியாநுட்டானங்களை எப்படி, ஏன் செய்ய வேண்டும் என்பதைச் சுருக்கமாக நன்கு விளக்கியமைவது சைவக் கிரியை விளக்கம். சைவக்கடலைக் குறஞ்சுவிற்றரும் திருவருட்பயனுக்குப் பிள்ளையவர்கள் கண்ட வரை அவருடைய சாத்திரப் பயிற்சிக்கும் தர்க்க வன்மைக்கும் சிறந்த எடுத்துக்காட்டு; பழைய உரைகளின் மயக்கங்களை நீக்குவது. கந்தபுராணம் சூரபன்மன் வதைப் படலத்திலுள்ள திருவிருத்தங்களுக்கு விரிவுரையாக அமையும் திருப்பெருவடிவம் முருகப்பெருமானின் விசவரூப தரிசனத்தை நன்கு விளக்குவது. திருவாசக பாராயணத்தில் விருப்பினைத் துண்டித்துச் சிலபாகரங்களின் அரும்பெரும் பொருளை உணர்த்தி விளக்குவது திருவாசக மணிகள்.

ஜே. எம். நல்லசாமிப் பிள்ளை. கொக்குவில் குகதாசர் ச. சபா ரத்தின முதலியார் வரிசையிற் சைவ சித்தாந்தத்தின் மேன்மையை மேனாட்டினருக்கு அறிவுறுத்தியவர் சிவபாதசுந்தரானார். இவருடைய SAIVA SCHOOL OF HINDUISM எனும் நூல் ஆங்கில பிரசரகர்த்தாக்களால் ஏற்கப்பட்டுத் தங்கள் செலவிலேயே அச்சிடப் பெற்ற சிறப்பினையுடையது; மேலைநாடுகளிற் சித்தாந்த விற்பனைர் எனும் பெயரைப் பிள்ளையவர்களுக்குப் பெற்றுக் கொடுத்தது. AN OUTLINE OF SIVAGNANA BOTHAM WITH A RE-JOINDER TO A CHRISTIAN CRITIC (1951), THE GLORIES OF SAIVAIM (1954) என்பனவும் இவ்வழியில் நோக்கத் தக்கவை.

தருமபுர ஆதீனத்தார் 1948இலே இவரைத் தமிழ் நாட்டிற்கு அழைத்து, இவரைக் கொண்டு நல்லசாமிப் பிள்ளையின் சிவஞான சித்தியார் மொழிபெயர்ப்பைத் திருத்தியும் புதுக்கியும் வெளிப்படுத்தினர் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

நாவலரவர்களுக்குப் பின் கிறித்தவச் செல்வாக்கு அதிகரித்த காலகட்டத்திலே பிள்ளையவர்கள் கிறித்தவ கண்டனப் பிரசரம் செய்து துண்டுப் பிரசரங்கள் இயற்றிக் கிறித்தவர் குறித்தவையும் சைவசமயினர்களிடையே புகுந்தனவுமாகிய மாசுகளைத் துடைக்க முற்பட்டார். இரண்டாம் சைவபோதுத்திலே தாவர உணவின் மேன்மையையும் புலால் உணவின் இழிவையும் விளக்கி, கந்தபுராண விளக்கத்திற் புராணங்களின் நற்பொருளை எடுத்துக் காட்டிய பிள்ளையவர்கள் மிருகபலிக்கு எதிராகச் செய்த பிரசாரம் குறிப்பிடத்தக்கது.

சைவவித்தியா விருத்திச் சங்கத்தின் (HINDU BOARD) தலைவராகப் பணிபுரிந்த சிவபாதசுந்தரானார் கிராமந்தோறும் சைவப் பள்ளிகளைத் தாபித்தவிலே முன்னின்று உழைத்தார். 1939ஆம் ஆண்டு அரசு கல்வி முறையைத் திருத்த நிறுவிய ஆணைக் குழுவிலே சிவபாதசுந்தரானார் உறுப்பினராக இடம் பெற்றார்.

ஒவ்வொரு மூச்சும் சைவ மூச்சாகக் கொண்டிருந்த சைவப் பெரியாரின் இறுதி மூச்சத் திருக்கேதீச்சா ஆலயத்திருப்பணியாகும். கே கனகரத்தினம் தலைமையில் 1948ஆம் ஆண்டு அக்தோபர் மாதம் 19ஆம் தேதி கொழும்பு செட்டித்தெருவில் நகரத்தார் வளவிற் கூடிய சைவாபிமானிகள் கூட்டம் தீர்மானித்தபடி கே. எஸ். அருள்நந்தி தலைமையிற் பம்பலப்பிட்டி பழைய கதீரேசன் கோயிலிலே அம்மாதம் 24ஆம் தேதி கூடிய பொதுக் கூட்டத்திலே அங்குரார்ப்பணங்கு செய்யப்பெற்ற திருக்கேதீச்சரப் புனருத்தாரணத் திருப்பணிச் சபையின் செயற்குழுத் தலைவராகச் சிவபாதசுந்தரானார் தெரிவு செய்யப்பெற்றவர். திருக்கோயிலின் ஆரம்ப புனருத்தாரணத் திட்டவேலைகளை வழிவகுக்க முன்னின்ற தலைவர், நகரந்தோறும் சென்று அத்திருக்கோயிலின்

புனருத்தாரணத்தின் இன்றியமையாமையை விளக்கினார்கள். தமது செலவிலே நடாஜ் மூர்த்திக்கும் அம்பாளுக்கும் திருமேனிகள் எழுத்தருளிவித்தவர். திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் மடம் திருக்கேதீச்சரத்தில் அவர் தலைமைக் காலத்திலேயே கட்டி முற்றுவிக்கப்பட்டது. மூப்பும் பினியும் கால்கொண்டமையில் 1952ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்டு மாதம் தலைமையைத் துறந்து ஆலோசகராகத் தொடர்ந்த சிவபாதசுந்தரனார் விஜூய ஒஸ் ஆடி மாதம் முப்பதாம் தேதி (14. 08.1953) புகழுடம்பு எய்தினார்.

(9)

சிவாகமஞானபாநு சிவஸ்ரீ குமாரசவாமிக் குருக்கள்

“தெளிவு குருவின் திருமேனி காண்டல்
தெளிவு குருவின் திருநாமஞ் செப்பல்
தெளிவு குருவின் திருவார்த்தை கேட்டல்
தெளிவு குருவுரு சிந்தித்தல் தானே”

- திருமந்திரம்

சிவாசாரியர் திலகமாய்த் திகழ்ந்து, சைவ சமய வளர்ச்சிக்குத் தேவையான வழிமுறைகளை ஆராய்ந்து,, ஸ்ரீஸ்ரீ ஆழமுகநாவலர் அவர்களுக்குப் பின்னர், இவ்விருபதாம் நூற்றாண்டிற் சிவதொண் டாற்றியவர் அச்சுவேலி ஸ்ரீஸ்ரீ ச. குமாரசவாமிக் குருக்கள். ஈசான சிவாசாரியர் எனும் தீக்ஷாநாமம் பூண்ட குருக்களவர்கள் ஆதிசைவ அந்தணர் குலத்திற் கௌத்திரத்தில் அச்சுவேலி ந. சபாபதிக் குருக்கள் புதல்வராக வியங்கு கார்த்திதை மீ 21 ஆம் தேதி (16.11.1886) தோன்றினார்கள். சாமிக்குருக்கள் எனப்பெற்ற அச்சுவேலி கு. சவாமிநாதக் குருக்களின் புதல்வி தங்கம்மா அம்மையார் இவருடைய தாயார். நீர்வேலி ச. சிவப்பிரகாச பண்டிதர், நல்லூர் த. கைலாச பிள்ளை, சுன்னாகம் அ. குமாரசவாமிப் புலவர் ஆகியோரிடம் பயின்ற குருக்களவர்கள், சங்கானை அ. அருணாசல சாஸ்திரிகள், புலோவி, ம. முத்துக்குமாரசவாமிக் குருக்கள் ஆகியோரிடம் சிவாகம ஐயங்களைக் கேட்டுத் தெளிந்த வர்கள். சிவப்பிரகாச பண்டிதரின் தந்தையின் சரிதத்தைச் சிவசங்கர பண்டிதர் சரித்திரம் (1954) என எழுதியதோடு அமையாது, சங்கர பண்டிதர் பிராசாத சட்சலோகிக்கு எழுதிய தமிழரையையும் வெளிப்படுத்தித் தம்மாசிரியர் நன்றியை பறவாது நின்றவர். ஊரெழு சிவ. சதாசிவக் குருக்களிடம் 1910இலே

குருக்களவர்கள் ஆசார்யாபிஷேகம் பெற்றார். மாதகல் பரமசுவாமிக் குருக்களின் புதல்வி பராசக்தியம்மாளை மணஞ்சிசெய்து வைத் தீஸ்வரக் குருக்கள், மனோன்மனியம்மாள் என்போரை மக்களாக அடைந்தவர். வைத்தீசுவரக் குருக்கள் திருக்கேதீச்சரப் புராணம் பாடியவர்.

சைவ வித்தியாசாலை தாபித்தல், குருகுல பாடசாலை நடாத்தல், சமய நூல்களை முறைப்படி கற்பித்தல், சைவப் பிரசங்கம் செய்தல், புராணபடனம் செய்தல், சமயப் பத்திரிகை வெளியிடல், சமய நூல்களை அழியாது பாதுகாத்தல், புதிய சமய நூல்களை எழுதி வெளியிடல் முதலிய செயல்கள் சைவசமய வளர்ச்சிக்கு இன்றியமையாதவை என்று சைவப் பிரசாரகர் ஆறுமுகநாவலர் கூறிவந்தனவற்றின் உண்மையுணர்ந்து அடியொற்றிச் செயலாற்றியவர் குமாரசுவாமிக் குருக்கள்.

1911 முதல் 1915 வரை குருக்களவர்கள் தம்மில்லத்தில் அந்தணக் சிறார்க்கும் சைவப் பிள்ளைகளுக்கும் தமிழிலும் சங்கத்திலும் சமய, நீதி, கருவி நூல்களைக் கற்பித்து வந்தார். 1918இலே அச்சுவேலிப் பிள்ளையார் கோயில் மேலை வீதியிற் சரஸ்வதி வித்தியாசாலை ஆரம்பித்து அவர்கள் திறம்பட நடாத்திவந்தார். அங்கு 1928 வரை பரிபாலகராகவும் ஆசிரிய ராகவும் பணிபுரிந்தார். பன்முகப்பட்ட சைவப் பணிகளாலே பின்பு வித்தியாசாலையை நிர்வகிப்பதோடு நிற்கவேண்டியிருந்தது. ஆயினும் ஆசிரியர் பணி வேறு வழிகளிலே தொடர்ந்தது. சைவ பரிபாலன சபையினரின் குருகுல வகுப்புக்குச் சிவாகமங்களையும் பத்ததிகளையும் போதித்துச் சிவாசாரிய திலகமாக மினிர்ந்தார். திருக்கேதீச்சரம் சிவானந்த குருகுலத்தின் பிரதம குருவாகவும் நல்லூர் கைலாசபிள்ளையார் கோயில் மண்டபத்தில் நடாத்தப் பெற்ற வேதாகம பாடசாலைத் தொண்டராகவும் குருக்களவர்கள் ஆற்றிய பணிகள் மனங்கொள்த தக்கவை. மருதன் கேணியிலும் சோறும்பற்றிலும் சைவப்பள்ளிக் கூடங்கள் நிறுவக் குருக்களவர்கள் பெருமூயற்சி எடுத்தார்கள்.

குருக்களவர்கள் 1939 ஆவணி முதல் 1941 மார்கழி வரை நடாத்திய சைவசாபத்திர பரிபாலனம் எனும் சஞ்சிகைக்குத் தமிழ்

நாட்டிலும் ஈழத்திலும் பேர்பெற்ற சைவப் பெரியார் பலர் விடய தானம் செய்தனர். இவர் யாழ்ப்பாணம் வேதாகம சைவசித்தாந்த சங்கத்தினர் வெளியிட்ட 'ஆஹமுகநாவலர்' என்ற பத்திரிகைக்கும் ஆசிரியராக விளக்கினார். சைவாபிமானிகள் சங்கம் மாதம் ஒரு முறை வெளியிட்ட சஞ்சிகைகளும் குருக்களவர்களின் பார்வையில் வெளிவந்தன.

சைவசமயம் பற்றி எழுந்த நூல்களை அழியாது பாதுகாக்கவும் போற்றவும் குருக்களவர்கள் ஆற்றிய பணிகள் அளப்பரிய. வேதாக மங்கள், சைவசித்தாந்த சாத்திரங்கள், திருமுறைகள் முதலியன வற்றைத் துறைபோகக் கற்ற குருக்களவர்கள் சங்கத்தையும் தமிழையும் ஒப்பநோக்கும் மனப்பக்குவமுடைய பிராமணோத்தம ராக விளங்கி, வேதாகமங்களைப் போலவே தேவாரமாதி அருநூல் களையும் போற்றிச் சைவசமயத்தைச் சைவர் உணர்ந்து போற்று மாறு பழைய சமய நூல்களை அடியொற்றிப் புதிய சைவ சமய நூல் களைக் காலத்திற்கேற்ற முறையில் ஆக்கியளித்துள்ளார்கள். அவை சிறார் முதற் சிவாசாரியர் வரை படித்துப் பயன்பெறத்தக்கவை; சைவசித்தாந்த உண்மைகளை மரபு பிறழாது எடுத்துரைப்பன.

1933 முதல் எழுதிவெளியிட்ட சைவப் பிரகாசிகை எனும் தொடரில் இடம் பெறும் ஐந்து நூல்களும் வயதிற்கேற்ப வகைப் படுத்தப்பெற்றன; மாண்புக்கருக்கு சைவசமய உணர்ச்சியோடு ஒழுக்கத்தையும் இயைபான திருமுறைப் பாடல்களின் உதவியுடன் கதைகள் வாயிலாகப் புகட்டுப்பை. இவை கல்வியறிவு குறைந்த முதியோருக்கும் பெரும் பயன் தருவன. நாவலரவர்களின் சைவ வினாவிடைக்கு ஒரு பாடியமாய்ச் சிவஞானசித்தியரின் சாரமாய் அமைவதாகப் போற்றப்படுவது முப்பொருள் விளக்கம் (1960) எனும் பதிப்புபாச விளக்கம். ஆலய அமைப்பு, ஆலய சேவை (1949), சைவ சாஸ்திரப் பிராமணம் (1934), திருவருட்பாத் திரட்டுக் குறிப்புரை என்பன மாண்புக்கருக்குப் பயன்படும் முறையில் எழுதப்பெற்றன; விநாயக பரத்துவம் (1934) பல நூல்களில் இருந்தும் திரட்டப் பெற்ற பரத்துவம் கூறும் சரிதங்களின் சுருக்கமான விளக்கம். புவனேஸ்வரி மகத்துவம் (1939) என்பது இவருடைய பிறிதொரு மகத்துவம் கூறும் நூலாகும். சிவஞான போதம் ஓன்பதாம் குத்திரவிளக்கம் எனும் இவரது கட்டுரை

சன்மானம் பெற்றது; விசேட மலராகப்பதிப்புக்கண்டது. வேதாகம நிருபணம் முதற்பாகமும் (1950) இரண்டாம் பாகமும் (1951) வேதாகங்களை வெறுக்கும் மக்களைத் தெருட்ட எழுந்தவை.

மந்திரம், கிரியை, பாவனை என்னும் மூன்றும் வழுவாது பிரதிட்டை உற்சவாதி கிரியைகள் செய்வதிற் பிரசித்தி பெற்றவர்கள் குருக்களவர்கள். ஆலய அமைப்பு, விக்கிரக அமைப்பு என்பனவற்றிலும் துறைபோனவர். திருக்கேதீச்சாத திருப்பணிச்சபைத் தலைவராக விளங்கிய கந்தையா வைத்தியநாதன் துரை, “அச்சுவேவி சிவபூர்ணி ச. குமாரசுவாமிக் குருக்கள் பாராட்டு விழா மலர்” எனும் நூலிலே (1960),

“இச்சபை தோண்றிய காலம் முதலாக வேத ஆகம வழுவின்றி ஆலயப் புனருத்தாரணப் பணி நடைபெறுவதற்கு அவ்வப் போது ஆலோசனைகளையும் புத்திமதிகளையும் தந்துவருகின்றார். ஆகம ரீதியில் ஆலயம் அமைய இவர் தந்த ஆலோசனைகள் எங்ஙனம் உருப்பெற்றிருக்கின்றன என்பதை இது வரை ஆலயத்தில் நடைபெற்றிருக்கும் திருப்பணியின் மூலம் பெருமளவு அறியத்தக்கதாய் இருக்கின்றது”

என்று சால்புரை வழங்கியுள்ளார். 1952 இல் கே.வி. எஸ். சுந்தரம் (மதுரை ஆதீனகர்த்தர் பூர்ணபூர்ணி சோமசுந்தர ஞானசம்பந்த தேசிக பரமாஶாரிய சுவாமிகள்) திருப்பணிச் சபையினருக்காகத் தம் செலவிலே திறம்பட நடாத்திய குடமுழுக்கு விழாவினைப் பக்தியுடனும் சிரத்தையுடனும் குறித்த நேரத்திற் சிறப்பாகச் செய்து முடித்தவர்கள் குருக்களவர்கள். 1960இலே நடைபெற்ற குடமுழுக்கு விழாவிலும் குருக்களவர்கள் கலந்து சிறப்பித்தார்கள். தம் முன்னோர் பரிபாலித்த வைரவர் கோயில் திருப்பணியைத் தம் செலவிலே நிறைவேற்றி 1958இல் புனருத்தாரண கும்பாபிஷேகம் நடாத்திய குருக்களவர்கள் செய்தும் செய்வித்தும் வைத்த கும்பாபி ஷேகம், உற்சவம் மேலும் பலப்பல. தாம் நித்திய நைமித்திய கிரியைகளை நடாத்தி வழிபட்டு வந்த அச்சுவேவி சித்தி விநாயகர் மீது குருக்களவர்கள் பாடிய ஊஞ்சலே (1915) அவர் முதன் முதலாக வெளியிட்ட நூல் என்பதும் ஈண்டு குறிப்பிடத்தக்கது.

சைவக்கிரியைகளைச் செய்வதிலும் செய்விப்பதிலும் தன்னிகாற்று விளங்கிய குருக்களவர்கள் சிவபூசாவிதி (1937), மகோற்சவ சந்திரிகை (1938) அவற்றைத் திறம்பட நடாத்துவதற்கும் விளங்கிக் கொள்வதற்கும் பல அரிய நூல்களை எழுதி உபகரித்துள்ளார். சிவ பூசை விளக்கம் (1928), மகோற்சவ விளக்கம் (1958), பிராசாத தீபவுரை (1933), சிராத்த தீபிகை (1933), அநுட்டான அகவலுரை (1937) என்பன தமிழிலே எழுதப்பெற்றவை. தமிழ்மறை மேற்கோள்களுடன் சிவபூசையின் உண்மைக் கருத்துகளைத் தெரிய விழைவோருக்குச் சிறந்த கருவியாகத் திகழ்வது சிவபூசை விளக்கம். சிவாலயங்களிற் செய்யப்படும் நித்திய நெமித்திய சைவக்கிரியைகள் உயிர்களுக்குத் துன்பம் நீக்கி இன்பப்பெரும்பேறு உதவுதலையே குறிப்பாகக் கொண்டுள்ளன என்பதைப் பல நூற் பிரமாணங்காட்டி இனிது விளக்கும் திட்ப நுட்பம் வாய்ந்தது மகோற்சவ சந்திரிகை. சந்திரிகையினைத் திருத்தியும் புதுக்கியும் விரித்தும் அமைவது மகோற்சவ விளக்கம். குரியனார் கோயிலாதீஸம் இலக்கணம் முத்துக்குமாரத் தம்பிரான் கவாமிகள் பிராசாத தீபத்திற்கு எழுந்த தெளிவான் உரைநூல் குருக்களவர்கள் எழுதியது என்று சிறப்பித்துள்ளார்.

திவசம், திதி முதலாம் சிரார்த்தமாம் அபரக்கிரியையின் உண்மை நெறி காட்டுவதாகவும் அதனை விடுக்க முயல்வோரைத் தடுத்து நன்னெறி காட்டுவதாகவும் விளங்குவது சிரார்த்த தீபிகை. விரதாதி விடயங்களிற் சிலர் எழுதிய நிர்ணயங்களையும் கருத்துகளையும் நிராகரித்துக் குருக்களவர்கள் சில துண்டுப் பிரசரங்கள் எழுதியும் வெளியிட்டுள்ளார்கள். இந்து சாதனம், ஈழகேசரி, சோதிட பரிபாலினி, சுவதர்மபோதம், சிவநேசன் முதலிய பத்திரிகைகளுக்கும் சமயசம்பந்தமான பல கட்டுரைகள் அவரால் எழுதப்பெற்றுள்ளன. சங்கதத்திலே பிரதிட்டை, பூசை, சிரார்த்தம், சந்தியாவந்தனம் முதலியன பற்றிக் குருக்களவர்கள் எழுதிய நூல்கள் ஆசாரியர்கட்குப் பேருதவியாக அமைவன.

சைவப்பணியிலே திரிகரண சுத்தியுடன் தொண்டாற்றிய சிவபூர்ண குமாரசவாமி குருக்கள் சாதாரண ஹி மாசி மீ (1971) இறையடி நீழலை அடைந்தார்.

(10)

பீஞ்சல்பூர் ஆறுமுகநாவலரும் பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளையும்

“ஆரூர் னில்லைப் புகலியர் கோனில்லை யப்பனில்லைச்
சிறுரு மாணிக்க வாசக னில்லைத் திசையளந்த
பேருரு மாறு முகநா வலனில்லைப் பின்னிங்கியார்
நீருரும் வேணியன் மார்க்கத்தைப் போதிக்கு நீர்மையரே”

என, ஆறுமுகநாவலர் வையத்துள் 56 வருடம் 11 மாதம் 16 நாள் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து, 1879ஆம் ஆண்டு திசம்பர் மாதம் ஜூந்தாம் தேதி பூதவுடலை நீத்ததையடுத்து அவர்தம் செய்ந் நன்றியைப் போற்றிநின்ற சைவ ஈழம் கலங்கி மார்க்கமறியாது இரங்கி நின்றது. 1899ஆம் ஆண்டு ஐஉலை மாதம் 27ஆம் தேதி மட்டுவில் தருமர் கிண்ணத்தம்பியின் ஏகபுத்திரனாகத் தோன்றிய பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை நாவலரவர்கள் பரம்பரைச் சூழலிலே தலைப்படத் தொடங்கியது 1917ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 12ஆம் தேதி.

இம்முப்பத்தெட்டு வருட இடைவெளி நாவலரவர்களின் பணிகளுடைய காத்திரமான தன்மையை எடுத்துக் காட்டுவதாக அமைகின்றது. அவரைப்போல ஒருவர் வாராதபோதும், அவர் பண்படுத்திய நிலம் களர் பாயாது, பலன் அளிப்பதாகத் தொடர்ந்து விளங்கியது. கதலிகம் மூர்க்காவேசத்தோடு சைவத்தை நிலைதளரச் செய்ய முயன்ற இக்கட்டத்திலே, சைவம் பாறாமல் இருந்ததை நாம் இங்கு ஞாபகப்படுத்திக் கொள்ளின் நாவலரவர்கள் ஆற்றிய பணிகளின் காத்திரம் புரியும். அத்தோடு நாவலர்கள் வழியிலே தொடர்ந்த பணிகளும் சைவ உலகத்தினைக் காத்து நின்றன.

இலங்கைநேசன் (1875), உதயபானு (1880), சைவாபிமானி

(1884), இந்துசாதனம் (1889) என்னும் பத்திரிகைகளும், சைவ (சமய) பரிபாலன சபையும் (1888) இக்கால கட்டத்திலே நாவலரவர்கள் விட்ட இடத்திலே தொடர்ந்து செயற்பட முற்பட்டன. நல்லூர் க. சாதாசிவப் பிள்ளை, கோப்பாய் ச. பொன்னம்பல பிள்ளை, நல்லூர் த. கைலாச பிள்ளை போன்றோர் நாவலர் தருமச் சொத்துக்களைப் பரிபாலனஞ் செய்து வந்தனர். நல்லூர் வித்துவ சிரோமணி, ச. பொன்னம்பல பிள்ளை பாடஞ் சொல்லுவதிலும் பிரசங்கஞ் செய்வதிலும் தன்வழியே சென்றனர். சைவ குக்குமார்த்த போதினிப் பத்திராதிபர் வேலணை வி. கந்தப் பிள்ளை சைவப் பிரசாரகராக விளங்கியதோடு தீவுப்பற்றிலே சைவம் தழைத்து வளர வழி செய்தனர். இனுவில் நடராசையர் தமிழ்நாட்டிலும் ஈழத்திலும் சைவசித்தாந்த சாத்திரங்களைப் பாடஞ் சொல்வதிலே தமது பெயரை நாட்டினார். சித்தாந்த சிகாமணியாக, கிறிஸ்து மத கானன குடாயியாகக் காசிவாசி செந்திநாதையர் விளங்கினார். சித்தன்கேணி ஆ. அம்பலவாண நாவலர் ஏகவலைவனாக நாவலரவர்களைப் பின் பற்றி அவர்வழியே செல்ல முற்பட்டனர். புலோலி சதாவதானம் நா. கதிரைவேற் பிள்ளை மாயாவாத தும்ச கோளி, அத்துவித சித்தாந்த மகோத்தாரணார், சைவசித்தாந்த மகாசரபம், போலியருட்பா பிரபந்த நிர்க்கந்த கிழுச்சக கண்டன சண்ட மாருதம் எனும் சிறப்புகளைச் சூட்டிக்கொண்டனர். வண்ணை சி. சுவாமிநாத பண்டிதர் திருமுறைப் பெருமையைப் பரப்புவதிலே முன்னின்றார். சன்னாகம் அ. குமாரசவாமிப் புலவர் நாவலர் பரம்பரையின் முக்கியஸ்தராக உருவாகிக்கொண்டிருந்தார். அவர் 1902இன் கடைசியிலே வண்ணைச் சைவப் பிரகாச வித்தியா சாலைத் தலைமையாசிரியராக நியமனம் பெற்றார்.

இம்முப்பத்தெட்டு வருடங்களின் தாக்கம் எதுவுமின்றி பண்டிதமணியவர்கள் நாவலர் சூழலிலே 1917இலே தலைப்படத் தொடங்கவில்லை. அமெரிக்க மின்ன் பள்ளியின் செல்வாக்கிலும் நாவலர் பரம்பரையின் தாக்கம் பிண்ணணியில் இருந்துகொண்டே இருந்தது.

பண்டிதமணியவர்களின் வாழ்க்கைப் பயணத்தை ஊன்றி

நோக்கும் போது, மூன்று முக்கிய கட்டங்களை அவதானிக்கலாம். மூன்று கட்டங்களிலும் மூவர் தம் செல்வாக்கினைப் பிரயோகிப் பதைக் காணலாம். முதலாவது கட்டத்திலே வித்துவசிரோமனி பொன்னம்பல பிள்ளையும் இரண்டாவது கட்டத்திலே ஆறுமுக நாவலரும் மூன்றாவது கட்டத்திலே உப அதிபர் கைலாசபதி யும் பண்டிதமணியவர்கள் வளர்ச்சிப் பாதையிலே முக்கியத்துவம் பெறுகின்றனர். முன்னைய கட்டம் காரணமாகவும் பின்னைய கட்டம் காரியமாகவும் அமைய நடுவணது தனித்துவம் பெறுகின்றது.

பண்டிதமணியவர்கள் மட்டுவிலார். அவ்வூரினர் தாம் உரையாசிரியர் வேற்பிள்ளை உபாத்தியாயர். அவரும் பண்டித மணியின் பாட்டனார் ஆறுமுகத்தாரும் ஒன்றைவிட்ட சகோதரர். மேலும் இரு குடும்பத்தினரும் பக்கத்து வீட்டுக்காரர்கள். எனவே இரு குடும்பமும் நெருங்கிய தொடர்புள்ளவாக விளங்கின. ஆறுமுகத்தாரின் புதல்வர் சின்னத்தம்பி, திருவாதவூரடிகள் புராணத்திற்கும் கந்தபுராணத்திற்கும் உரையாசிரியர் வேற் பிள்ளையிடம் பயன் கேட்டவர். அதனால் பயன் சொல்வதைத் தமது பொழுது போக்காகக் கொண்டவர். மேலும் உரையாசிரியர் கருத்துகளை ஏற்றும் நடந்துவந்தவர். ஆங்கிலம் பறங்கிப் பாஷை என்றும் தமிழுக்கும் சமயத்துக்கும் மாறானது என்று உரையாசிரியர் செய்த பிரசாரத்தினை ஏற்றுத் தம் ஏகபுத்திரன் கணபதிப் பள்ளையை ஆங்கிலம் படிக்க விடாது இருந்தவர். கணபதிப் பிள்ளைக்குத் தாமே திருவாதவூரடிகள் புராணத்திற்குப் பயன் சொல்லிக் கொடுத்ததோடு அமையாது. பயன்சொல்வதிலே திறமை பெற வேண்டும் என்ற ஆசையிலே தம் சகோதர முறையினரும் பயன்சொல்வதிலே தம் காலத்திலே பேரெடுத்தவருமான உரையாசிரியரின் புதல்வர் மகாவிங்க சிவத்திடம் படிக்கவிட்டவர். மகாவிங்கசிவத்திடம் படிக்கும் வாய்ப்பினைத் தனங்கிளப்பிற்குக் குடிபெயர்ந்தபோது கணபதிப் பிள்ளை இழந்த போதும், வித்துவசிரோமனி பொன்னம்பல பிள்ளையின் மாணாக்கர் மூவரிடம் படிக்கும் வாய்ப்பினைப் பெற்றனர். அம்மூவரிலே ஒருவர் சாவகச்சேரி ச. பொன்னம்பல பிள்ளை.

பண்டிதமணியவர்கள் புத்தி ஒருமுகப்பட்டு படிக்க முனைந்ததற்கு முற்பட்ட கட்டம் முற்கிளாந்தது. இக்கட்டத்திலே சிறப்பிடம் பெற்றதொடங்கியவர் வித்துவசிரோமணி பொன்னம்பல பிள்ளை.

“பொன்னம் பலப் பெயர்ப் புட்கலா வர்த்தம்
 புராதன நியாயோத்தி
 குழங்க லக்கியப் புணரிரா மாயணப்
 பொருவறு மளக்கர்புவியிற்
 ருன்னித் துலங்கிமலி சூதனொலி மாலையாந்
 தொல்பயோ ததிகாவியத்
 துங்கவார் கவிபார தப்பரவை லக்கணத்
 தோடுகடல்க இய்த்தெழுந்தே
 மின்னிலந் திடுக்கிட விடத்தியாழப் பாணகிரி
 மீதேறி நலலைமுடிமேன்
 மேவிப் படிந்துசெந் தமிழ்மேதை நிதி மாரி
 மிகவும்பொ மிந்திட்டதிச்
 சமைத்து வித்தியார்த் திப்பயிர் தழைத்திடச்
 சாந்தநா யகி சமேத
 சந்தர்மௌ லீசனே யைந்தொழில் வியாசனே
 சந்தர்புர தலவா சனே”

என்ற வித்துவசிரோமணி புகழ்மாலை, உரையாசிரியர் வேற்பிள்ளை குட்டியது; நல்லறிவுச்சுடர் கொளுத்தலாம் ஈழ மண்டல சதகத்திலே இடம்பெறுவது. உரையாசிரியர் வேற்பிள்ளை (மட்டுவில் க. வேலுப்பிள்ளை உபாத்தியாயர்) வித்துவ சிரோமணி யவர்களிடம் பல நூல்களைக் கற்று, அவரிடம் உரையாசிரியர் என்ற சிறப்புப் பெயரைப் பெற்றவர். அவரைப்போன்று புராணபடனம் செய்து பேர் பெற்றதோடு தம்முரிலே புராணபடன மாற்றும் பரம்பரை யொன்று உருவாக்க காலாக அமைந்தவர். தம்மாசிரியர் வித்துவசிரோமணியின் இலக்கிய இரசனைக் கதைகளை வாய்ப்பு வாய்ப்புத் தம்மாணாக்கருக்குத் சொரிந்து கொண்டிருப்பதை வேற்பிள்ளை பொழுதுபோக்காகக் கொண்டவர்.¹ இளைஞர்

1. சி. கணபதிப்பிள்ளை: சிந்தனைக்களஞ்சியம். 1978, பக். 226

கணபதிப்பிள்ளை உள்ளத்திலே வித்துவசிரோமனியவர்கள் ஆரம்பகட்டத்திலே இடம் கொண்டமை வியப்பிற்குரியதன்று.

ஆறுமுகநாவலர் சைவப்பிரசாரணத்திற்குத் தமக்கு வாரிசாக வி. சுப்பிரமணிய பிள்ளை (-1873) மறைந்தபின்பு எவரையும் கருதாத போதும் தம்மருகார் வித்துவசிரோமனியவர்களிடம் மிகுந்த பற்றுடையவராக இருந்தார். நாவலரவர்களின் சந்திதியில் 24 வருடங்கள் வளர்ந்த மனேஜர் கைலாச பிள்ளை.²

“இவர் குழுமப்பற்று அற்றவராயினும், மருமகனாகிய வித்துவசிரோமனி பொன்னம்பல பிள்ளையிடத்து மிக்க பற்றுடையவரா யிருந்தார். அதற்குக் காரணம் பொன்னம்பல பிள்ளை தமிழிலே சிறந்த வித்துவானா யிருந்து பலருக்குத் தம்மைப் போலக் கைம்மாறு வேண்டாது கல்வி சுற்பித்து வந்ததேயாம்”

என்று அப்பற்றுக்குக் காரணம் கூறுவர். பற்றுக்குக் காரணம் காட்ட வேண்டிய நிலையினை வித்துவசிரோமனியவர்கள் ஏற்படுத்திவிட்டார். இந்நிலையினை மனேஜர் கைலாச பிள்ளை மறந்து விடவில்லை என்பதைச் சேற்றார் ரா. அருணசலக் கவிராயரின் யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர் பீலைபீ ஆறுமுகநாவலர் சரித்திரத்தின் இரண்டாம் பதிப்புக்கு அவர் எழுதிய முகவுரையும் காட்டுகின்றது.³ இந்நிலையால் நாவலரவர்களும் பாதிக்கப் பட்டுள்ளார். இதனை மித்தியாவாத நிரசனத்தில்.

“சைவப் பிரசாரகர் தமது சுற்றத்தார்களை முன்னர்த் திருத்தியன்றோ பின்னர்ப் பரார்த்த காரியங்களிற் றலையிடல் வேண்டும் என்றாய்”

எனத் தொடங்கும் ஒன்பதாம் பந்தி காட்டுகின்றது. ஒழுக்க வீணங்களைப் பொறுக்காத உள்ளம் படைத்த நாவலரவர்களிடம் வித்துவசிரோமனி மீதேற்பட்ட கோபம் புற நிடையாயிற்று என்பதைப் பண்டிதை பொன். பாக்கியம் கேட்டுத் தந்துள்ளார்.⁴

2. ஆறுமுகநாவலர் சரித்திரம், 1919, பக். 14

3. ஷி பக். 9   4. நாவலர் சரித்திர ஆராய்ச்சி, 1970, பக் 75-76

சந்தேக நிவர்த்தியிலே கோபம் தணிந்துவிடுமாம். வித்துவசிரோமனிக்கு எதிராகக் கண்ணீருடன் நால்வர்கள் சாட்சி சொன்னதும் மருகன் மீது ஏற்பட்ட பற்றினாலே போலும்⁵ வித்துவசிரோமனியவர்களின் சொல்விற்பனமும் பயன்சொல்ல வல்லவித்தையும் அவர்களுடைய குற்றங்களை நாவலரவர்கள் மறந்துவிடக்காலாயின.

நாவலரவர்களின் காலத்திலேயே வித்துவ சிரோமனியவர்கள் அவருக்கு அடுத்த படியிலே வைத்து மதிக்கத் தக்கவராக விளங்கினார். நாவலர்களிடம் கற்றவர்களும் தம் கல்வியை வித்துவசிரோமனியவர்கள் மூலம் பூரணப்படுத்திக்கொள்ள அவாவி நின்றனர். ஈழத்து அறிஞர் மட்டுமன்றி திருவாவடுதுறை பொன்னோதுவா மூர்த்திகள், திருவாவடுதுறை சுப்பிரமணிய ஒதுவார், திருவாவடுதுறை மகாலிங்கம் பிள்ளை, பழநி குமாரசாமித் தம்பிரான், காரைக்குடி சொக்கலிங்கம் செட்டியார், பின்னத்தார் நாராயணசாமி ஜயர், உரத்தார் கோ. வைத்தியலிங்கபிள்ளை, த. ஆ. சபாபதிப்பிள்ளை முதலாம் தமிழ்நாட்டு வித்துவான்களும் வித்துவசிரோமனியவர்களிடம் கேட்டவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. பெரிய புராணம். கந்தபுராணம், தணிகைப் புராணம், பாரதம், கம்பராமயணம், சீவக சிந்தாமணி முதலியனவற்றிலே வித்துவசிரோமனியவர்கள் மிகக் பயிற்சியுடையவராகத் திகழ்ந்தார். சைவ சம்பந்தமான வியாக்கியானங்களிலே கம்பராமாயணத்தையும் சிந்தாமணியையும் ஏற்ற ஏற்ற இடங்களிலே அள்ளி அள்ளிச் சொரிந்தவர் வித்துவசிரோமனியவர்கள்.

சமய வுண்மைகளுக்கு - அவற்றின் விளக்கத்திற்கு - நிலைக்களமாக நாவலரவர்கள் மேற்கொண்ட புராணபடன்த்தைக் காவிய ரசனைக்குப் பயன்படுத்தியவர் வித்துவசிரோமனியவர்கள்; நாவலரவர்கள் காலத்திலே இரசிக சிகாமணியாக விளங்கி இலக்கியச் வழிகாட்டியவரவர். பக்திச் சுவைக்கு மாமனும் இலக்கியச் சுவைக்கு மருகனும் என்ற நிலையினை ஓரே காலத்திலே யாழ்ப்பாண மக்கள் கண்டு களித்தனர்.

பண்டிதமனியவர்களின் “வித்துவசிரோமனி பொன்னம்பல

பிள்ளை" எனும் கட்டுரையை நோக்குபவர்கள்,⁶ அவரை எவ்வளவு தூரம் வித்துவசிரோமணியவர்கள் ஆகர்ஷித்துள்ளார் என்பதைத் தெளிவாக உணரமுடியும். வித்துவசிரோமணியவர்களின் கல்யாண குணத்தைக் கூறி மகிழும் பண்டிதமணியவர்களை மட்டுவில் க. வே. மகாலிங்க சிவமும் அவ்வழியே செல்லத் தூண்டியவராகின்றார்.

"புலமை நிரம்பியமைந்த உள்ளம்; தன் பெருமையை எண்ணாத எளிவந்த சபாவம்; சதாகாவிய உலகிற் சஞ்சரித்து இன்புறுதல்; இவற்றையெல்லாம் ஊடுருவி நிற்கும் திரிபுரசுந்தரி தேவி பாதி; ஆகிய இந்நாலு அமிசங்களும் ஒருங்கு சேர்ந்ததே பண்டிதரவர்களுடைய தனிப்பண்பு"

எனத் 'தேவி மானசழுசை யந்தாதி'யை மகாலிங்கசிவத்திற்குச் சமர்ப்பணஞ்சுசெய்து முகாந்திரம் தி. சதாசிவ ஐயர் கூறுவது ஊன்றி நோக்கத் தக்கது. பாலியத்திலே பழமலையந்தாதி கற்பித்த மகாலிங்க சிவத்தின் தொடர்பு கோப்பாய்ப் பயிற்சிக் கல்லூரியிலும் பண்டிதமணியவர்களுக்கு வாய்த்தது. வித்துவசிரோமணியவர்களின் மதுராமாக நின்ற பண்டிதமணியவர்களை இரசனை வழியிலே முன்னேறச் செய்தவர் மகாலிங்கசிவம். பண்டிதமணியவர்களின் கேள்வி ஞானத்தை விருத்தியாக்கி இலக்கியச் சுவைக்கு மேலும் வழியமைத்துக் கொடுத்தது 'ஸரப்பலாச்சங்கம்'. அங்கே மேலைத் தேயக் காவியங்கள் முதலானவை பொழுதுபோக்காக அலசப்பெற்றன.

திருநெல்வேலி சைவாசிரிய கலாசாலையிலே பண்டிதமணியவர்கள் 1929இலே அமர்ந்ததை அடுத்து வித்துவசிரோமணியின் இலக்கியப் பார்வைக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கும் நிலமையும் உருவாகியது. பாடத்திட்டம் எவ்வாறிருப்பினும் பண்டிதமணியவர்கள் இலக்கியச் சுவை ஏற்படுத்தக் கூடிய பாடல்களைத் தெரிந்து ஆரம்பத்திற் சிலமாதங்களாக மாணாக்கரைப் பக்குவப்

படுத்துவதையே பயிற்சியாகக் கொண்டிருந்தார்.⁷

ஆசிரியர் கலாசாலையிலே பண்டிதமணியவர்கள் பணிபுரியத் தொடங்கியதை அடுத்து வெளியிடங்களிலே விரிவுரையாற்றத் தொடங்கினார். அவர் முதலிலே ‘கலாநிலையத்திலே’ தான் விரிவுரைகள் ஆற்றத் தொடங்கினார் என்றும் அவருடைய முதல்விரிவுரை ‘சின்னத்தம்பிப் புலவர் 1933 ஆம் ஆண்டில் ஆற்றப்பெற்றது என்றும் கலாநிலையத் தாபகர் கூறுவர்.’ அவ்வுரை பற்றி எஸ். ஹண்டி பேரின்பநாயகம் கூறுவது கவனிக்கத்தக்கது.

“மெல்லிய நெடுவல் ஆளோருவர் எழுந்தார். பின்குடுமியிலே சால்வை மாத்திரம்; சட்டையில்லை. முதற் பதினெந்து நிமிடம் அருகில் இருந்தவர்களுக்குத்தான் பேச்சுக் கேட்டது. சிறிது சிறிதாய்க் குரல் உயர்ந்தது. யாவரும் கேட்கமுடியும்; கேட்டவர்கள் ஆடாமல் அசையாமல் இருந்தார்கள். இடையிடையே வயிறு குலுங்கச் சிரித்தார்கள். பேச்சாளர் முகத்தில் புஞ்சிரிப்புத்தான். கல்வின்மேற் கல்லு வைக்க வளரும் கட்டடம் போற் பேச்சுவளர்ந்தது. பள்ளுப் பிரபந்தத்தைப் பற்றி விளக்கம் தந்தார். தண்டிகைக் கனகராயன் பள்ளு, கதிரைமலைப் பள்ளு முதலியவற்றிலிருந்து மேற்கோள்கள் எடுத்தாளப் பட்டன. பள்ளுகளில் பறாளாய் விநாயகர் பள்ளே சிறந்த தென்பது நிலைநாட்டப்பட்டது. வில்லவராய் முதலியார் வீட்டுப் படலையிற் பொன்புச் சொரிந்து நின்ற கொன்றை மரத்திற்குச் சின்னத்தம்பிப்புலவர் சாகாவரம் கொடுத்து விட்டார். புலவர் அவர்கள் புகையிலை நறுக்கை நாடித் தகப்பானர் வீட்டின் இறப்பை ஆராயும் காட்சிக்குக் கணபதிப்பிள்ளைப் பண்டிதர் சாகாவரம் கொடுத்திருக்கிறார். குறும்புப் பையனான சின்னத்தம்பி தகப்பனாரில்லா நேரம் பார்த்து அவர் அயர்ந்து மறந்து விட்டுப் போகும் புகையிலைத் துண்டையோ காம்பையோ ஆவலுடன் தேடி

7. கனக. செந்தில்நாதன்: மூன்றாவது கண், 1959 பக். 29

8. பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் மணிவிழாமலர், 1959. பக். 7.

வாய்க்குள் போடும் காட்சியைப் பண்டிதருடைய பேச்சைக் கேட்டவர்கள் மறக்கமுடியாது.”

ஹண்டி மாஸ்டர் கூற்றிலிருந்து⁹ பண்டிதமணியவர்கள், வித்துவசிரோமணி அவர்கள் தடத்திலே செல்வதை உணரலாம். “வித்துவசிரோமணி பொன்னம்பல பிள்ளை” எனும் பொருள் பற்றியும் கலாநிலையத்திற் பண்டிதமணியவர்கள் விரிவுரையாற்றி யுள்ளார். இக்காலகட்டத்திலே பண்டிதமணியவர்கள் சமய சம்பந்த மான விரிவுரைகள் ஆற்றவில்லை.

“வாழ்க்கையில் தாம் சாதிக்காத சமய உண்மைகளை மேடையில் நின்று பேசும் மனப்பான்மை அற்றவர்கள்; சைவசித்தாந்த உண்மைகளைத் தாம் நன்கு கற்று அறியும் வரை அவற்றைப்பற்றி விரிவுரைகள் நிகழ்த்துவது தவறு எனக் கருதி வாழ்ந்தர்கள். இக்காரணத்தினாலே அக்காலத்தில் சமயவிரிவுரைகள் நிகழ்த்துவதற்கு மறுத்திருக்கிறார்கள்”

எனும் கலாநிலையத் தாபகர் நவாத்தினம் கூற்றுகள் சான்று பகர்வன்.¹¹ பண்டிதமணியவர்களின் இலக்கிய ரசனைக் கட்டுரைகள் இக்காலத்திற்குரியனவாக இருத்தல் வேண்டும்.

கொழும்பிலே 1938 கார்த்திகையிலே “கம்பன் - ஒரு நாடகப் புலவன்” என்ற பொருள் பற்றிப் பண்டிதமணியவர்கள் பேசியிருக்கிறார்.¹² வட்டுக்கோட்டை இந்துக் கல்லூரியிலே 1940 தையிலே நவாலியூர் சோமசுந்தரப் புலவர் பாடல்களுக்கு விமர்சனம் செய்திருக்கிறார்¹³ ஆயினும் 1940 ஜூன் வரி ஆறாம் தேதி முதல்

9. பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் மணிவிழாமலர், 1959, பக். 40.

10. ஷி பக். 7

11. பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் மணிவிழாமலர், 1959. பக். 8

12. கனக. செந்தில்நாதன்: மூன்றாவது கண், 32

13. ஷி பக். 25

ஆனந்த விகடனிலே உ. வே. சாமிநாதையர் பேராலே வெளிவந்த 'என் சரித்திரம்' தொடரிலே ஈழத்தவர் பற்றி இழிவுரைகள் பிரசரமானபோது பண்டிதமணியவர்கள் முனைப்பின்றி இருந்தார்கள்.¹⁴

பண்டிதமணியவர்கள் நாவலர் சிந்தனைக் கட்டத்தை அனுகிக் கொண்டிருந்தார். திருவாவடுதுறை ஆதீனத்து மகாவித்துவான் திரிசிபுரம் ஸ்ரீ மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளையவர்கள் சரித்திரம் முதற்பாகம் 1933இலே வெளிவந்த போதே நாவலர் நிநைவுநிழல் படியத் தொடங்கிவிட்டது. ஆயினும் அது இரங்கற்பா வடிவத்தினைப் புதுமையாகக் கண்டனத்திற்குப் பயன்படுத்திய ரசனைப் படைப்பிற்கே வழிவகுத்தது. சுவாமிநாத பண்டிதர் மீது பாடிய இரங்கற்பா 1934 ஏப்ரல் மாதத்திலே வெளிவந்தது. 1938இலே வெளிவந்த "அவர்களைப் பற்றி ஒன்றுஞ்சொல்ல முடியாது" எனும் கட்டுரையும் உலகியலிற் காண முடியாத விசித்திரப் பிறவி நாவலரவர்கள் என்பதை அங்கத் நயத்துடன் கவையாக அமைத்துக் காட்டும் கட்டுரையே ஒழிய நாவலர் சிந்தனைக்கட்டுரையன்று.

காவியப் பாடசாலை மாணவனாக இருந்தபோது 'ஸரப்பலாச்சங்க'த்திலே அறிமுகமான அளவெட்டி பொ. கைலாசபதி,¹⁵ சைவசிரிய கலாசாலை உப அதிபராக விளங்கிய காலத்திலே, 1933இலே, சித்துலகத் தொடர்புடையர் போலத் தோன்றியபோதும், அவரை "மனுஷ வடிவிலுள்ள தெய்வம்." என்று கருதியபோபழை,¹⁶ அருகிலிருந்தும் பண்டிதமணியவர்களுக்கு அவருடைய சமயப்போக்கிலே மனம் செல்லவில்லை.¹⁷ 1940 வரையிலேதான் கைலாசபதியுடன் அவர் நெருக்கமான தொடர்பு கொள்கிறார்.¹⁸ பண்டிதமணியவர்கள் 1941 சித்திரையில் ஆசிரியர் கலாசாலை வளவினை விட்டு விட்டுச்

14. சு. பக் 20.

15. சி. கணபதிப்பிள்ளை, சிந்தனைக் களஞ்சியம், 234

16. கனக. செந்திநாதன்: முன்றாவது கண், பக். 26-27

17. சிந்தனைக்களஞ்சியம், பக் 236

18. சு. பக் 237.

சிறுகுடிசைக்குத் தன் இருப்பிடத்தை மாற்றிக்கொள்கிறார்¹⁹ மன மாற்றம் இடமாற்றத்திற்குக் காரணம் போலும்.

“1942-1947 வரை அவர் ஒரு பொதுத்தொண்டாயினும் பிரசங்கமாயினும் கட்டுரையாயினும் வெளியிடாமலே சமயம் படிப்பதிலே காலத்தை கழித்தார்” என்பர் கனக. செந்திநாதன்.²⁰ பண்டிதமணியவர்களின் ஞான ஒடுக்கக் காலமாகிய இக்கட்டமே ஆறுமுகநாவலர் கட்டமாதல் பொருத்தமாகும். கவிச்சிவைக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்த கூட்டத்திலிருந்து சமய சிந்தனைக் கட்டத்திற்கு - ஆத்ம சிந்தனைக் கட்டத்திற்குப் பண்டிதமணி யவர்கள் மாறிக்கொண்டிருந்த கட்டம் இதுவாகும்.

இக்கட்டத்திலே உப அதிபர் கைலாசபதியின் செல்வாக்கு முக்கியமானபோதும், அது நாவலரவர்களின் வரம்புகளை உள்ளடக்கியதாகவே அமைந்தது. ஆத்ம சிந்தனை, ஆத்ம விசாரமானது பின்பாகும்.

“நாவலர் ஜயா அவர்களின் நோக்கங்களை என்னிலும் பார்க்கப் பதனாயிரம் மடங்கு நன்கு விளங்கினவர்களும் ஜயா அவர்களின் நிலையை உணர்ந்தவர்களும் அவர்களிலே அளவு கடந்த பக்தி பூண்டவர்களும் இந்த சமூமண்டலத்திலே இரண்டே இரண்டு பேர் இருக்கிறார்கள்”

அவர்களில் ஒருவர் பொ. கைலாசபதி என்ற பண்டிதமணியவர்களின் பழைய கூற்றிலே ஆறுமுகநாவலர் தாம் அருவருவாக நிற்பது புலனாகின்றது. கைலாசபதியின் விளக்கத்திலே நாவலரவர்களின் உண்மைகளைக் காணப் பண்டிதமணியவர்கள் இக்கட்டத்திலே முயல்கிறார். “சாதியினுஞ் சமயமே அதிகம்” இதற்கொரு எடுத்துக்காட்டு. சமயகட்டுரைகள் வெளிவந்தன. நாவலரின் உண்மைச் சரித்திரங்கள் வெளிவந்தன.

கைலாசபதியின்

செல்வாக்கு

ஆறுமுகநாவலரின்

19. மூன்றாவது கண் பக்-26.

20. ஷி பக் 28.

கட்டத்திற்குப் பண்டிதமணியவர்களை இட்டுச்சென்ற போதும் அங்கேயே நிலைகொள்ள விடவில்லை; அப்பால் கொண்டு சென்றுவிட்டது. இக்கட்டத்தினைக் கைலாசபதி கட்டம் என்றும் கூறலாம். இக்கட்டத்தின் தோற்றுத்தினை “ஆரியமும் தமிழும்” என்பதிலே 1940 இலே இனங்காண முடியுமாயினும், அது நாவலர் கட்டத்திலே மருவியிருந்த போதும், அறுபதுகளை அடுத்துத்தான் முனைப்புடன் வெளிப்படத் தொடங்குகின்றது. இறையனார் களவியலுரையும் தொல்காப்பியப் பொருளாதிகாரமும் கைலாசபதியின் சிந்தனைக்குத் தூண்டுகோலாக அமைந்திருந்ததனைப் பண்டிதமணியவர்கள் கட்டுரைகள் சிலவற்றிலே காணலாம். சிந்தனைக் களஞ்சியத்திலே இடம்பெறும் வள்ளுவர் வாழ்க்கை விளக்கு, தமிழ், ஆரியமும் தமிழும் என்பன காண்க.

பண்டித மணியவர்கள் வாழ்க்கையில் ஆறுமுகநாவலர் கட்டத்திற்குக் காரணமாயது வித்துவசிரோமணி கட்டம். காரியமாகியது கைலாசபதி கட்டம். நாவலர் கட்டம் நடுவணதாகி நின்று ஒன்றின் அந்தத்திலே தோன்றி மற்றதின் ஆதியிலே சங்கமாகி விடுகின்றது. இடைநிலைப் பண்பினதாகி, மாற்ற முற்றதாயினும் அக்கட்டம் முன்னையதிலும் பின்னையதிலும் நீக்கமற நிற்கின்றது.

(11)

நாவலரும் பண்டிதமணியும்

கிரீல்புரீ ஆறுமுகநாவலர் 1879ஆம் ஆண்டு திசம்பர் மாதம் ஜூந்தாம் தேதி சிவபரிபூரணமெய்தினார். நூறு வருடங்களுக்கு மேலாகின்றது. நீண்டகாலம் சைவத்தையும் அதன் மூலம் தமிழர்தம் பண்பாட்டையும் அழிந்து போகாது காப்பாற்றிய பெருமகனுக்கு யாம் எவ்வாறு ஈடுசெய்திருக்கிறோம் என்று சிந்திப்பது நம்மை நாமே சுத்தீகரணம் செய்து கொள்ள வழிவகுப்பதாக அமையலாம்.

“நான் உங்களிடத்துக் கைம்மாறு பெறுதலைச் சிறிதும் எண்ணாது முப்பத்திரண்டு வருஷங்காலம் உங்களுக்குச் சைவசமயத்துண்மைகளைப் போதித்து வந்தேன். எனக்குப் பின் சைவசமயங் குன்றிப் போமென்று பாதிரிமார்கள் சொல்லுகிறார்கள். ஆதலால் நான் உயிரோடிருக்கும் போதே உங்களுக்காக ஒரு சைவப் பிரசாரகரைத் தேடிக் கொள்ளுங்கள். இன்னும் என்னைப் போலப் படித்தவர்களும் சன்மார்க்கர்களுமாய் அநேகர் வருவார்கள். ஆனால் உங்களுடைய வைவுகளைக் கேட்டுக் கேட்டுக் கைம்மாறு கருதாது சமயத்தைப் போதிக்க என்னைப்போல ஒருவரும் வரார்”

இவை நாவலர் பெருமான் பிரமாதி வருடம் ஆடி மாதம் (1879) கந்தரமூர்த்திநாயனார் குருபூசை தினத்தன்று யாழ்ப்பார்ணம் சைவப் பிரகாச வித்தியாசாலையில் நிகழ்த்திய பிரசங்கத்தின் அந்தத்திலே பேசிய அநுபவம்¹. சைவம் எனும் செஞ்சாலி வளரும் பொருட்டுப் பிலவங்க வருடம் மார்கழி மாதம் 18ஆம் தேதி (31.12.1847) வண்ணை வைத்தீசவரன் கோயில் வசந்த

1. த. கைலாசபிள்ளை, ஆறுமுகநாவலர் சரித்திரம் 1919, பக். 32-33

மண்டபத்திலே பிரசங்கம் எனும் பெருமழையைப் பொழியத் தொடங்கிய எழிலியாம் சைவப் பிரசாரகர் அதே நட்சத்திரம் கூடிய சுபதினத்திலே 1879இலே இவ்வாறு கூறி ஒய்ந்தார்.

நாவலரவர்கள் தம் வாணாளிலேயே இசையும் வசையும் கண்டவர்கள். சைவாதீனப் பல்லக்கு வரிசைபெற்ற சைவசிகாமணி. நாவலரவர்களின் சைவ சித்தாந்தப் பிரசங்கத்தினைத் தம் திருமடத்திலே ஒழுங்கு செய்வித்த திருவண்ணாமலை ஆதீன கர்த்தர், வேறு மடத்துப் பண்டார சந்திதிகள் தானும் அத்திருமடத்து வீதி வழியே பல்லக்கு ஏறிச் சென்றால் தமது கட்டுப்பாடு அழிந்துபோமென்று கருதி அதற்கு இடங்கொடாமல் இருந்து வந்தவர், நாவலரவர்களைப் பல்லக்கில் ஏற்றித் தம்பிரான்கள், ஒதுவார்கள், சாஸ்திரிகள் முதலானவர்கள் குழந்துசெல்ல, கட்டியத்தடி வாணாத்தடி கோணத்தடி, வெள்ளிக் கைப்பந்தி முதலிய விருதுகளும், பெரியமேளம் முதலிய வாத்தியங்களும் முன்செல்ல, பட்டணப் பிரவேசம் செய்வித்தவர்.²

நாவலரவர்கள் தம் வாணாளிலேயே 'பெருமான்' என்றும் 'ஐந்தாஞ் சைவசமயகுரவர்' என்றும் துதிக்கப்பெற்றவர். ஆயினும் அவர்கள் அப்புகழுரைகளுக்குத் தாம் அருக்கையற்றவர் என்று கூசிக்குறுகி நின்றார். 1870ஆம் ஆண்டு பெப்ருவரி மாதம் 24ஆம் தேதி வண்ணை சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலையில் அளிக்கப் பெற்ற வரவேற்பின் போது நாவலரவர்கள் அவ்வாறு கூறி நின்றார் என்பது இலங்காபிமானி மூலம் பெறப்படுகின்றது.³

ஆயினும் “இவை சொல்லிய நா என்படும்” என்று சபித்தவர்களும் இருக்கத்தான் செய்தார்கள். அவர்கள் சுவசமயிகள்; நாவலரவர்களை இழித்தும் பழித்தும் இடையூறு செய்தவர்கள். நாவலரவர்களால் தூஷணைகளின்றி நியாயத்தோடும் சாத்திர விதியோடும் எழுதப்பெற்ற நல்லூர்க் கந்தசுவாமி கோயில் எனும்

2. வே.கனகரத்தின உபாத்தியாயர், மூலமூர்த்தி நல்லூர் ஆறுமுகநாவலர் சரித்திரம், 1968, பக்.61

3. கா.பொ. இரத்தினம் (தொகு.) நாவலர் நினைவு மலர், 1938, 91-92

இரண்டு பத்திரிகைகளுக்கு மாறாகத் தூஷனைகளே பொதிய நல்லூர்க் கந்தசவாமி கோயிலதிகாரிகள் எழுதுவித்து அச்சிட்டவை பிரதிகண்டனம், பரிகண்டனம், சம்பாஷணை, வச்சிரகுலிசம் என்பவை. போலியருட்பா மறுப்பின் கண்டனம் அல்லது குதர்க்காரணிய நாச மஹாபாச, தீவாந்தர சைவ விநோதம் முதலிய பன்னிரு தூஷனைப் பத்திரிகைகள் கருங்குழி இராமலிங்கபிள்ளை கோட்டியினரால் வெளியிடப் பெற்றவை. கருங்குழி இராமலிங்கம் பிள்ளை ‘நாவலர்’ என்ற சொல்லுக்குப் பத்து வெவ்வேறு இழிபொருள் கூறிப் ‘பேரம்பலப் பிரசங்கம்’ செய்து மாணநட்டம் கோப்பட்டவர். அவர் கூறிய விநோதார்த்தங்களில் மூன்று பொய்யன், வித்தை இல்லாதவன், நாவிற் பழிச்சொல்லை யுடையவன். கருங்குழி இராமலிங்கபிள்ளை தாம் சைவப் பிரசாரகரை அவதூராக ஒரு சிறிதும் பேசவில்லை என்று மஞ்சக் குப்பம் கோர்ட்டிலே மறுத்தார். சிதம்பாத்துப் பிரதம தீட்சிதர் சபா நடேசர் பேரம்பலத்திலே நாவலரவர்கள் மீதுள்ள தமது ஆத்திரத்தைக் கொட்டித் தீர்த்ததோடு அவரை இழுத்துவந்து அடிக்கவும் ஆசைப்பட்டார். அச்சறுத்த முற்பட்டமைக்கு அவர் ஜம்பது ரூபா அபராதம் கட்டியவர்.

நாவலரவர்களுக்குத் தங்க பஸ்பம் என்ற பேரிலே மருந்து கொடுத்ததுப் பரலோகம் அனுப்பிவைக்க எடுத்த முயற்சி ஒன்றினை நாவலரவர்களே கூறியிருக்கிறார்.⁴ இம்முயற்சி யாழ்ப்பாணத்திலே நடைபெற்றது. நாவலரவர்களைக் காப்பாற்றித் தந்த செட்டியாரவர்களுக்கு ஈழம் கடமைப்பட்டது. சதாவதானம் கதிரவேற் பிள்ளையை யாராலும் காப்பாற்ற முடியாமற் போய்விட்டமை ஈண்டு நினைவு கூரத்தக்கது.

சைவ சமயத்தையும் அதன் வளர்ச்சிக்குக் கருவியாகிய கல்வியையும் வளர்த்தல் வேண்டும் என்னும் போரசையினாலே சயவிருத்தியில் விருப்பம் வையா விரதம் ழண்டிருந்த நாவலர் பெருமான் சயசமயிகளால் ஏற்பட்ட அவமதிப்பாலும் கிடையுறாலும் மனம் வெதும்பிக் கூறிய வார்த்தைகள் சுந்தரமூர்த்தி

4. ஆஹமுகநாவலர் பிரபந்தத் திரட்டு, இரண்டாம் பாகம், மித்தியாவாத நிரசனம், 1955, பக். 142-144

நாயனார் குருபூசை தினப் பிரசங்கத்தின் முடிவுரை.

நாவலர் பெருமான் தமக்குப் பின் பணியாற்றவாரு சைவப்பிரசாரகரைச் சுட்டிக் காட்டாது, அவரைத் தேடிக்கொள்ளும்படி கூறுதல் மனங்கொள்த தக்கது. 1873இலே வி. சுப்பிரமணிய பிள்ளை மறைந்தபோது நாவலரவர்கள் தமது வாரிசர்ற நிலையை உணர்ந்துவிட்டார். இதனாலேயே நாவலர் தருமச் சொத்துகளைக் கையாண்டவரும் அவர் ஒளியிலே காய்ந்தவர்களும் பெற்ற இடத்தை சித. சு. சபாபதி செட்டியார் பெற்றார். செட்டியாரவர்கள் நாவலரவர்களாலே தமது ஈமக்கிரியைகளைச் செய்ய நியமிக்கப் பெற்ற பேறெழ்தியவர்.

சைவ உலகத்தினை மூடியிருந்த மாயாவிருளைச் சீத்து ஞானப்பிரகாசம் கான்று, சைவசமயத்திற்குப் புத்தொளி ஊட்டி, அதன்மூலம் தமிழர்தம் பண்பாட்டினைக் காத்தளித்த நாவலரவர்களின் இடத்தினை, அவர் விருப்பின் அடிப்படையிலே, ஈழத்தவரால் அவர் காலத்திலோ அல்லது பின்போ நிரப்ப முடியவில்லை. அவரைப் போல் நமக்கொருவர் வரவில்லை. ஆயினும், அவர் ஏறக்குறைய 34 வருடங்களுக்கு மேலாக - விசுவாவச வருடம் கை மாதம் முதல் சைவப்பிள்ளைகளுக்கு வேதனம் பெற்றது கற்பிக்கத் தொடங்கிய காலத்திற்குச் சிறிது முன்பிருந்து - செய்த பணி காத்திரமாக அமைந்துவிட்டது. தனியொரு மானிடனாக நின்று நாவலரவர்கள் ஆற்றிய சைவப்பணியை, அவருக்குப் பின்பு பல்வேறு தாபனங்களும் தனிநபர்களும் பங்குபோட்டுச் செய்ய வேண்டியிருந்தது.

நாவலரவர்களின் பிற்காலத்திலே 1875ஆம் ஆண்டு தோன்றி அவருடைய கருத்துகளைத் தாங்கி வந்தது எச். எம். சின்னத் தம்பியின் “இலங்கை நேசன்”. அது 1883இலே மறைந்தது. நாவலரவர்களின் பிரிவு ஏற்படுத்திய தாக்கம் 1880ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்டு மாதம் 16ஆம் தேதி முதல் “உதயபானு” என்ற வார இதழ் வரக் காலாயிற்று. இதுவே பின்பு 1881இலே ‘சைவ உதயபானு’ என்ற பெயர் மாற்றத்தினைப் பெற்றது. இப்பத்திரிகையை நடாத்தியவர் ஊரெழு சரவணமுத்துப் பிள்ளை. வல்லவ ச.

வயித்தியலிங்க பிள்ளை 1884 ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் ஐந்தாம் தேதி முதல் “ஸைவாபிமானி” எனும் மாசிகையை வல்லவ பாரதி நிலைய முத்திராக்ஷர சாலையில் அச்சிட்டு வெளியிட்டார். “இந்து சாதனம்” 1889ஆம் ஆண்டு வெளிவருவதற்கு முன்பு குறிப்பிடத்தக்க சைவசமயப் பத்திரிகைகள் இவையாம்.

நாவலரவர்களின் பணிகளைத் தொடர்ந்து செய்யும் புனித நோக்குடன் அவர்தம் மாணாக்கராலும் சைவாபிமானிகளாலும் 1888ஆம் ஆண்டு சித்திரை மாதம் வண்ணை சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலையில் நிறுவப்பெற்றதே சைவசமய பரிபாலன சபையாகும். இதன் தலைவராக நல்லூர் வித்துவசிரோமனி ச. பொன்னம்பல பிள்ளையும் செயலாளராக நல்லூர் த. கைலாச பிள்ளையும் தனாதிகாரியாக மு. பசுபதி செட்டியாரும் முதலில் விளங்கினார்கள். இச் சபைக்கு முன்பு சைவப் பிரகாச சமாஜம் எனவொரு சபையும் நிறுவப் பெற்றதாக அறியப்படுகின்றது. சைவசமய பரிபாலன சபை 1889ஆம் ஆண்டு ஆடி மாதத்திலே சைவ பரிபாலன சபை என்ற பெயர்ச் சுருக்கத்தினைப் பெற்றது.

சைவப் பிரசாரகர்களை உருவாக்குதல், சைவ சமூகத்திற்கு வேண்டிய நூல்களையும் பத்திரிகைகளையும் கொண்ட நூலகத்தினை அமைத்தல், சைவமரபில் அமைந்த உயர்தர ஆங்கிலப் பாடசாலை நிறுவுதல், பெண் கல்வியை விருத்தி செய்தல். பத்திரிகை வெளியிடல் என்பனவற்றை அடிப்படைத் திட்டங்களாகக் கொண்டு நாவலரவர்கள் விட்ட இடத்திலே தொடர்ந்து சைவ பரிபாலன சபை செயற்படத் தொடங்கியது.

1889ஆம் ஆண்டு செப்தம்பர் மாதம் பதினேராம் தேதி ஆங்கிலம் - தமிழ் மாத மிருமுறை இதழாக இந்துசாதனம் (HINDU ORGAN) முன்னாள் நீதிபதி த. செல்லப்பா பிள்ளையை ஆங்கில இதழாசிரியராகவும் த. கைலாச பிள்ளையைத் தமிழ் இதழாசிரியராகவும் கொண்டு வெளிவரத் தொடங்கியது. சைவர்களின் முக்கிய தேவைகளில் ஒன்றினை இந்து சாதனம் பல வருடங்களாகத் தொடர்ந்து ழர்த்தி செய்த பெருமையுடையது

நியாயவாதி எஸ். நாகலிங்கம் நடாத்திய பாடசாலையைச் சைவ பரிபாலன சபையினர் பொறுப்பேற்று 1889முதல் இந்து உயர்தரப் பாடசாலையாக நடாத்தி, இந்துக் கல்லூரியாக ஒங்கக் செய்துள்ளனர். இப்பாடசாலைக்குக் கொக்குவில், உரும்பராய், காரைதீவு, சாவகச்சேரி, வட்டுக்கோட்டை முதலிய இடங்களிற் கிளைப் பாடசாலைகள் நிறுவப்பெற்றமையும் குறிப்பிடத்தக்கது. கந்தரோடை, தெல்லிப்பிழை, மாணிப்பாய் ஆதிய இடங்களிலே தனியார் முயற்சிகளாகத் தொடங்கப் பெற்ற வளர்ச்சிகண்டபாடசாலைகளும் விதந்தோதத்தக்கவை. திருநெல்வேலியிற் சிறிய அளவிலே நடாத்தப் பெற்ற பெண்கள் பாடசாலையைத் தொடர்ந்து மருதனார்மடத்திலே சேர். பொன். இராமநாதன் அவர்கள் இராமநாதன் பெண்கள் பாடசாலையை அமைத்துச் சைவமகளிர் கல்வி வளர்ச்சிக்குக் குறிப்பிடத்தக்க பெருந்தொண்டாற்றினார்.

சைவ வித்தியா விருத்திச் சங்கம் 1923இலே நிறுவப்பெற்றது. இது சைவக் கல்வி வளர்ச்சிக்கான பாடசாலைகளைக் குக்கிராமங்களில் தாபித்தும் பிறர் தாபித்த பாடசாலைகளைப் பொறுப்பேற்றும் சைவக் கல்வி வளர்ச்சிக்குப் பெருந்தொண்டாற்றியது. இந்து போர்டு இராசாத்தினம், இதன் வளர்ச்சியிலே வகித்த இடம் மறக்கொண்ணாதது.

கோப்பாயிலே 1916இலே நிறுவப்பெற்ற ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலையும் 1928இலே சைவ வித்தியா விருத்திச் சங்கம் நிறுவிய சைவாசிரிய பயிற்சி நிறுவனமும் ஆசிரியர் பற்றாக்குறையை நீக்கப் பேருதவி புரிந்தன. சைவாசிரியர் பயிற்சி நிறுவனம் சைவசமய மரபு, கோட்பாடு என்பனவற்றிற்குச் சிறப்பிடம் கொடுத்துப் பேணியமை விதந்தோதத் தக்கது. காரைதீவு அருணாசல வாத்தியார் சைவாசிரியர் பயிற்சியின் பொருட்டு மேற்கொண்ட முயற்சிகளை சைவவுலகம் நினைவு கூரவேண்டும்.

தனி மகனாக நாவலர் பெருமான் சைவ உலகத்திற்கு ஆற்றிய மாபெரும் பணியைத் தாபனங்களும் ஏனைய தனியாரும் பொறுப்பேற்று நடாத்தத் தொடங்கிய காலத்தினை அடுத்து நாவலர் பெருமானை ஈழத்தவர் மறக்கத் தொடங்கிவிட்டார்கள். ஆங்காங்கே

கார்த்திகை மாதத்திலே மட்டும் அவரைச் சிலர் ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டிருந்தார்கள். நாவலர் பெருமானைத் தம் உள்ளக் கமலத்திலே ஏற்றிவைத்துப் பூசித்த பரம்பரையினர் மறைய மறைய, நாவலரவர்கள் நினைவும் பின்செல்லத் தொடங்கியது. ஆயினும் ஆங்காங்கு சிற்சில உள்ளங்களிலே அவர் கோயில் கொண்டுவிட்டார். அங்கிருந்து அவர் பரப்பிய ஒளி அப்பூரங்களை வளப்படுத்தியது. நாவலரவர்கள் நினைவு முற்றாக அழிந்து போகாது நின்றது.

இந்த நூற்றாண்டின் முதலாம் தசாப்தத்தில் நாவலர் பெருமானைச் சைவ உலகம் நினைவுக்கரும் காலம் ஏற்பட்டது. இக்கட்டத்தின் கதாநாயகர் மேலைப் புலோலி சதாவதானம் நா. கதிரைவேற் பிள்ளை (1871-1907). நாவலரவர்களின் மாணாக்கரின் மாணவராகிய சதாவதானம் கதிரைவேற்பிள்ளை நாவலர் மரபின் முக்கியத்துவத்தை வேற்று மண்ணிலே நன்குணர்ந்தனர். இராமலிங்கர் தெய்வீகம் அடைந்துவிட்ட காலத்திலே கதிரைவேலர் தமிழ்நாடு சென்றனர். இராமலிங்கரின் 'அருள்மாட்சி' யைப் போற்றிப் புகழ் முற்பட்டவர்கள் நாவலரவர்களை மறந்துவிட வில்லை. இந்நிலையிலே கதிரைவேலர் நாவலரவர்களைத் தம் இலட்சிய புருஷராகக் கொண்டு அவர்கள் சென்ற தடத்திலே தாழும் சென்றனர். கவமத நிறுவனத்திற்குத் தம் பெரும் பொழுதை அர்ப்பணித்தனர். இராமலிங்கர் ஆதரவாளர் 1904இலே கதிரைவேலர் மீது வைத்த அவதாரு வழக்குத் தள்ளுபடியானதோடு நாவலர் மரபு மீண்டும் உயிர்ப்பினைப் பெற்றது. கதிரைவேலர் 1907இலே சிவபரிபூரண மெய்தினார்.

சன்னாகம் அ. குமாரசுவாமிப்புலவர், காசிவாசி செந்தி நாதையர், சித்தன்கேளி ஆ. அம்பலவாண நாவலர், வண்ணை சி. கவாமிநாதபண்டிதர், த.கைலாச பிள்ளை போன்றோர் நாவலர் பெருமானைச் சைவ உலகம் மறந்துவிடாமல் இருக்கும் வகையிலே பணியாற்றி வந்தனர். நாவலர் பெருமான் மரபுணர்ந்த இவர்கள் ஒருவர் பின் ஒருவராக மறைந்து வந்தனர்.

இந்நிலையிலே 'திருவாவடுதுறை ஆதீனத்து மகாவித்துவான்

திரிசிபுரம் ஸ்ரீ மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை அவர்கள் சரித்திரம்” முதல் பாகம் ஸ்ரீமுக கார்த்திகை மாதம் (1933) மகாமகோபாத்தியாயர், திராவிட வித்தாய பூஷணம், தச்சினாத்திய கலாநிதி, டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையரால் எழுதிப் பிரசிரிக்கப் பட்டது. இந்நூலிலே ‘ஆறுமுகநாவலர் நூற்பதிப்புகளுக்குச் சிறப்புப் பாயிரம் அளித்தது’ என்ற பகுதி ஒன்றுண்டு (பக. 227-229). இப்பகுதியிலே நாவலரவர்கள், மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையிடம் சிறப்புப்பாயிரம் பெறத் ‘தவண்டை யடித்த’ தாகக் கதையொன்று கட்டிவிட்டார்.

இதனைக் கண்டு ‘இரண்டு மனுஷர்’ கொதித்தெழுந்தனர். அவர்களிலே ஒருவர் குழந்தைப் பருவம் முதல் நாவலர் பெருமான் சந்திதியிலே வளர்ந்தவர்; அவர்களுக்கு எழுத்து வேலைகள், ஏவல்கள் செய்தவர்; நாவலரவர்களுக்குப் பின் மறைகணிந்தனை சைவநிந்தனை ஏற்பட்ட காலந்தோறும் அந்நிந்தனைகளை எதிர்த்துக் கண்டனஞ்சு செய்தவர்; நாவலர் போற்றிய தருமங்களைத் தொடர்ந்து செய்வதிலே ஈடுபாடு காட்டியவர். அவர்தாம் மனேஜர் த.கலாச பிள்ளை.

மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை சரித்திரம் முதலாம் பாகம் வெளிவந்தபோது கைலாச பிள்ளைக்குச் சாமிநாதையர் வயது. சாமிநாதையரின் சிறப்புப் பாயிரக் கதையைக் கைலாசபிள்ளை தெளிவாகவும் ஆணித்தரமாகவும் பிழையென எடுத்துக் காட்டினார். சேற்றூர் ரா. அருணாசலக் கவிராயரின், யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர் ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலர் சரித்திரத்தின் இரண்டாம் பதிப்பிலே முகவரையாகக் கைலாச பிள்ளை மறுப்பு இடம்பெற்றது. சரித்திரம் வெளிவந்த பத்தாவது மாதத்தில் இரண்டாம் பதிப்பு வெளிவந்தது. பன்னிரு பக்கம் கொண்ட இம்முகவரை ‘சிக’ என்றவர் பெயருடன் வந்தது.

‘சி.க.’ ஆகிய சி. கணபதிப்பிள்ளை எனும் பண்டிதமணி, முகவரையை எழுதியவர் கைலாச பிள்ளை என்று கூறியிருக்கிறார்.⁵ ஆயினும் அதனைப் பதிப்பித்தவர் பண்டிதமணியவர்களே. மேலும்

ஒரு முக்கியமான குறிப்புமுண்டு. மறுபிரசுரத்திற்குரிய பிரதியை உதவியவர் திருநெல்வேலி சிவாலய பிரதமாசாரியர் சி. சபாபதி குருக்கள் என்பதுவேயது.

மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை சரித்திரத்தின் முதற்பாகத்தில் நாவலர் பெருமானை இழித்துரைத்த வார்த்தைகள், 78 வயதுடைய மனோஜர் அவர்களைத் தளர்ச்சியிலிருந்து விடுவித்த போது, நாவலரவர்கள் மரபிலே ஊறி வந்தவரும் 35 வயதினருமான பண்டிதர் ஜியாவை அவை உலுப்பிவிட்டது வியப்பிற்குரியதன்று.

மட்டுவில் சி. கணபதிப்பிள்ளை பதினெட்டு வயதுக்கு மேலே, மனோஜர் கைலாச பிள்ளை வண்ணைச் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலையிலே நடாத்திய காவிய வகுப்பிலே, 1917ஆம் ஆண்டுக் கடைசியிலே சேர்ந்து, நான்கு வருடங்களுக்கு மேலாக அங்கு சுன்னாகம் அ. குமாரசுவாமிப் புலவர் முதனானோரிடம் புத்தி ஒருமுகப்பட்டுக் கற்ற காலத்து நாவலர் மரபினைச் சிறிது சிறிதாக உணரத் தலைப்பட்டார். மனோஜர் கைலாச பிள்ளையின் அரவணைப்பும் அதற்கு உதவியதாதல் வேண்டும். அக்காலத்து திருநெல்வேலிச் சிவன் கோயிலுக்குத் தெற்கில் நிலவிய “ஸர்ப்பலாச்சங்கம்” என அழைக்கப்படும் நண்பர் குழுவும் அவரைப் பக்குவப்படுத்தியது என்பது அதன் தளபதி மட்டுவில் ச. வே. நடராசா கூற்றுகளாற் புலனாகும்.⁶

மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை சரித்திரம் ஸ்ரீமுக வருடம் கார்த்திகை மாதம் வெளிவந்தது. பண்டிதமணியவர்களின் கண்டனம் ஸ்ரீமுக வருடம் பங்குனி மாதம் (1.4.1934) வெளிப் போந்தது. மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை சரித்திரம் வெளிவந்த ஐந்தாம் மாதத்திற் பண்டிதமணியின் கண்டனம் வெளியாயிற்று. அக்கண்டனம் வண்ணை சி. சுவாமிநாதபண்டிதர் மீது இரங்கற் பாவாக அமைந்தது. திருநெல்வேலி சபாபதி குருக்கள் பேராலே வெளிவந்த இரங்கற்பா வெண்பாவுடன் 335 அடிகளைக்கொண்ட

6. பண்டிதமணி சி.கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் மணிவிழாமலர், 1959, 34.35

ஆசிரியப்பா.⁷ அது 1.4.1934இலே ஈழகேசரி இதழிலும் தனிப்பிரசரமாகவும் வெளிவந்திருக்கின்றது. இவ்விரங்கற்பாவின் பகுதியை 1938இலே வெளிவந்த ‘நாவலர் நினைவு மலர்’ எனும் தொகுப்பிலே காணலாம். முன்வந்த வெண்பாவும், “ஹர்ரெமு கல்விக்குறையுளாஞ் செவிகளே! நீரு முள்ளிரேல் நிமிர்ந்திது கேண்மின்” என்ற எடுப்பான விளிப்பும் தவிர்க்கப்பட்டுள்ளன. நாவலர் நினைவுமலர்ப் பகுதியையே பண்டிதமணியவர்களின் “ஆறுமுகநாவலர்” எனும் கட்டுரைத் தொகுப்பும் (1979) வெளியிட்டுள்ளது.

இரங்கற்பா அமைப்பிலே புதுமையாகக் கண்டனம் செய்ததுக் கிடைத்தற்கரியதுமான இப்பாடலை முழுவடிவிலே பின் வந்தோர் வெளியிடாமை குறையாகத் தோன்றுகின்றது அவ்வாறு செய்திருப்பின் பண்டிதமணியவர்களின் இளமைச் சீற்றத்தினையும் இக்காலத்தினர் அறியும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டிருக்கும்.

பண்டிதமணியவர்கள் தொடர்ந்து சமார் ஐந்து வருடாலம் எங்கே சொற்பொழிவுக்குப் போனாலும் இந்த விவகாரத்தைப் பற்றியும் ஒர் அத்தியாயம் பேசியே வந்தார்.⁸ ஆயினும் யாழிப்பாணத்துப் பெருமக்கள் புலமைக் காய்ச்சலினால்தான் அங்ஙனம் செய்வதாகக் குசுகுசுத்துக் கண்டனவாதி என்ற பட்டமும் குட்டி ஒதுங்கி நின்று வேடிக்கை பார்த்தனர்.

ஆனால் சாமிநாதையர் பேரால் 1940 ஜூவரி ஆறாம் தேதி முதலாக ஆணந்த விகடனிலே வெளிவரத் தொடங்கிய “என் சரித்திரம்” அவர்கள் கண்களைத் திறந்துவிட்டது. ஈழத்துப் பெரியாரை வேண்டுமென்றே இழித்துக்கூறும் திட்டத்தை ஈழத்தவர் புரிந்துகொள்ளும் வாய்ப்பினை “என் சரித்திரம்” அளித்தது. பண்டிதமணி அவர்களை ஈழம் புரிந்துகொண்டது.

நாவலரவர்கள் சூழலிலே வளர்ந்த மனேஜர் கைலாச பிள்ளை (1855-1939) காலத்திலேயே நாவலரவர்களின் பேருக்கு

7. கனக. செந்திநாதன், மூன்றாவது கண். பக்.19.

8. கனக. செந்திநாதன், மூன்றாவதுகண், பக்.19

ஏற்படுத்தப்பெற்ற களங்கத்தினைப் போக்கு முன்னின்ற பண்டிதமணி, கைலாச பிள்ளைக்குப் பின்பு நாவலரவர்களை நன்குணர்ந்த தனியொருவராக விளங்கினார்.

முப்பதுகளிலே பண்டிதமணி எழுதியது “அவர்களைப் பற்றி ஒன்றுஞ்சொல்ல முடியாது” எனும் கட்டுரை. பண்டிதர் கா. பொ. இராத்தினம் தொகுத்த “நாவலர் நினைவு மலர்” எனும் பிரசரத்தில் 1938இலே வெளிவந்தது. உண்மை நாவலரை, அவர் வார்த்தைகள் மூலம் முன்னிறுத்தி, “இன்கிறமென்ற்” பெறுவதற்கு எதையும் செய்யத் தயாராகும் உபாத்தியாயராகிய தம் இருதய தாமரையிற் சங்கறபித்த நாவலருக்கும் உண்மை நாவலருக்கும் ஒத்துவராது என்பதை உணர்ந்து, அவர்களைப் பற்றி ஒன்றுஞ்சொல்ல முடியாது என்ற முடிவுக்கு வருகிறார். உலகியலிற் காணமுடியாத விசித்திரப் பிறவி நாவலர் என்பதை அங்கத நயத்துடன் சுவையாக அமைத்துக் காட்டும் கட்டுரையிது.

கேலியும் கிண்டலுமாக விளங்கும் இக்கட்டுரையுடன் ஒருசார் ஒப்புமையுடையது “நாவலர் அவர்களுக்கு இனியும் இங்கே இடமுண்டா?” எனும் கட்டுரை. நாவலர் கூற்றுகளையும் செய்திகளையும் மையமாக வைத்து நடத்திச் செல்வது இருக்கட்டுரைகளினதும் பொதுப்பண்பு. ஆயினும் கேலியும் கிண்டலும் பின்னைய கட்டுரையிற் சாந்தத்திற்கும் தெளிவிற்கும் இடம்விட்டு ஒதுங்கிவிட்டன. ஆயினும் முன்னைய கட்டுரையின் செட்டான அமைப்பு பின்னையதிலே பன்முகப்பட்ட நோக்கினாலே தொய்ந்து காணப்படுகின்றது.

“நாவலர் எழுந்தார்” என்ற கட்டுரைக்கான கதைக் கருவை அளித்தவர் மனேஜர் கைலாச பிள்ளை. ‘ஆனந்த விகடன்’ தீபாவளி மலரிலே அது முதன் முதலாக வெளிவந்த வருடத்தை மறுபிரசரம் செய்த பூநீலங்காவிலோ (திசம்பர் 1960), இலக்கிய வழியிலோ (1964) ஆறுமுகநாவலரிலோ (1979) குறிப்பிடப் பெறவில்லை. ஆயினும் ‘காகம் பறந்தது’ எனும் பண்டிதமணியின் தலைப்பினை ‘நாவலர் எழுந்தார்’ என மாற்றியவர் ‘கல்கி ரா. கிருஷ்ணஸ்ரத்தி’ என்று அறியப்பெறுவதால் அவர் விகடன் ஆசிரியராக இருந்த

காலத்திலே கட்டுரை வெளிவந்ததாதல் வேண்டும். அக்காலம் ரா.கி.யின் 'கல்கி' 1941இலே பிறப்பதற்கு முன்னாதல் வேண்டும்.

'நாவலர் எழுந்தார்' 1879ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 22ஆம் தேதி வண்ணை சைவப்பிரிகாச வித்தியாசாலையில் நடந்த கூட்டம் பற்றியது. இலக்கிய நயம்கொண்ட இக்கட்டுரை பிறிற்றோவுக்கு எதிராக நாவலரவர்கள். புறப்பட்டதற்குக் காரணம் கூறுகின்றது. அக்காரணம் பிறிற்றோவின் நேர்மையற்ற செயலாகும்.

கிறித்தவர் என்ற ஓரே ஒரு காரணத்திற்காக பிறிற்றோவை ஆதரிக்காது, "யோக்கியதை அற்ற" இராமநாதன் எனும் சைவரை நாவலரவர்கள் ஆதரித்தனர் என்று 1976இலே ஒருவர் கண்டுபிடித்தார். பேராசிரியர் ச. தனஞ்செயராசசிங்கம் எழுதிய ஆங்கிலக் கட்டுரையிலே⁹ நாவலரவர்கள் இராமநாதனை ஆதரித்ததற்கும் பிறிற்றோவை எதிர்த்ததற்கும் சமய அடிப்படையே காரணம் என்ற ஆதாரமற்ற கூற்றை அடிப்படையாகக்கொண்டு, பிரஸ்தாபிக்கப் புறப்பட்டவர். அதே கட்டுரையில் இடம்பெறும் உதயதாரகை (5.6.1879) தந்த நாவலர் பேச்சின் சுருக்கத்தினை நோக்கியிருப்பின் அவ்வாறு கூறியிருக்கமாட்டார்.

'நாவலர் எழுந்தார்' என்பது போன்று உண்மைச் சம்பவத்தினைக் கூறுவது 'நாவலரும் புராணபடனமும்' எனும் கட்டுரை. கொழும்பு பீலீஸ் ஆறுமுகநாவலர் சபை 1969இலே வெளியிட்ட 'நாவலர் மாநாடு விழா மலர்' எனும் தொகுப்பிலே இடம்பெறுகின்றது. நாவலர் பெருமான 1872இலே நல்லை முருகன் சந்திதியிலே நிகழ்த்திய 'வேதக்காட்சி' வியாக்கியானத்தின் வருணானை.

இக்கட்டுரையின் பிறப்பகுதி கந்தபுராண படனமுறை எப்பொழுது யாரால் வகுத்தமைக்கப் பெற்றது என்பது பற்றிய ஆராய்ச்சி. ஜதீகங்களின் அடிப்படையிலே பண்டிதமணியவர்கள் உரைக்கும் கருத்துகள் வரலாற்று ஆய்வின் முன்னிற்கும் ஆற்றலை

9. நாவலர் பணிகள், 1969, பக். 70-75

இழந்துவிடுகின்றன. கச்சியப்ப சிவாசாரியரின் காலம் கி.பி. 13ஆம் நூற்றாண்டினரான மெய்கண்ட சிவாசாரியர் காலத்திற்கும் 15ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியினரான அருணகிரிநாதர் காலத்திற்கும் இடைப்பட்டதன்று துணியமுடியும்.

வட்டுக்கோட்டை மு. இராமலிங்கம், நாவலர்வர்கள் ஆற்றிய சில பிரசங்கங்கள் பற்றிய பத்திரிகைச் செய்திகளைத் தொகுத்து நாவலர் நினைவு மலரிலே (1938) தந்துள்ளார்.

'ஆற்முகநாவலர்' கட்டுரைத் தொகுப்பில் இடம்பெறுவன வற்றிலே "நவீனபாணியில் நாவலருக்கு இடமுண்டா?" என்பது செட்டாக அமையும் சிறப்புமிக்க கட்டுரை. இலக்கியமும் தத்துவமும் சங்கமிக்கும் விருந்து. பரணியிலே பாடப்பாடக் கதவடைப்பு கரூர் நிலை எய்தும். உள்ளே நின்றவர்களைத் தப்பிப் பிழையுங்கள் என்று கூக்குரலிட்ட நாவலர் பெருமான் வெளியே நிற்பவர்களை உள்ளே தள்ளிக் கதவை அடைப்பாரா? சத்தியபாமா கதவைத் திறப்பாய் என்று கடைத்திறப்புப் பாடுவாரா? தேந்து தெளிந்து செப்புமின் நமரங்காள்!

"யாழ்ப்பாணச் சமயநிலை"யில் எழுந்து ஓலித்த 'ஓகோ' என்ற குறிப்புமொழியைப் பலகாலும் உச்சித்து நோக்கி நாவலர் பால் எழுந்தோங்கி ஒய்கின்ற எண்ணத் திரைகளின் இயல்பினை ஊகித்தளிக்கும் சிந்தனைக் கட்டுரை 'ஓகோ'.

'மணிகொண்ட' என்று பாடிய வன்றொண்டர் நாவலர் 'புல்லிப் புணர்வுதென்று கொலோ' என்ற நிலையை அடைந்ததை விவரித்துக் காட்டுவது 'நாவலர் குரல்'. இக்கட்டுரையை நாவலர் பெருமானின் நிலையோடு முடித்திருப்பின் சிறப்பாக அமைந்திருக்கும்.

'ஓகோ' என்பதன் தத்துவத்தை ஆராய்ந்து காட்டிய 'தருமி' நாவலர் சரிதையை வைத்திக் கைவ சரிதையாக நிறுவுகின்ற பான்மை விதந்தோத்தக்கது. பண்டிதமணியவர்களின் அன்மைக்காலக் கட்டுரைகளிற் சிறப்பிடம் பெறுகின்றது. சமய குரவரிலிருந்து

ஜந்தாம் குவர் வேறுபடுமாற்றைத் தர்க்காரீதியாக நாட்டும் பான்மை போற்றுமாறு அமைகின்றது. நாவலர் சரித்திரத்தின் உயிர்ப்பகுதி இங்கு வெளிக்கொணரப்பட்டுள்ளது. 1962 ஜூன் வரியில் இளங்கீரனின் 'மரகதம்' சஞ்சிகையிற் பண்டிதமணியவர்கள் எழுதிய 'உண்மை நாவலர்' என்ற கட்டுரையின் விளக்கமாக "நாவலர் சரிதை வைத்தீக சைவ வழிகாட்டி" அமைகின்றது.

தமிழ்நாட்டுத் தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகத்தின் வெளியீடான கலைக்களஞ்சியத்திலே ஆறுமுகநாவலர் பற்றிப் பண்டிதமணிய வர்கள் எழுதியது "கலைக்களஞ்சியத்தில் ஆறுமுகநாவலர்" என்ற தலைப்பிலே ஆறுமுகநாவலர் தொகுப்பிலே (1979) இடம் பெறுகின்றது.

முற்கிளாந்த நாவலர் சரிதைச் சுருக்கத்துடன் சேர்த்து நோக்கத் தக்கது 'வைதிக சைவ மணங்கமழுத் தொண்டாற்றிய நாவலர்' எனும் கட்டுரை. கண்டி மத்திய மரகாணச் சைவ மகாசபையினரின் நாவலர் சிறப்பு மலரிலே 1969 ஜூன் மாதம் வெளிவந்தது. பண்டிதமணியவர்கள் வைதிக சைவ மணம் கமழ்வதை ஊகிக்கும்படி விட்டு விட்டார்!

நாவலர் அவர்களின் 14 வருட வாழ்க்கை கிறித்தவ சூழலிலே நடந்தது. அந்தச் சூழல் இன்றேல் சைவப் பிரசாரகர் இல்லை. கிறித்தவ போதனை செய்ய வந்த பாதிரியார், நாவலரவர்களின் சூழலிலே சாக்கிய நாயனாரானார். இருவர் உறவுகளையும் அவை ஏற்படுத்திய மனமாற்றங்களையும் திறம்பட எடுத்துக்காட்டுவது "நாவலர் அவர்களும் பார்சிவல் துரையும்" என்பது.

நாவலரவர்களின் சரிதையின் ஓர் அங்கத்தினை எடுத்துச் சான்று பகர்வது 'தமிழக நாவலர்'. 'அந்தமகானுக்கு வணக்கம்' சைவாசிரிய கலாசாலைப் பேராசிரியர் குழந்தையுள்ளத்தை உணர்ந்து செய்து காட்டும் விநதை; நாவலர் பெருமான் வரலாற்றினை ஆர்வமூட்டும் வகையிலே கூறுமாற்றைச் சொல்லித் தரும் பாடம்.

பெரியபுராணத்து வசனத்திலே நாவலரவர்கள் கூறும் வார்த்தைகள் “சாதியிலும் சமயமே அதிகம்”; அவற்றினை விளக்கும் கட்டுரை அத்தலைப்பினையுடையது. இக்கட்டுரையுடன் நாவலர் அவர்களுக்கு இனியும் இங்கே இடமுண்டா?, வேற்றுமையில் ஒற்றுமை கண்டவர் நாவலர், நாவலர் நீதி நல்ல செய்தி என்பனவற்றில் இடம்பெறும் விடயங்களும் சேர்த்து நோக்கப்படுதல் நன்று.

திருக்கேதீச்சரம் கும்பாபிஷேக மலருக்கு, ‘திருக்கேதீச்சரமும் நாவலர் அவர்களும்’ பற்றிப் பண்டிதமணி அவர்களையும் ‘நாவலர் தாபித்த வண்ணைச் சைவப் பிரகாச வித்தியாசாலை’ பற்றி வித்துவான் ந. சுப்பைய பிள்ளை அவர்களையும் எழுதும்படி வேண்டினோம். வித்துவானவர்கள் தளர்ச்சியாலும் சகமீனத்தாலும் பண்டிதமணி அவர்களைக் கேட்கும்படி எழுதினார். நிலைமையைக் கடிதலூலம் அறிந்த பண்டிதமணியவர்கள் சகமீனமுற்றிருந்த போதும் மறுக்காமல் ஏற்று திருக்கட்டுரைகளையும் எழுதிப் பெருமைப் படுத்தினார்கள். பண்டிதமணியின் திரு கட்டுரைகளை ஒரே மலரிலே தாங்கும் பெருமையினைத் திருக்கேதீச்சரம் கும்பாபிஷேக மலர் பெற்றது. மலர் 1976 ஜூலாய் மாதம் வெளிவந்தது.

“நாவலர் தாபித்த வண்ணைச் சைவப் பிரகாச வித்தியாசாலை” முக்கியமானதொரு கட்டுரையாகும். 1848இலே நிறுவப்பெற்ற வித்தியாசாலை அடைந்த மாற்றங்களைத் தெளிவாக்குவது; நாவலர் நினைத்தது ஒன்றாக, நடந்தது வேறு ஒன்றாக முடிந்த அவலத்தைக் கூறுவது. இனிச் செய்ய வேண்டியது பற்றிப் பண்டிதமணியவர்கள் கூறுபவை மீண்டும் வலியுறுத்தப்பட வேண்டியவை,

இரண்டாவது உலகத்தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாடு சென்னையிலே 1968 ஜூவரி மூன்றாம் தேதி முதல் பத்தாம் தேதி வரை நடைபெற்றது. இம்மாநாட்டின் போது தமிழ்ப் பெரியாருக்குச் சிலை நிறுவினார்கள். ஈழத்துத் தமிழரினருக்கு அங்கு கெளரவும் அளிக்காதது கண்டு கொதிப்படைந்த போது நாவலர் பெருமானுக்குச் சிலை நிறுவும் நிலை உதயமாயிற்று.

நாவலர் பெருமானுக்குச் சிலை நிறுவி விழா எடுப்பதற்கான காரணத்தை பண்டிதமணியவர்கள் 1968இலே எடுத்துப் பேசினார். இப்பேச்சு ‘ஆறுமுகநாவலர்’ தொகுப்பிலே (1979) இரண்டாம் கட்டுரையாக அமைகின்றது.

1969இலே நாவலர் பெருமானுக்குச் சிலை நிறுவப்பெற்றது. அவ்வாண்டிலே பண்டிதமணியவர்கள் வழங்கியவை “வேற்றுமையில் ஒற்றுமை கண்டவர் நாவலர்”, “நாவலர் விக்கியாபனம்,” “நாவலர் மனமாற்றம், “கடவுள் உண்டு சிலை பவனி வருகின்றது,” “நாவலர் நீதி நல்லசெய்தி” என்பவை. இவை “ஆறுமுகநாவலர்” தொகுப்பிலே (1979) இடம்பெறுவன. சிந்தனைக்கு விருந்தாகும் கட்டுரைகளிலை.

“நாவலர் வாரம்”, “திருவருளினால் நமக்குக் கிடைத்தவர் நாவலர் பெருமான்” என்பன நாவலர் வாரத்திலே தோன்றிய சிந்தனைகள்.

நாவலரவர்களைப் பற்றிய எழுத்துகளை ஊக்குவிக்கும் பக்குவம் மிக்கவர் பண்டிதமணியவர்கள். ஆறுமுகநாவலர் தொகுப்பிலே (1979) பண்டிதை பொன். பாக்கியம் எழுதிய “நாவலர் சரித்திர ஆராய்ச்சி” எனும் நூலுக்குப் பண்டிதமணி 1969 செப்தம்பர் மாதம் எழுதிய அணிந்துரை இடம்பெறுகின்றது. அது ‘நாவலர் சரித்திர ஆராய்ச்சி’ என வழங்குகின்றது. அணிந்துரையிலே பண்டிதமணியவர்கள் கவனிக்க வேண்டியனவற்றைத் தொட்டுக் காட்டியுள்ளார்.

இவ்வணிந்துரையிலும் பேராசிரியர் ச. தனஞ்செயராச சிங்கத்தின் ‘நாவலர் பணிகள்’ (1969) என்பதற்கு வழங்கப் பெற்ற அணிந்துரை விதந்து கூறத்தக்கது. அவ்வணிந்துரையிலும் சீ. சீவாரத்தினத்தின் நாவலர் சமயப்பணி (1962) என்பதற்குப் பண்டிதமணியவர்கள் அளிந்த அணிந்துரை மிகவும் முக்கியமானது. வாய்ப் பேச்சு அளவிலே கேட்கப்பட்ட விடயங்கள் சிறந்த ஆதாரங்களாகி எழுத்து வடிவம் பெற்றுள்ளன.

அனிந்துரையுடன் சேர்த்து நோக்கவேண்டியது “நாவலர் தொடர்ந்த வழக்கு விளக்கம்” எனும் கட்டுரை. இந்து சாதனம் பத்திரிகையிலே 10.10.1975இலே வெளிவந்தது போதும். இந்தச் சின்னக் கட்டியத்திற்கு முன் 11.7.1975, 26.9.1975 தினகரன் பத்திரிகைகளிலே பெரிய கட்டியம் வந்தன. இவை பேராசிரியர் ச. தண்ணுசெயராசசிங்கம் வெளியிடப் போவதாகக் கூறிக் கொண்டிருந்த, நாவலரவர்கள் 1869ஆம் ஆண்டு தொடர்ந்த வழக்குப் பற்றிய, நூலுக்குக் கட்டியம் கூறுபவை.

இவ்விஷயம் 13.5.1979 தினகரனிலும் பேசப்படுகின்றது. தண்ணுசெயராசசிங்கம் வேலை ஒய்வு வீவு பெற்று இங்கிலாந்துக்குப் புறப்பட்ட போதும் நாவலர் ஆராய்ச்சிகளை அவர்கள் அங்கு மேற்கொள்ளப் போவதாகப் பண்டிதமணியவர்கள் வழங்கிய ஆசியுரை தினகரனில் வெளிவந்ததும் நினைவு கூரத்தக்கது. எடின்ப்ரோவிலே மொழியியல் ஆய்வு நடாத்திக் கலாநிதிப்பட்டம் பெற்றுத் திரும்பிய தண்ணுசெயராசசிங்கம் 1977இலே “கதிரொளி” எனும் சஞ்சிகையிலே “பண்டிதமணி எதிர்பார்க்கும் நாவலர் வழக்கு முடிவுகள்” பற்றி எழுதினார். ‘கதிரொளி’யிலே யாழ்ப்பாணம் ‘பிரீமீன்’ பத்திரிகையில் நான்கு தினங்களில் வெளிவந்த நிருபர் செய்திகளின் தமிழ் மொழி பெயர்ப்புத் தரப்பட்டது. “மேலும் இவ்வழக்குப்பற்றி ஆராய்வதற்கு இடமுண்டு” என்று தண்ணுசெயராசசிங்கம் ‘கதிரொளி’யிலே கூறி அமைந்தார். பிரீமீன் பத்திரிகையிலே இடம்பெற்ற நிருபர் செய்திகளின் ஆங்கில மூலத்தினைக் க. அருமைநாயகம் 1978இலே வெளியிட்டார்.

நாவலர் பெருமான் வரலாற்றோடு தொடர்புடைய கருத்துகளைக் கூறுவோரையும் போற்றிப் புகழும் நாவலர் தாசனாகப்பண்டிதமணி விளங்குவதற்கு மேலும் சான்று பக்கவனவாகக் காணப்பெறுபவை ‘நாவலர் சரித்திரத்தில் புதிய கண்டுபிடிப்பு’, ‘நாவலர் சரித்திரத்திற் புத்தம் புதியதொரு கண்டுபிடிப்பு’ எனும் இரு கட்டுரைகள். இவை தினகரனில் வெளிவந்தவை. பிந்தியகட்டுரை 1979 மே மாதம் வெளிவந்தது.

திரிசிரபுரம் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை 1860இலே திருவாவடுதுறை ஆதீன வித்துவானாக இருக்கவில்லை என்பது

புத்தம் புதியதொரு கண்டுபிடிப்பாகக் கருதப்படும். திருக் கோவையாருரைப் பதிப்பிலே பூர்வீ தாண்டவர்ய சுவாமிகளுக்கு அளிக்கப் பெற்றிருக்கும் அடையே கண்டுபிடிப்புக்குத் திறவுகோலாகக் கூறப்படும். 1860இலே திருவாவடுதுறை ஆதீனத்து வித்துவான் பட்டம் பெற்றவர் ஒருவர் தாம் இருந்தான் என்று துணியப்பட்டுள்ளது.

வித்துவான் ஆதீனம் ஒரு கட்டத்தில் ஒருவருக்குத்தான் ஆதீனவித்துவான் பட்டம் அளித்ததென்பதை ஆதரிக்கச் சான்றுகளில்லை. ஒரு வித்துவானை மட்டும் வைத்துக்கொண்டு ஆதீனம் கல்விப் பணிகளை நடத்திற்கு என்பதும் பொருத்தமாகத் தெரியவில்லை. மேலகாம் சுப்பிரமணிய தேசிகர் முதலானோருக்கு ஆசிரியராக விளங்கிய தாண்டவராய சுவாமிகள், மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை சிறப்புற் காலத்திலே சென்னையிலே திருவாவடுதுறை ஆதீன மடத்தில் வசித்துக்கொண்டிருந்தார். அவர் சென்னையிலே தங்கிவிட்ட பின்பு திருவாவடுதுறையிலே வேறொருவரோ பலரோ ஆதீன வித்துவானாக விளங்கி யிருக்கலா மன்றோ?

நாவலரவர்களின் திருக்கோவையாருரைப் பதிப்பிலே (1860) திரிசிபுரம் ம-ஸ-ஸ-பூ மகா வித்துவான் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை என்றும், தருக்கங்கிரகவுரையில் (1861) மகாவித்துவானாகிய ம-ஸ-ஸ-பூ திரிசிபுரம் மீனாகஷிசுந்தரம் பிள்ளையென்றும் பிள்ளையவர்கள் குறிப்பிடப் பெற்றிருக்கிறார். கல்லாடப் பதிப்பில் (1868) திரிசிபுரம் மகாவித்துவான் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை என்றும் தொல்காப்பியம் இளம்பூரணம் எழுத்ததிகாரப் பதிப்பில் (1868) திரிசிரபுரம் மகாவித்துவான் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை என்றும் பின்பும் பிள்ளையவர்கள் அழைக்கப்பட்டிருக்கிறார்.

அதவத்துரிலே பிறந்த பிள்ளையவர்கள் பின்பு திரிசிரபுரத்தை வாழிடமாகக் கொண்டதிலிருந்து, அவ்வுரையே தமது ஊராகக் கொண்டதிலிருந்து, அவ்வுரையே தம் பெயருடன் சேர்த்து வழங்கினார். திருவாவடுதுறையாதீன வித்துவான் ஆகிவிட்ட பின்பும் வழக்கம் மாறவில்லை.

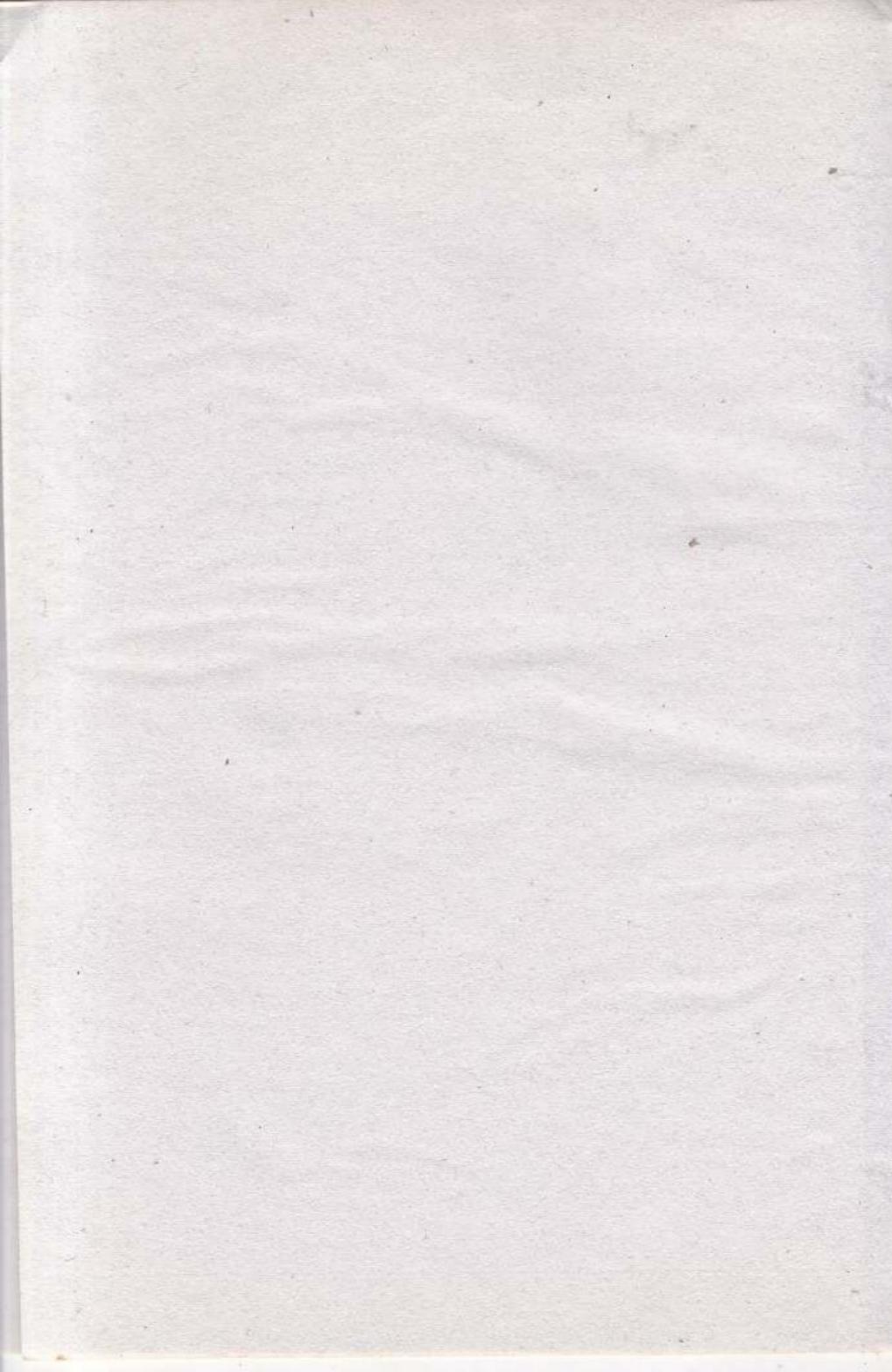
சுப்பிரமணிய தேசிகின் ஆசிரியரும், ஏலவே ஆதீன வித்துவான் மகத்துவம் பெற்றவரும், ஆதீனத் தம்பிரானும், சென்னை மடத்திலே வேதாகம சித்தாந்த சைவ சமயாசாரிய பீடமாய் விளங்காநின்ற ஸ்ரீலஸ்தீ தாண்டவராய சுவாமிகளைத் திருவாவடுதுறை ஆதீன வித்துவான் என்று கூறிவிட்டு மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளையைத் திருவாவடுதுறை மகாவித்துவான் என்று கூறலாகுமா? அதற்குப் பரிகாரமாக ஆறுமுகநாவலர் மித்தியாவாத நிரசனத்திலே (1875) 'திருவாவடுதுறை ஆதீனத்து' என்பதையும் சேர்த்து வைக்கிறார்.

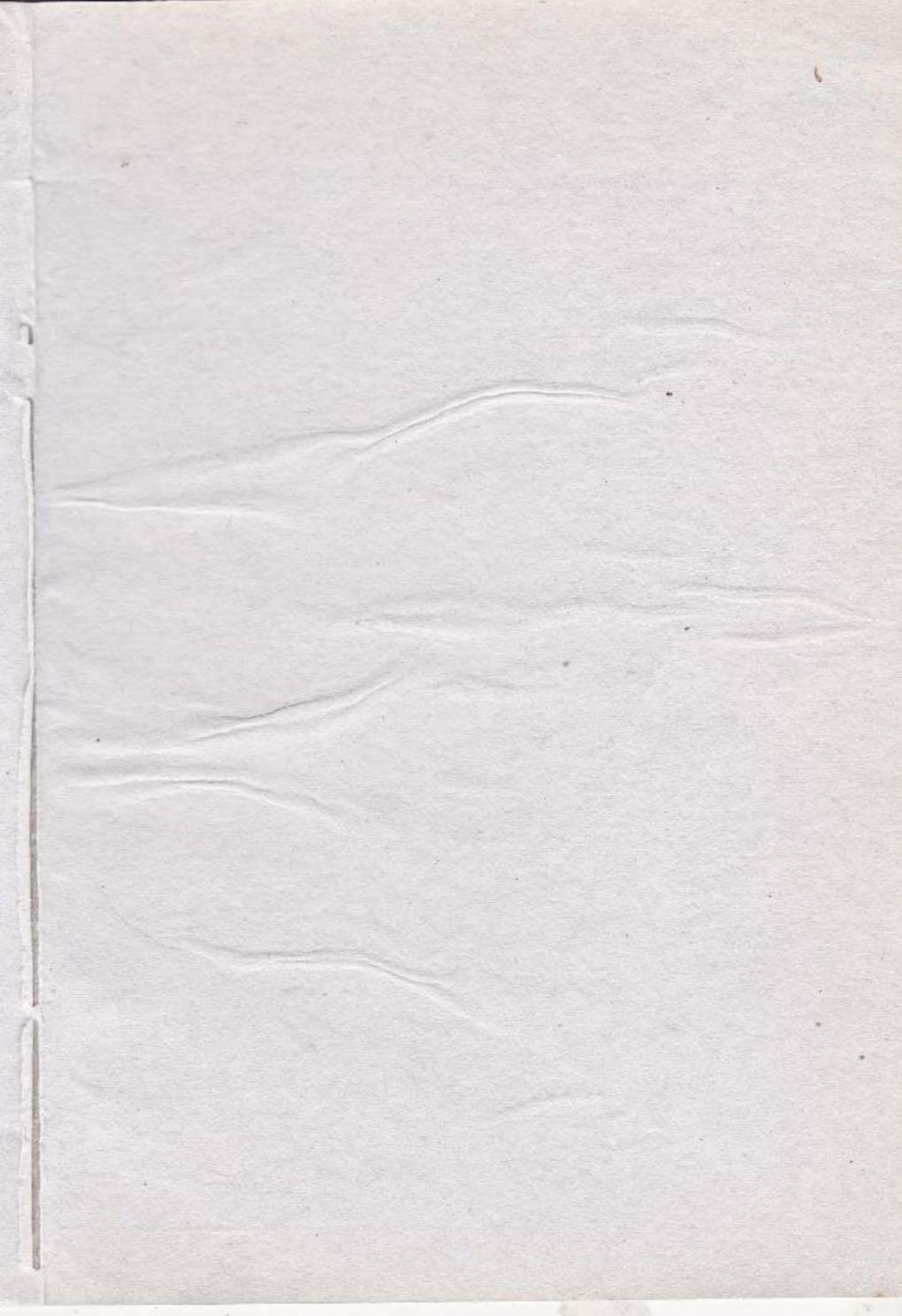
டாக்டர் ஜூர் விட்ட தவறுகளைப் பாடமாகக்கொண்டு நாவலர் பெருமான் ஆய்வுகள் நடைபெறுதல் விரும்பத்தக்கது.

1979 ஜூலாய் மாதம் வெளியிடப்பெற்ற பண்டிதமணியவர்களின் 'ஆறுமுகநாவலர்' என்ற பிரதம கட்டுரைத் தொகுப்புக்கு முன்பு 1968இலே யாழ்ப்பாணம் சைவபரிபாலன சபையார் பண்டிதமணியவர்களின் 'நாவலர்' என்ற சிறு நூலை வெளியிட்டனர். முன்னுரையாக எழுதப்பெற்ற இச்சுருக்கம் அருட்பா விவகாரத்தினைக் கருவாகக் கொண்டது.

○ ○ ○

நாவலர் பண்பாடு

பொ. டிலோகசிங்கம்

